

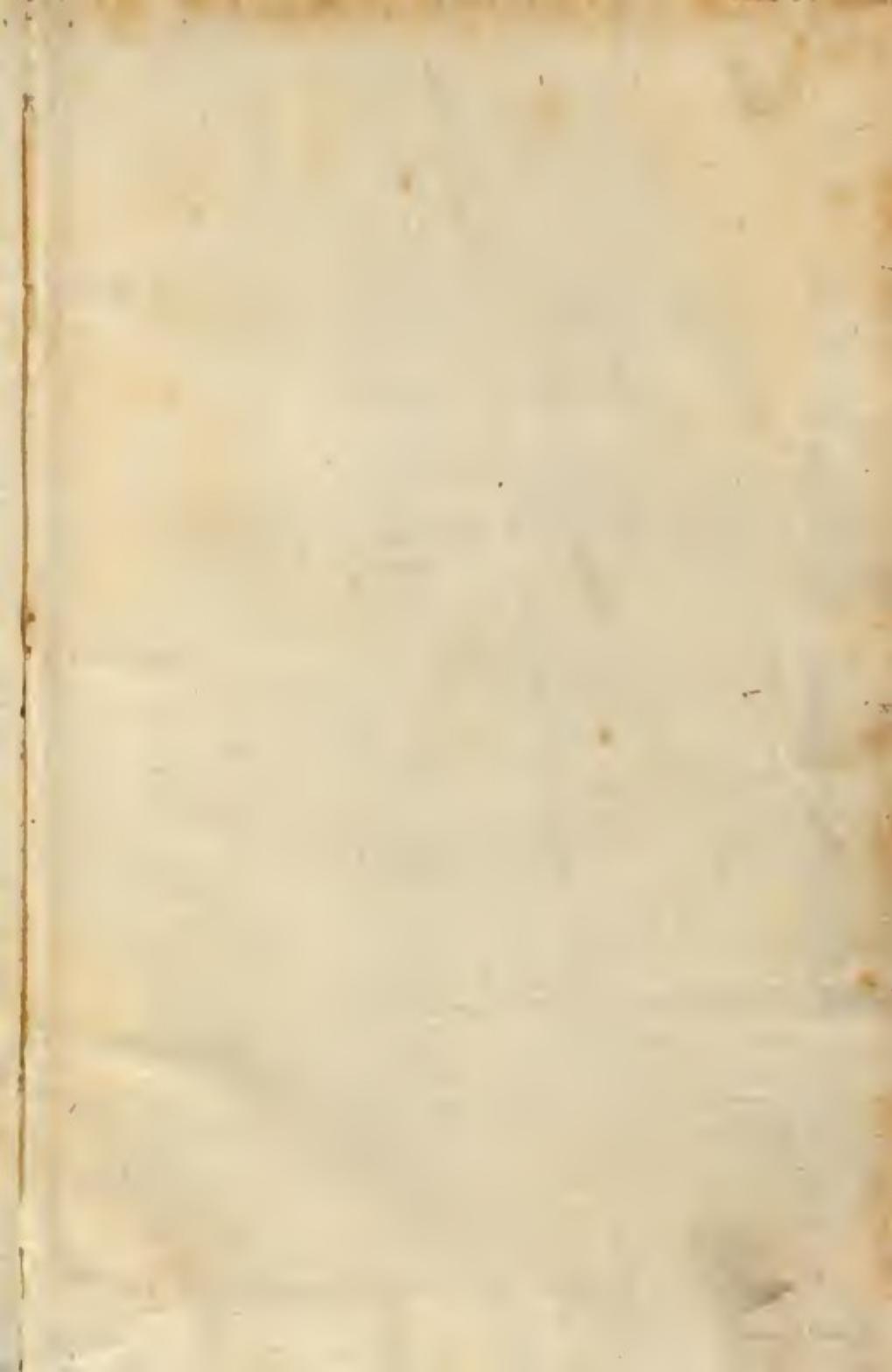

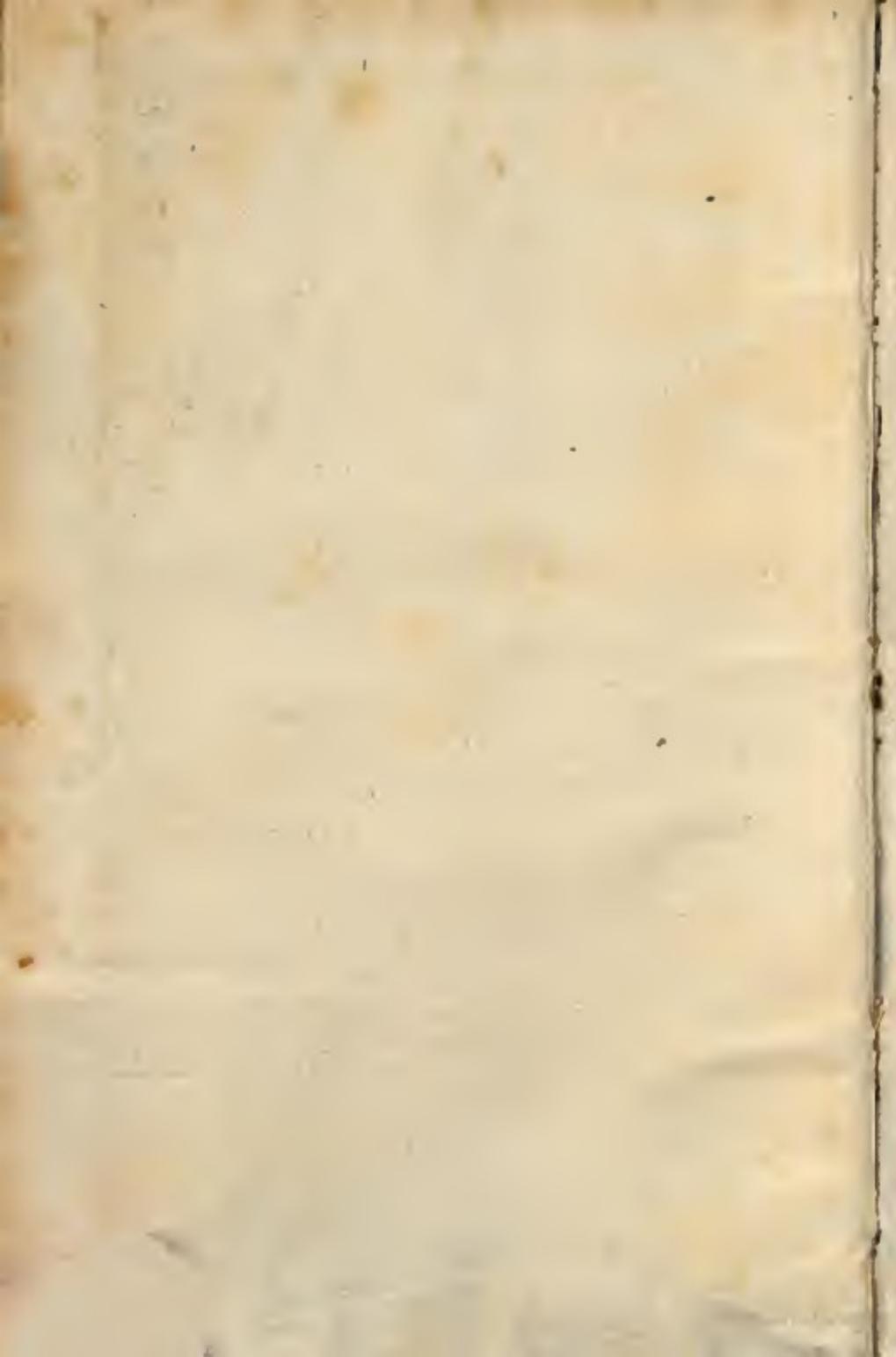
6

6

I.B.8

CHINA

L. A. #3.

GEORGII
D O V S Æ,
DE
ITINERE SVO
CONSTANTINOPOLITANO,
Epistola.

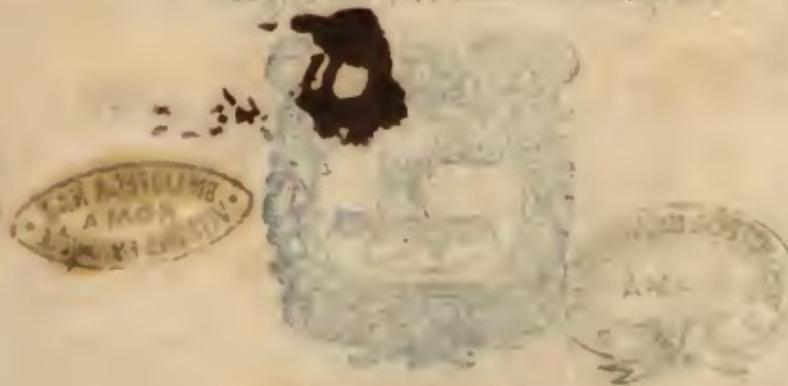
Accesserunt veteres Inscriptiones ByZantio & ex
reliqua Gracia nunc primum in lucem editæ, cum
quibusdam doctorum virorum epistolis.

Ex Officina Plantiniana,
APVD CHRISTOPHORVM RAPHELENGIVM;
Academie Lugduno-Batauæ Typographium.
15. 15. 15.

ПОДРОБНОСТИ
ДОВІДКА
ОУЗ В ІЛЛІЧІЕ
СТАДІОНІЧНОГО

JOSEPHI SCALIGERI

I V L C A E S F.

EPIGRAMMA.

Διπάδης φιλόπατρις ὄρες λίπε πατέρων αὖτος
καὶ φιλόσοργος τὸς ιδίας τοκεών,
καὶ τοι εἰδεῖται ἐπαλώμαδον τοῦ σερκού ἐλθεῖν
καὶ τὸν Ριπαίων ἀχεις Τυπερβορέων.
Εὐπόρος, καὶ σοφός πλαστός εἰσι. τὸν μὲν ἐπειγόντα
ἡ φιλοξενιματίν, τὸν δὲ φιλοτορίν.
ἀμφοῖν γὰρ μεμαῶσα σιάνδιχα φροντίς ὄροφεν;
αὐτὸν δέ τοι τὸν ιδίαν χρείαν χερινὴ μετόπολες εἴδων
Δεσμόδης κανόνης ἀμφὶ βιωφελίνη.

Dousiades patria patria studiosus, amat et
Patria sustinuit patre carere suo,
Oppida perlustrans erro peregrina, paratus
Vsque ad Ripaeos tendere Hyperboreos.
Mercator cupide sapientis vagantur; at illum
Urget opum, hunc varie cognitionis amor.
Diversum meditans sententia surgit utrique:
Nec mens una illis, sit licet una via.
Mercatorem urbes priuatus visere questus;
Publica Dousiaden impulit utilitas.

A 2

In nobis

Itinerarium Constantinopolitanum,
& Codices Græcos Manuscriptos
inde allatos.

ΔΟΥΣΤΑΔΗΣ περδίλιοι ἀγαθοὶ βεβαιοῦ
μένος οὐστρῷ, — τοτὲ γε τοι τούτοις
Καὶ μετέποτε μεμάσει θέτε πολλὰ μαθεῖν,
Σανεγμάτας, Θέσπιας τε καὶ αἰλιός θετηταί γε τοι,
Πέντε αἴσθητικας τοις ἄποιντες ἔτεσσι,
Περοθίηνς περ τῶν τοῦ διὸ θεοῦ νόσοιο τυχήσεις,
Τιλι δ' ιδεῖς, ἐγένετο δέλτον ὁδοπορίας.
Πᾶς δ' ἐπιστέψομεν τοῦδε αὐτοῦ μάλα περιφέρειν θυμόν,
Σπερδαῖσθαι, λέξει, τοιούδες οἱ θεοις.

Ελλάς επί μέρες τον θεόν την οντότηταν
Διό τότε αἰγασταί μενος φύσιν την περιφέρειαν
Η Ηθεος, τέλος, έτι δέ, μήδεος.

IANO DOVSAE
 NORDOVICI DOMINO,
 ARCHIVORVM CUSTODIE
 PRAEFECTO, AC SUPREMI IN
 BATAVIS CONSILII ADSESSORI,
Patri suo obseruandissimo, GEORGIVS
filius Salutem.

NON ignoras amantissime pater, plerosque homines insitâ quadam extera visundi cupiditate fligrare. Sed & illud tibi probè cognitum est, instituta varia gentium, ritus moresque hominum, iudicium & prudentiam plurimum acuere. Docet hoc præclarè suo exemplo Ulysses, qui propter rerum usum atque experientiam quam peregrinando acquisiuerat, Elogium ~~πολυ~~ ab Homero ferre proineruit. Docet

A 3

hoc

hoc etiam, præter alios sapientes, Philosophorum ille Deus Plato, qui relictis Athenis ad barbaros profectus, summa prudentiâ instructus in patriam rediit. Genti autem nostræ, quasi peculiare quiddam est longinquas ac transmarinas peregrinationes instituere. Et petunt ferè omnes humanioribus literis dediti Galliam, plurimi Germaniam & Italiam, in Græciam tamen à longo tempore, quod sciam, penetrauere quam pauçissimi. Quod cum animaduertrem, ipse etiam eodem studio incitatus, & quo honesto proposito plus esset adiunctum periculi & laboris, co maius decus & pretium esse, animo reputans, relictâ communi peregrinantium semitâ, Græciam olim omnis humanitatis inuentricem, verùm hodie (prohdolor!) Turcicâ pressam seruitute inuisere malui. In quâ peregrinatione quantum profecerim, iudicabunt alij: discere certè aliquid sum conatus. Ad te vero amantissime pater hunc qualemcumque

DE ITINERE SVO CONSTAN. 7
que profectionis meæ fructum mitto:
vt hoc modo debitum officij mei per-
soluam, quod sane à me exigit, vt te de
vniuersâ itinetis mei ratione ac serie
certiorem faciam; vtque, sicut te absen-
tia mea anxiū subinde ac solicitum
habuit, ita hac peregrinationis meæ hi-
storiâ, præsertim si quæ iucunda filio
euenisce intelliges, aliquo modo recreem
atque exhilarem. Quod studiū meum,
si non iudicio & maturitate, nouitate
tamen argumenti se commendare poter-
rit. Anni ferè quatuor elapsi sunt, cùm
è Poloniâ, vbi biennium idiomatis cau-
sâ transegeram, domum reuerteter. Eo
tempore maior mihi cupido, illius lin-
guæ, cuius beneficio in Turciâ minus
laborarem, aliquo modo iam gnaro, re-
giones illas videndi incesserat. Cuius rei
gratiâ cùm in Germaniam, facto per
Frisiam itinere, Iaño P. M. & Stephano
fratribus comitantibus, abiissein, Hei-
delbergam peruetus Musarum domi-
ciliū petij. Habet hoc ea, Vrbs ante
A 4 alias

8 . . . G E O R G I T D o v s a e
alias singulare, ut cum ab antiquo do-
ctis imprimis viris abundauerit, nunc
etiam ne sis quidem caret. Incidi tum
ibi in notitiam Nobilissimi viri Mar-
quardi Freheri Consiliarij Palatini:
cum quo, ubi multa de multis familia-
tum contulisse, deuenimus tandem
in sermonem de hodierna Graecia. ac
cum me ineribili quodam desiderio,
Byzantium videndi hancare dicerem;
me esse ille, abi libertus esse, qui Origines
Constantinopoleos tractaret, quem si
Latine vertere velle, non mediocre in
Byzantinis Antiquitatibus cognoscendis
adiumento mihi futurum promittebat.
Eletabar iam tum me inuenisse, quod
qui erabam. Et quoniam id temporis ali-
quamdiu Heidelbergae subsisteret in ani-
mo habebam, eius exemplaris copiam
mihi fieri rogaui. Quod ille ubi prom-
tissime fecisset, dici non potest; quan-
tam ex eius lectione volupatem ce-
perim. Cum autem eundem libellum
pro meis viribus Latine translussem,

Frehero

Freherio Versionem meam commen-
 daui, qui eam statim, me absente typis
 excusam publicè legendam proposuit.
 Fuit mihi ibidem cum doctissimo ho-
 mine Iano Gratero non exigua fami-
 liaritas, qui tam me amabat, ut si frater
 eius fuisset, nec ille potuisset maiorem
 mihi exhibere benevolentiam, nec ego
 plus officiorum ab illo requirere. Viget
 & P. Melissi cum pari eloquentia singu-
 lare in Carmine Latino acumen in hac
 eadem Ciuitate, quæ non ita diu Hiero-
 nymi Commelini, Iohannis Posthij,
 aliorumque Doctorum hominum ex-
 quias, cum magna Reipub. Literatæ
 iacturæ celebravit. Melissi beneficio,
 BIBLIOTHECA ibidem PALATI-
 NA, cui ipse præfectus est, Manuscri-
 ptis Libris Græcis & Latinis tam refer-
 ta, ut & Italia ei inuidere possit, sem-
 per patuit. Cum ferè semestre tempus
 Heidelbergæ versatus essem, Francofur-
 tum vna cum fratribus redeo: ubi pero-
 portunè intelligo Legatum à Sereniss.

Rege Poloniæ Constantinopolim directum fuisse. Itaque accingo me profectiōni, quantâque possum festinatione Cracouiam propero. Vidi in eo itinere Heripolim, cum opulentissimo Iesuitarum Collegio, tum Episcopali Sede Vrbem imprimis nobilem. Vidi Noribergam ædificiorum elegantia, platearum venustâ dispositione, dædalâ præterea variarum artium atque opificum industriâ eximiam. Vidi etiam in Bohemicis montibus Balneum Caroli IIII Imperatoris, non ignobilem Vicum, nobis ob Fontes calidos, ad quos è longinquis regionibus sanitatis causâ plurimi confluunt, non tacendum, aliaque plura haud obscuri nominis Oppida. Id temporis etiam Pragæ per aliquot dies substiti, ubi, præter alia memorata digna, multa Imperatorum Monumenta videre contigit. Pragâ Nissam venio, cuius loci Episcopus in Silesiâ primatum obtinet. Ab hac Urbe sex dierum iter conficiendum erat, ut venirem Cracouiam;

couiam, quam quidem Pr. Ascensionis Domini attigi. Cracouia Vrbs, quæ & Regia, principem locum in Poloniâ tenet. Nonnulli putant eam, à Ptolemæo voce ab appellatione Cracouïæ non remota, Carodunum nominari. Iacet ad fluuium Vistulam, qui etiam Arcem Regiam in editiore loco positam alluit. Ipsa Ciuitas ædificiorum splendore, omniumque rerum affluentia, adhæc vario disciplinarum genere cum claris Germaniæ vrbibus certat. Subiui hinc quendam immensæ profunditatis specum, in quo belluam quandam Holophagum, quæ quotidie multos homines absumentebat, habitasse, vulgus sibi persuadet: quod tamen fabulæ quam historiæ similius doctiores rident. Vidi etiam extra Vrbem, quam iter est in Hungariam, Salinas præstantissimas, quales nec in yniuerso orbe extare existimo, quasque omnibus nationibus pro miraculo Poloni ostentare sollempne habent. In quas cum id temporis me demitterem, putabam

GEORGII DOVSÆ
putabam me in abyssum terræ descendere. Columnis è sale excisis Salinarum concameratio, cui & Oppidum impo- situm est, fulcitur, quæ & porticus effi- ciunt tam amplas, ut non opus sit inter ambulandum caput demittere. Craco- uiæ cùm propè quatuor menses exegi- sem, & Legati Regij in Turciam pro- fectio propter obitum Sereniss. Annæ lagelloniæ Reginæ in aliquot adhuc menses protolleretur, ego longioris in Polonia moræ impatiens Russiam ver- sus iter ingredior. Egresso Cracoviâ sta- tum occurrit collis rotundus & fastigia- tus, incertis, vti tradunt, Vandæ Re- ginae, dum singuli Ciues tantum terræ, quantum pileolo suo capere poterant, aggerebant, excitatus. Hinc venio in Niepolomice, locum, si quis alius in Polonia, pingui ferinâ abundantissi- mum, eoque nomine venationibus Re- gum imprimis celebrem. Quatuor cir- citer ab hoc loco dierum itinere (noquic enim singula oppida recensere opus habeo)

habeo) Iaroslauiam venio, Oppidum cum lesuitarum Seminario, tum mercatu equorum & boum, qui singulis annis xv. Aug. ibi celebratur, imprimis spectabile. Iaroslauia venio in Iauro-
row, illustris ac generosi, mihique mul-
tis nominibus amicissimi Ioannis Feli-
cis Herbulti domiciliu[m], qui superiore
anno ad Imperatorem Turcarum cum
magnâ laude suâ Oratorem egit. Hinc,
sesto postquam Cracouiâ discesseram-
die, venio Leopolim. Vrbs est satis mu-
nita, emporio vini Cretici, aliarumque
è Turciâ mercium, adhæc Ciuium erga
aduenias comitatè florens: sed & Sede
Archiepiscopali, cui nunc Reuerendiss.
Demetrius Sulicouius (præter exactam
Sacrarum literarum cognitionem, hu-
manitatis etiam studiis haud defuncto-
riè imbutus) præsidet, non ignobilis.
Sunt in hac Vrbe quatuor diuersæ se-
cta, nemirum Græca, Latina, Armenica
& Iudaica: Reformatæ tamen Religioni
summo studio ac vigilantiâ mirificè
obsistunt.

14 GEORGII DOVSÆ
obsistunt. Huic Vrbi plurimum mede-
bere fateor, quod hic cum Simone Si-
monide hospitium & amicitiam con-
trahere licuerit: qui Vir quanto Orche-
stræ plausu Parnassi callein institerit, è
scriptis cius editis Ælinopæane videli-
cet, & Casto Iosepho, tum Ioëlis illâ Pa-
raphrasî satis superque constare arbit-
tror. Huic non inferior est Andreas
Madrovic eiusdem Ciuitatis Secreta-
rius, cuius ingenij candorem cum pari
certantem eruditione satis admirari
non potui. Vterque istorum oculitus
me amabat, neuter studiis meis bene
non cupiebat. Postquam aliquamdiu
Leopoli degissim, serio tandem de iri-
nere Turcico capessendo cogitare cœpi.
Quo quidem tempore exoptata mihi
occasio oblata fuit, ut cum Polonis &
Armeniis Smielum ad Danubij ostia
discederem, vnde postea nauigio Con-
stantinopolim veheremur, id quod ad
compendium itineris multò expeditis-
simum videbatur. Digressi itaque Leo-
poli

poli quinto die appulimus Camenetiam, in quo itinere aliquot vidi Oppida, quæ, ne iusto longior sim, & quod videam non magnopere accuratâ descriptione egere, omittere malui. Sunt in hoc toto tractu homines fædo & insolito capillorum vitio, quod suo idiomate *goscic* indigitant, laborantes: quorum crines in nodos inexplicabiles contorti conglomeratiq[ue] è capite in humeros usque dependent: quos non male pilulis luteis ouium *caprarum* ve clunibus inhærentibus comparaueris. Quibus, ut puto, non minus deformes videntur Sarmatæ illi, quam se ornatos olim egregiè credebant, quādō Romam.

Crinibus in nodum tortis venere Sicambri.

Malum hoc medelam non admittere, nec sine manifesto vitæ discriminē researi posse, quin & ei obnoxios statim temporibus lumbagine, capitis, artuumque doloribus vexari, ciusque nullam aliam esse causam, quam Tyræ fluminis potum, incolæ mihi persuadebant.

bant. Camenetia super arduam cliuo-
samque rupe m condita est, quæ fossâ
naturali cingitur. Vrbem ipsam simul
cum fossâ rupes altissima ita suo ambi-
tu includit, ut mænia Cyclopum mani-
bus fabricata representare videatur.
Huic Vrbi si industria hominum acce-
deret, natura quic artis auxilio paululum
iuvaretur, haud scio an quidquam
aliud munitionis sol aspiceret. Sed enim
gentes Sarmaticæ non, admodum Vlti-
bium munitionibus delictari videntur:
totum Regni sui columen non in mu-
rorum firmitate, sed in Equitatum co-
piarum præsidii, armorumque atque
animorum robore collocaunt. Cameno-
netia transgressi nullum Tyrann ab in-
colis Nyestr dictum, Chotim in nemis
mùs, priusq; Moldavice ditionis Oppri-
pidum. Est hæc Arx in editâ rupi non
contemnenda, que perpetuo Heideceti
conum (ut vocant) præsidio custodit
tur. Chotimo profecti, sex dierum iaci-
nere peracto, magnus lassum sat is fren-
quens

anad

quens incolis & peregrinis oppidum, &
quondam fuit Palatini Moldauiae, dum
Arx illa staret, quæ ante paucos annos
à Cosakis diruta est, domicilium. E te-
loniis mercium, quæ hac tam in Polo-
niā; quam Turciam transeunt, vecti-
gal maximum Palatino prouenit. Haud
longo à Iassy interuallo, apud pagum
Czetczoro vidimus fossas & propu-
gnacula, quæ Poloni ibi struxerunt, cùm
ante annos quinque denis non amplius
armatorum millibus octoginta Tarta-
rorum millia, felici ausu, nec minore
summi Imperatoris sui Ioan. Zamoscij
armatae pariter ac togatae militiae Prin-
cipis virtute atque industriâ profliga-
rent. Post hæc spatio octo dierum ve-
nimus Smielum Turcicæ ditionis op-
pidum, ad ripam, ut dixi, Danubij si-
tum. Dum in hoc itinere eramus, vi-
dere contigit pagos complures, vbi ho-
mines in specubus subterraneis habi-
tabant. Smieli uberrima est optimo-
rum piscium captura, atque ex eo vili-

tas: inter quos Cyprini immodico ab-
domine conspicui præcipue commen-
dantur: qui non in Græciam modò,
verùm etiam in occiduas partes vena-
les passim transportantur. reliqua au-
tem edulia, ut carnes & lacticinia, ma-
gno satis veneunt. Auenæ imprimis,
hordei & fœni non exiguum pretium:
aduchere illa oportet si quis equis suis
de pabulo prospectum velit. Genus
hominum in hac regione multo im-
probissimum; prauo sanè ingenio sub-
doloque ac versipelli: qui vnde nomen
& originem traxerint, ex Annalibus N.
V. Stanillai Sarnicij notum est. Smielo
per ostium Danubij in Pontum Euxi-
num, quem Tutce فر ر دنیس ^{cara de-}
^{nis}; hoc est, Mare ^{nigrum} vocant, iucundissimâ nauigatione de-
lati sumus. Non male fortassis huic
loco conueniet referre, quid id tempo-
ris in naui, quâ vchebamur, acciderit.
Præter Polonos & Armenios (qui na-
uem conduxerant) adiunxerat se comi-
tatui

tatui nostro nescio quis Turcici generis mango: qui duas mulieres cum pueru in Moldauia emptas pretio suas fecerat: quas Constantinopolim auehere properabat. Erant ibidem aliquot etiam Calogeris (ita Monachi, qui sanctitatis & doctrinæ specie reliquos antecedunt, appellantur) quorum unus nullum morum Turcicorum usum habens (nam Rutenus erat) palpo sibi puerulum Turcæ conciliabat. Quod herus animaduertens statim è cubili suo prorupit, atque ita caput istius infelis Monachi fuste dedolat, ut ille verberando, hic vapulando maxime defatigaretur. Iamque cō res deducta erat, vt Monachum in mare abiecturus fuerit, nisi nos supplices, ut misero illi parceret, precibus ac blanditiis intercessissimus: Triste sane spectaculum, & quod lacrymas homini Christiano exprimeret, hoc videbatur: vni nempe Mahometano, tot Christianis presentibus (nam septuaginta circiter numero era-

mus) tantum iuris esse ac licentia. Sed profecto ita res habet, eum, qui cum Turcis (vti postea vberius narrabimus) versaturus sit, à mulieribus, pueris, & inancipiis eorum abstinere, neque manus solùm, sed verò & oculos & linguam dñmitos habere oportet. Quinto die, ex quo Smiclo solueramus, Bosphorum Thracium vidimus, sed antequam in Bosphorum venias, scopuli duo, quos Cyaneas & Symplegades olim Græci dixerunt, ad dexteram in ipso Ponti ostio occurrunt, in quorum uno Columna vetus è marmore candidissimo, quam vulgus Pompei nominat, posita est. In basi huius Columnæ Inscriptionem Latinis literis incisam animaduerti, cæterum ita vetustate temporis exesam, ut, si eam I. Leunclauius V. N. & in hoc studiorum genere haud tralaticiè versatus, non eruisset, à nemine legi posset. Ea est huiusmodi,

DIVO CAESARI AVGVSTO

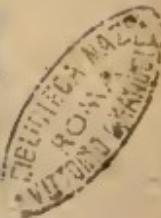
L. CLANNIDIVS

L. F. CLA. PONTO.

Bosphori dextrum latus longissimā
 Oppidorum serie prætexitur. Sinistrum
 non tam ædificiis oblectationi dicatis,
 quam collibus fructiferis, hortisq[ue]
 Regiis collucet: quos singulos quid
 aliud esse dicam, quam Thessalica illa
 Tempe amænissima, sed longè amæ-
 niora, nisi ea Lapithæ Centauri haud
 fecus quam Hesperidū pomaria draco
 ille, custodirent, proculq[ue] spectatores
 arcerent. Medio circiter inter Bosphori
 fauces spat[er]o, Arx est imunitissima, quā
 hodie Turcæ pro carcere insignium
 captiuorum vtuntur; habet tres maxi-
 mas turres, quarum crassities, ut Laoni-
 cus obseruauit, ad triginta pedes exten-
 ditur. Muro vndique viginti duos pe-
 des lato eā Arx circundata est. Huius
 gōlibentius meminisse inducor, quōd
 ex eā, cūm essem Constantinopoli, qui-
 dam popularis meus I. Adrianus Can-

B 3

tius,

tius felicius, quam prudentius elapsus est. Eum Hagiensis quidam Apostata Kaike Mehemed duarum (nisi me ratio fallit) triremium Praefectus, Constantiopolim porro captiuum peruerterat, iussuque Imperatoris, spe ingentis ob redemtionem pretij allecti, in hanc Arcem coniecerat. Iam pene triennium in ea sub arctissimâ habitus fuerat custodiâ, cum illi Deus (quod dicitur) ex machinâ praesto fuit. Sub matutinum lucis crepusculum felici ausu surgens, cum reseratas omnes ianuas offendisset, in planiciem Arcis, clam custodibus, descendit: dumque de inuero Arcem ambiente transcendendo cogitaret, & in varijs partes oculos coniiceret, ecce funem ab arbore quâdam muro proximâ pendentem offendit, quo apprehtenso cum murum ascendisset, facile se in alteram partem incolunem demitterit. Veniebat eo tempore furtim in domum Oratoris Angli, quæ Christianorum captiuorum perfugio Asyli instar

instar patebat, vbi & triduum continuum sub strue lignorum latuit, vnde non multo post saluus & incolmis in Hollandiam rediit. Arcis istius Praefectus, cum mane captiuum Imperatoris frustra quæsiuisset, repente sandaliam luto implet, eamque cum cadauerre (vti prætexebat) de mortui, in Bosporum abiicit; haud ignarus quid suo successori acciderat, qui, cum aliquot Nobiles Germani ex eadem Arce paulò ante euasissent, ab vincere ferreo suspensus in curiae suæ pœnas dederat. Supra Bosporum celeberrima Constantinopolis sita est, loco tam cōmodo, ut Principatum totius orbis præ se ferre videatur. Est in Europâ, habet in conspectu Asiam, à dexterâ Africæ, à sinistrâ Scythicis regionibus, nauigandi opportunitate opponitur. Portus eius tantâ magnitudine & commoditate cæteris antecellit, ut (Manuele Chrysolorâ teste) triremes & naues, quæ uspiam locorum fabricatæ sunt, in sinum suum recipere possit.

Duabus partibus ita mari alluitur, ut ferre peninsulam quandam referat, tertiam reliquo continentem iungitur. Ipsa Vrbs septem colles, unde etiam ἐπαλοφος à Græcis nominatur, complectitur; in singulorum collum fastigiis Templæ & Mau-solæa sumptuosissima Imperatorum Turcicorum spectantur. Vrbis muri, qui nescio quâ in re ambitu suo Babylonicas inferiores videri possint, partim lapidibus quadratis, alij cæmentitiis, non nulli interpositorum laterum ordinibus constructi sunt. Portas in circuitu viginti quatuor habet, quarum nouendecim mare, quinque terram spectant. Collucet vniuersa Ciuitas (ut interim de Templis, Xenodochiis, & Balneis Turcicis nihil dicam) Bassarum palatiis tam amplis, tam magnificis, ut stuporem spectatori incutere possint. Ipsa Regia vetus Byzantium occupat, in quâ latissime Imperator habitat. Hanc, cum Generosus Dominus Stanislaus Golscius Regni Pol. Legatus osculo manum

Impe-

Imperatoris supplex veneraretur, ingressus sum. Sedebat ille intra ædiculam marmoream, auro gemmisque mirè fulgentem. Solium eius perquam humile pretiosissimâ veste stragulâ, puluinisque exquisito opere elaboratis instratum erat. Aderant ibi præter maximam Turcicorum Nobilium frequen-
tiam, aliquot Ianizarorū millia, qui ingenti cum silentio tam iminoti stabant, ut statuæ potius quam homines esse viderentur. Huius autem amplissimæ Ciuitatis Imaginem videre qui volet, eum Bibliothecam Academiacæ nostræ adire melius est; ubi Turcica Constantinopolis in Tabulâ xii circiter pedes oblongâ, Dædaleo planè opere manu Melchioris Lorichij delineata, beneficio Nicolai Vanderuiliij suspensa visitur, in quâ Imperatoris Regia, cum Templis & Palatiis Turcicis tam accuratè expressa sunt, ut eâ nihil elaboratius posse fieri, iudicare ausim. Visuntur adhuc quibusdam in locis Vrbis ve-

ram. Has ita domi abscondunt, ut nec
è fenestris illis pròspicere liceat. Quæ
in publicum prodeunt, infames ha-
bentur, & ita tamen tectæ incedunt, ut
nulla eorum corporis pars ad conspe-
ctum pateat. Ne propinquis quidem,
nisi certo anni tempore, eas videre per-
mittitur. Siquidem animis penitus im-
biberunt, non posse mulierem à viro
sine potiundi libidine, ac proinde sine
mentis labe conspicere. Homini Chri-
stiano interdum capitale, nisi argento
præueniat, cum Turcicâ muliere collo-
qui: cuius rei exemplum quendam Ar-
menium tibi dabo. Is cum aliis mer-
catoribus Leopolitanis in Obluczice ad
Danubium venerat: cumq[ue] adhuc iu-
uenis esset, & exiguam Turcicorum mo-
rum notitiā haberet, cùm feminâ qua-
dam quam fortè conspicabatur, sermo-
nes ferere instituit. Mulier non tam aliam
ob causam, quam quod Christianus
Turcico idiomate loqueretur, mirata,
ei respondet, ac tandem sermone yltron
citroq[ue]

citroque habitu, ad hospitium Armenij, vbi etiam cœnabat, se contulit. Interim exploratores, qui nusquam in Turciâ desunt, hanc rem ad Iudicem deferunt, dicentes feminam Turcicam in domum Pagani iuisse. Iudex postridie mane, muliere in carcerem detrusa, Armenia ad se venire iubet: qui cum adesset *bregiaur* (inquit Iudex). *جور بري* ne tu Deum, & ius Musulmanicum reuereris? Quidnam te (Pagane) commouit, ut tu cum Orthodoxâ muliere rem haberes? An nescis talia scelera Legibus nostris igne puniri? Tum Armenius: si quâ in re deliqui, adest Senior in nostro comitatu, qui mihi ex præscripto Priuilegij, quod à vestro Imperatore habemus, multam irrogaturus. Iudex hoc auditio, Senior rem acciri iubet, eiique dicit: Hic Armenius te appellat, dicēs vos nescio quo Priuilegio donatos. Senior statim Diploma profert, vbi inter alia & hoc continebatur: quod nimirum Armenius alicuius

16 . GEORGII DOVS AE
bant. Camenetia super arduam cliuo-
samque rupem condita est, quæ fossâ
naturali cingitur. Urbem ipsam simul
cum fossâ rupes altissima ita suo ambi-
tu includit, ut mænia Cyclopum mani-
bus fabricata representare videatur.
Huic Urbi si industria hominum acce-
deret, natura quo artis auxilio paululum
iuvaretur, haud scio an quidquam
aliud munitius sol aspiceret. Sed enim
gentes Sarmaticæ non admodum Ver-
bium munitioribus delectari videntur
totum Regni sui columen non in mu-
rorum firmitate, sed in Equestriam co-
piarum praesidiis, armorumque atque
animorum robore collocaentes. Came-
netiā transgressi fluum Tyras ab in-
colis Nyestri dictum, Chotimini mœni-
mus, primum Moldaviae ditionis Opri-
pidum. Est hinc Arx in editâ rupi non
contineenda, quæ perpetuo Heidec-
conum (ut vocant) praesidio custodi-
tur. Chotimo profecti, sex dierum ini-
nere peracto, regnus Iassum satis fren-
quens

quens incolis & peregrinis oppidum, &
quondam fuit Palatini Moldauiae, dum
Arx illa staret, quæ ante paucos annos
à Cosakis diruta est, domicilium. E te-
loniis mercium, quæ hac tam in Polo-
niā, quam Turciam transeunt, vecti-
gal maximum Pałatino prouenit. Haud
longo à Iassy interuallo, apud pagum
Czetczoro vidimus fossas & propu-
gnacula, quæ Poloni ibi struxerunt, cùm
ante annos quinque denis non amplius
armatorum millibus octoginta Tarta-
rorum millia, felici ausu, nec minore
summi Imperatoris sui Ioan. Zamoscij
armatae pariter ac togatae militiae Prin-
cipis virtute atque industriâ profliga-
rent. Post hæc spatio octo dierum ve-
nimus Smielum Turcicæ ditionis op-
pidum, ad ripam, ut dixi, Danubij si-
tum. Num in hoc itinere eramus, vi-
dere contigit pagos complures, vbi ho-
mines in specubus subterraneis habi-
tabant. Smieli uberrima est optimo-
rum piscium captura, atque ex eo vili-

B tas:

tas: inter quos Cyprini immodico ab-
domine conspicui præcipue commen-
dantur: qui non in Græciam modò,
verùm etiam in occiduas partes vena-
les passim transportantur. reliqua au-
tem edulia, vt carnes & lacticinia, ma-
gno satis veneunt. Auenæ imprimis,
hordei & fœni non exiguum pretium:
aduheret illa oportet si quis equis suis
de pabulo prospectum velit. Genus
hominum in hac regione multo im-
probissimum; prauo sanè ingenio sub-
doloque ac versipelli: qui vnde nomen
& originem traxerint, ex Annalibus N.
V. Stanislai Sarnicij notum est. Smielo
per ostium Danubij in Pontum Euxi-
num, quem Tutce فر ر دنیس ^{cara de-}
^{nigrum}; hoc est, Mare vocant, iucundissimâ nauigatione de-
lati sumus. Non male fortassis huic
loco conueniet referre, quid id tempo-
ris in naui, quâ vchebamur, acciderit.
Præter Polonos & Armenios (qui na-
uem conduxerant) adiunxerat se comi-
tatui

tatui nostro nescio quis Turcici generis mango: qui duas mulieres cum puerro in Moldauia emptas pretio suas fecerat: quas Constantinopolim auchere properabat. Erant ibidem aliquot etiam Calogeris (ita Monachi, qui sanctitatis & doctrinæ specie reliquos antecedunt, appellantur) quorum unus nullum morum Turcicorum usum habens (nam Rutenus erat) palpo sibi puerulum Turcæ conciliabat. Quod herus animaduertens statim è cubili suo prorumpit, atque ita caput istius infelcis Monachi fuste dedolat, ut ille verberando, hic vapulando maxime defatigaretur. Iamque cōres deducta erat, vt Monachum in mare abiecturus fuerit, nisi nos supplices, ut misero illi parceret, precibus ac blanditiis intercessissimus. Triste sane spectaculum, & quod lacrymas homini Christiano exprimeret, hoc videbatur: vni nempe Mahometano, tot Christianis præsentibus (nam septuaginta circiter numero era-

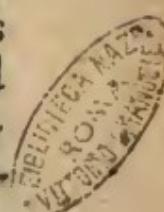
mus) tantum iuris esse ac licentiae. Sed profecto ita res habet, cum, qui cum Turcis (vti postea vberius narrabimus) versatutus sit, à mulieribus, pueris, & mancipiis eorum abstinere, neque manus solum, sed verò & oculos & linguam domitos habere oportet. Quinto die, ex quo Smiclo solucramus, Bosphorum Thracium vidimus, sed antequam in Bosporum venias, scopuli duo, quos Cyaneas & Symplegades olim Græci dixerunt, ad dexteram in ipso Ponti ostio occurrunt, in quorum uno Columna vetus è marmore candidissimo, quam vulgus Pompei nominat, posita est. In basi huius Columnæ Inscriptionem Latinis literis incisam animaduerti, cæterum ita vetustate temporis exesam, ut, si eam I. Leunclauius V. N. & in hoc studiorum genere haud tralaticie versatus, non eruisse, à nemine legi posset. Ea est huiusmodi,

DIVO CAESARI AVGUSTO

L. CLANNIDIVS

L. F. CLA. PONTO.

Bosphori dextrum latus longissimā
 Oppidorum serie prætexitur. Sinistrum
 non tam ædificiis oblectationi dicatis,
 quam collibus fructiferis, hortisq[ue]
 Regiis collucet: quos singulos quid
 aliud esse dicam, quam Thessalica illa
 Tempe amænissima, sed longè amæ-
 niora, nisi ea Lapithæ Centauri haud
 secus quam Hesperidū pomaria draco
 ille, custodirent, proculque spectatores
 arcerent. Medio circiter inter Bosphori
 fauces spatjo, Arx est munitissima, quā
 hodie Turcæ pro carcere insignium
 captiuorum vtuntur: habet tres maxi-
 mas turres, quarum crassities, vt Laoni-
 cus obseruauit, ad triginta pedes exten-
 ditur. Muro vndique viginti duos pe-
 des lato eā Arx circundata est. Huius
 cōlibentius meminisse inducor, quod
 ex eā, cùm essem Constantinopoli, qui-
 dam popularis meus I. Adrianus Can-

tius felicius, quam prudentius elapsus est. Eum Hagiensis quidam Apostata Kaike Mehemeth duarum(nisi me ratio fallit) triremium Praefectus, Constantiopolim porro captiuum peruerterat; iussuque Imperatoris, spe ingentis ob redemtionem pretij allecti, in hanc Arcem coniecerat. Iam pene triennium in ea sub arctissimâ habitus fuerat custodiâ, cum illi Deus(quod dicitur) ex machinâ praesto fuit. Sub matutinum lucis crepusculum felici ausu surgens, cum referatas omnes ianuas offendisset, in planicie in Arcis, clavis custodibus, descendit: dumque de muro Arcem ambiente transcendentendo cogitaret, & in variis partes oculos coniiceret, ecce funem ab arbore quâdam muro proximâ pendentem offendit, quo appreheenso cum murum ascendisset, facile se in alteram partem incolunem demitterit. Veniebat eo tempore furtim in domum Oratoris Angli, quæ Christianorum captiuorum perfugio Asyli instar

instar patebat, ubi & triduum continuum sub strue lignorum latuit, unde non multo post saluus & incolmis in Hollandiam rediit. Arcis istius Praefectus, cum mane captiuum Imperatoris frustra quæsiuisset, repente sandam luto implet, eamque cum cadauerre (vti prætexebat) de mortui, in Bosporum abiicit; haud ignarus quid suo successori acciderat, qui, cum aliquot Nobiles Germani ex eadem Arce paulò ante euasissent, ab vinco ferreo suspensus incuriae suæ pœnas dederat. Supra Bosporum celeberrima Constantinopolis sita est, loco tam cōmodo, ut Principatum totius orbis præ se ferre videatur. Est in Europâ, habet in conspectu Asiam, à dexterâ Africæ, à sinistrâ Scythicis regionibus, nauigandi opportunitate opponitur. Portus eius tantâ magnitudine & commoditate cæteris antecellit, ut (Manuele Chrysolorâ teste) triremes & naues, quæ uspiam locorum fabricatae sunt, in sinum suum recipere possit.

Duabus partibus ita mari alluitur, ut ferre peninsulam quandam referat; tertiam reliquo continenti iungitur. Ipsa Vrbs septem colles, vnde etiam ἡπάλωφος à Græcis nominatur, complectitur; in singulorum collis fastigiis Templa & Mau-solæa sumptuosissima Imperatorum Turcicorum spectantur. Vrbis muri, qui nescio quā in re ambitu suo Babylonicas inferiores videri possint, partim lapidibus quadratis, alij cæmentitiis, non nulli interpositorum laterum ordinibus constructi sunt. Portas in circuitu viginti quatuor habet, quarum nouendecim mare, quinque terram spectant. Collucet vniuersa Ciluitas (vt interim de Templis, Xenodochiis, & Balneis Turcicis nihil dicam) Bassaruim palatiis tam amplis, tam magnificis, ut stuporem spectatori incutere possint. Ipsa Regia vetus Byzantium occupat, in quā latissimè Imperator habitat. Hanc, cùm Generosus Dominus Stanislaus Golsciis Regni Pol. Legatus osculo manum
Impe-

Imperatoris supplex veneraretur, ingressus sum. Sedebat ille intra ædiculam marmoream, auro gemmisque mirè fulgentem. Solium eius perquam humile pretiosissimâ veste stragulâ, puluinisque exquisito opere elaboratis instratum erat. Aderant ibi præter maximam Turcicorum Nobilium frequenter, aliquot Ianizariorum millia, qui ingenti cum silentio tam iminoti stabant, ut statuæ potius quam homines esse viderentur. Huius autem amplissimæ Ciuitatis Imaginem videre qui volet, eum Bibliothecam Academiam nostræ adire melius est; ubi Turcica Constantinopolis in Tabulâ xl circiter pedes oblongâ, Dædaleo planè opere manu Melchioris Lorichij delineata, beneficio Nicolai Vanderuili suspenſa visitur, in quâ Imperatoris Regia, cu[m] Templis & Palatiis Turcicis tam accuratè expressa sunt, ut eâ nihil elaboratius posse fieri, iudicare ausim. Visuntur adhuc quibusdam in locis Urbis ve-

terum Ornamentorum admiranda ve-
stigia : de quibus singulatim referam,
vbi prius de moribus Turcarum ali-
quid interposuero. Etsi autem videar
in hoc scribendi genere actum agere,
tamen qui hæc nostra percurrere volu-
erint, fatebuntur (sat scio) se etiam
aliquid in rebus Turcicis profecisse.
Quo tempore Byzantium appuli, Tur-
cæ Esuriales Ferias, quæ decursu Lunæ
apud eos terminantur, agebant, de qui-
bus primùm aliquid dicere, non erit for-
tasse à præsenti instituto alienum. Hoc
Ieiunium ita strictè obseruant , vt à
mane, ad vesperā usque, nihil degustent
nec cum mulieribus interea rei quid-
piam vel commercii habeant: quo qui-
dem tempore Talismani, (hi sunt Tem-
plorum Æditui) ex altis turribus, unde
clarâ voce quinques in die ad rem Di-
uinam populum conuocant , lúmina
suspèndunt: ac per totam ferè noctem
ingenti apparatu & luxu conuiuia agi-
tant. Ieiuniq; absoluto, solenne Pascatis
Festum,

Festum, quod **بُويوك بَرْمَ** buiuk
bağram indigi- tant,
 magno plausu & festiuitate per aliquot
 dies celebrant: iuuenes & viri pet com-
 pita ludibundi cursitant, oscillis in aere
 librati iactantur; ac omnis generis ludi-
 cra, quæcumque homini in mentem
 venire possunt, id temporis publicitus
 spectanda exhibent: quo etiam (præter
 varia Monachorum genera) quendam,
 qui non (vti Soterici nostri) Fibulatus,
 sed Annulatus incedebat, videre con-
 tigit. Noli h̄ic expectare, vt tibi de in-
 stituto horum Monachorum, siue men-
 dicorum potius, aliquid narrem; neque
 de **مُفْتَى** Muphti, qui eam apud Tur-
 cas autoritatem obtinet, quam
 Papa apud Latinos; neque item de Bas-
 sis, capitibus scilicet Consilio Impera-
 torij: quæ alioqui tam è Busbequo &
 Leunclauio, quam aliis huius: xtatis
 scriptoribus cognosci possunt. Ad mu-
 lieres venio, à quibus imprimis absti-
 nendum esse, superius dicere institue-
 ram.

28. GEORGII DOVSÆ
ram. Has ita domi abscondunt, ut nec
è fenestris illis prospicere liceat. Quæ
in publicum prodeunt, infames ha-
bentur; & ita tamen rectæ incedunt, ut
nulla carum corporis pars ad conspe-
ctum pateat. Ne propinquis quidem,
nisi certo anni tempore, eas videre per-
mittitur. Siquidem animis penitus im-
biberunt, non posse mulierem à viro
sine potiundi libidine, ac proinde sine
mentis labé conspicī. Homini Chri-
stiano interdum capitale, nisi argento
præueniat, cum Turcicâ muliere collo-
qui: cuius rei exemplum quendam Ar-
menium tibi dabo. Is cum aliis inci-
catoribus Leopolitanis in Obluczice ad
Danubium venerat: cumque adhuc iu-
uenis esset, & exiguam Turcicorum mo-
rum notitiā haberet, cum feminâ qua-
dam quam fortè conspicabatur, sermo-
nes ferere institit. Mulier non tam aliam
ob causam, quam quod Christianus
Turcico idiomate doqueretur, mirata,
ei respondet, ac tandem sermone yltriò
citroque

citroque habitu, ad hospitium Armenij, ubi etiam cœnabat, se contulit. Interim exploratores, qui nusquam in Turciâ desunt, hanc rem ad Iudicem deferunt, dicentes feminam Turcicam in domum Pagani iuissse. Iudex postridie mane, muliere in carcerem detrusa, Armenium ad se venire iubet: qui cum adesset *bregiaur* (inquit Iudex). *جور بري* ne tu Deum, & ius Musulmanicum reuereris? Quidnam te (Pagane) commouit, ut tu cum Orthodoxâ muliere rem haberes? An nescis talia scelera Legibus nostris igne puniri? Tum Armenius: si quâ in re deliqui, adest Senior in nostro comitatu, qui mihi ex præscripto Priuilegij, quod à vestro Imperatore habemus, multam irrogaturus. Iudex hoc audito, Senior rem acciri iubet, eiique dicit: Hic Armenius te appellat, dicēs vos nescio quo Priuilegio donatos. Senior statim Diploma profert, ubi inter alia & hoc continebatur: quod nimirum Armenius alicuius

30 GEORGII DOVSÆ
alicuius criminis reus , non à Iudice
Turcico , sed à suo Seniore puniri de-
beat. Lecto Decreto Imperatoris , in-
quit Iudex : Bonum habetis Priuile-
giūm , sed hīc non additum est , vobis
licere cum Turcicis mulieribus rem
habere. Quo dicto , in carcerem Ar-
menium mitti iubet , ex quo postea
magno auri pondere se redimere habuit
necessitatem. Sic Armenio colloquium illud
cum inuliere Turcicā haud impunē
processit. Quod de mulieribus , idem
& de pueris sentiunt ; quorum amori-
bus , si quæ alia gens , præcipue Turcæ
indulgent : in quos emendos non dubi-
tant aliquando centum , imò ducento-
rum aureorum summam impendere.
Etiam hos septis ædium includunt , nec
antequam mentum lanugine vestitum
fuerit , exire permittunt. Eorum enim
pulchritudo passim Constatinopoli fe-
llium pullatiarū insidiis obnoxia : Quod
etiam quidam Nobilis Polonus , cum
Oratore sui Regis eò appulsus , expertus
est , cu-

DE ITINERE SYO CONSTAN. 31
est, cuius fidei ac patrocinio ingenuæ
indolis ac formæ puer concreditus har-
paces plagiriorum manus effugere non
potuit. In deuio aliquo Vrbis angiportu
furtim abreptus, ac nescio quo terra-
rum asportatus & quidem impunè :
tamen tamen si ad raptore vestigiis persequen-
dos, ac puerum reflagitandum Conqui-
sidores ab Imperatore publicitus dati.
Etenim puer ille nusquam comparuit
postea, quamvis non minore, quam à
Tyrinthio quondam Hylas clamore ac
conuicio per dies aliquot quæsitus ac
flagitatus. Iam quod initio dicere insti-
tueram, à mācipiis Turcicis Christiano
abstinendum, exemplo, cuius ipse ocul-
latus fui testis, comprobabo. Erat qui-
dam aurifex, mihi perquam familiari-
ter notus, natione Transiluanus. Is ser-
monem cum seruo quodā contulerat,
qui ab eo tempore post aliquot dies au-
fugerat. Turca mancipium suum au-
fugisse videns, domum istius aurificis
petit, ac seruum sibi restitui imperiosè
flagitat.

flagitat. Aurifex nullius sibi culpæ
conscius, cùm de suo capite Comitia
fieri videret, statim fugam arripit, ac
magno clamore **بن لوطن اولن**^{ben lutran ohlan}, hoc est,
Suruus sum Oratoris Angli, ingeminat;
tandemque in domum Oratoris ma-
gno ciulatu euadit. Turca non impi-
gro gressu reuin suum assequutus, ob-
torto collo eum ex domo retrahit, & ad

سوباشي *Subassi* (is in Galatâ Iudicem
rerum capitalium agit) pro-
uocat. Iamque eo res deducta erat, vt
aurifici compedes induerentur, pessi-
mis insuper modis multando, nisi Orà-
tor Anglus pro illo intercessisset, Tur-
cæque impetum largitione aliquâ miti-
gasset. Hæc siquidem vna ratio est
Turcarum ingenia, fera alioqui & in-
tractabilia deliniendi. Ac nisi argento
& muneribus flecterentur, Lestrygonas
ac Cyclopas, vt puto, immanitate supe-
rarent. Sed & Monachi illorum, qui
vulgò tantum non pro Diuis haben-
tur,

tur, nulli magis rei quam lucro inhiant. Certè vix fieri potest, vt Christianus quispiam die Veneris, qui eis, vt apud nos dies Solis, festus est, in publicum prodeat, cui statim Monachus aliquis rosam, tulipam, malum citrium vel auratum non obtrudat, quod Christianus nummo aliquo duplo triplóve pluris valente rependere debet. Ianizari, (sic Prætoriani milites vocantur) Oratoribus plerunque Christianis similes quisquiliis non sine honoris exhibitione offerunt, pro quibus interdum dexteram argento grauidam reportant: quod quidem illis minime inuidendum est, cùm alioqui fidelissimè Christianos opis indigos à petulantia Turcarum defendant. Vnum de multis fidelitatis à Ianizaro mihi præstite exemplum accipe, & ride. Cùm aliquando ad Templum Sophiæ, præcedente Ianizaro, me conferrem, agaso quidam Turcicus equo sui Domini insidens, & plures equos ponè se trahens, ignarus mihi adesse Ianizarum,

C nizarum,

nizarum, qui iam aliquanto longius antecellerat, oram mei pilei
بُرْي جُورْ bre gaur, hoc est, *vah Pagane*, addito, cum ludibrio quodam tetigit.
Ego istius iniurie impatiens, statim
meum Ianizarum voco, mihi iniuriam
à pessimo illo agasone, qui iam securus
equitabat, illatam conqueror. Ianiza-
rus hoc intellecto approperat: respicit
agaso, ac sibi periculum imminere vi-
dens, equo suo calcar addit, & procul-
dubio evasisset, nisi lorum quo reliquos
equos duxitabat, ei de manibus exci-
ditisset. Accurrit itaque Ianizarus cum
perticâ suâ arundineâ, Herculis clauæ
non absimili, eamque quantâ vi maxi-
mâ potest aliquoties non sine horrisono
freinitu in caput agasonis impingit.
Agaso interim plateam clamoribus im-
plebat, omnia sibi ossa comminuta con-
querens: & certe nisi populus Ianizari
impetu aliquo modo cohibuisset,
agalonem ad mortem usque (ut mihi iu-
rabat) mulctauisset. Ego postea pro illo
beneficio

beneficio lanizarum vuæ succo iñpleui; cuius quidem dulcedine eò magis Turcæ attrahuntur, quo minus illis vi-

num bibere permittitur. Vidi quen-

dam امير افندى Emir Aphendi (hoc

nomi- ne è Mahumetis

stippe prognati appellantur) qui cùm

ad prandium Oratoris Angli accessis-

set, tantum vini exhaustiebat, vt mero

sopitus humi sterneretur, totumq[ue]

pauimentum frustis esculentis vinum

redolentibus conspurcaret: Quod ideo

referre visum, vt cognoscas quanto cu-

pientius vulgus Turcarum liberiore,

quam illi, conscientiâ vtentium, se vi-

no, si copia daretur, obruerent: Ego

meherculè raro Turcam à mensâ Ora-

toris Angli pedibus suis domum redire

animaduerti. Iam verò de lanizaris lon-

gum esset omnia dicere: & quamuis ē

superiore exemplo facilè pateat, quantâ

illi inter Turcás autoritate polleant, ta-

men ne hoc quidem prætermittendum

est, lanizarum capitali iudicio postu-

latum, non more aliorum fontium de die puniri, sed noctu in profundum demergi, ac tum in damnati memoriam bombardam explodi; id quod sæpiissime, dum Constantinopoli vixi, me audire commemini. Iam quod ad ipsam Vrbem attinet, dixi in eâ nonnulla veterum ornamentorum admiranda vestigia restare, de quibus etiam aliquid audire, iamdudum fortasse desideras. Extat Diuæ Sophiae Templum, quod aliquoties exalceatus, ne paumentum ex opinione Turcarum profanare viderer, perlustrauit. Est reuerâ moles tam magnifica, tam excellens, ut eâ nihil augustius, aut in speciem magnificenterius Solem illuxisse arbitrer. Si quis pro amplitudine eius aliquid dicere institeret, incassum laboraret, nunquam vtique ad orationis suæ scopum peruenturus. Nec mihi ergo, qui in hac Epistolâ breuiloquentiæ studio, de cæ verba facienda sunt. Quis enim tam compositè & aptè aliquid diceret, quod huic

huic harmoniae & fabricae conueniret? cuius minimam etiam particulam si describere vellem, pro operis dignitate id facere nunquam possem. Templum hoc præ reliquis religioso affectu à Turcis frequentatur. Sub Baiazethe triginta sex millia, qui illud Religionis ergò adirent, numerata fuisse, Antonius Mænauinus est autor. Cùm viderent me Turcae stupore quodam attonitum hoc Templum intueri, dicebant;

جور
اگرکی سان مسلمان او لور
پولور جوندہ هار نستی یون غلمدی
Giaur egarki sen musulman olur, bollur bunda her neste iun gelmade. hoc est, Paganæ, si tu volueris Orthodoxus fieri, licebit tibi quotidie huc intrare. Tum ego nihil aliud, quam مسلمان یون مسلمان
ben musulman olmas, hoc est, Certum mihi esse in fide meâ remanerere, spondebam. Ea autem est Ma-

humetanorum opinio, se de nullo melius mereri posse, quam de eo, quem certo exitio (vti sibi persuasum habent) destinatum ad suam Religionem traducunt. In hoc Templo præter alia, quæ Gyllius diligenter obseruauit & descripsit, monstrabant mihi Turcæ Columnam quandam marmoream inducto ærearum laminarum tectorio inferius coopertam, è quibus sudor perpetuò prorumpit, quem ipsi pudendâ superstitione sudariis suis extergunt, & aduersus variòs morbos conducere sibi persuadent. Huic Templo Hippodromus vicinus est, vbi insignis Obeliscus, cum Colosso structili & tribus Serpentibus æneis inter se circumPLICatis visuntur. In stylobatæ Obelisci uno latere Græcum, in altero Latinum Epigramma his verbis incisum est:

DIFFICILI\$ QVONDAM DOMINIS PARERE SERENIS
IVSSVS ET EXTINCTIS PALMAM PORTARE TYRANNIS
OMNIA THEODOSIO CEDVNt SVBOLIQUE PERENNIS
TER DENIS SIC VICTVS SECOD.. MITVSQUE DIEBVS
IVDICE SVB PROCLO SI SELATVS AD AVRAS.

XIONA

ΚΙΟΝΑΤΕΤΡΑΠΛΕΤΡΟΝ ΑΞΙΩΝ ΙΚΕΙΜΑΝΝΟΝ ΑΧΙΟΣ
 μΟΥΝΟΣ ΑΝΑΣΤΗΣΑΙ ΘΕΤΑΟΣΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΤΟΣ
 ΤΟΛΜΗΣΑΣ ΠΡΟΚΑΟΣ ΕΠΙΣΚΕΚΛΕΤΟΚΑΙ ΤΟΣΟΣ ΕΣΤΗ
 ΚΙΩΝ ΗΞΙΟΙΣ ΕΝ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΔΥΩ.)

In Colossi stuctilis basi versus sequentes
 pulcherrimis literis incisi leguntur.

+ ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΤΡΟΝ ΘΑΤΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΞΙΩΝ
 ΧΡΟΝΩ ΦΑΡΕΝ ΝΤΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΟΣ
 ΟΥ ΡΩΜΑΝΟΣ ΠΑΙΣ ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑΣ
 ΚΡΕΙΤΤΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ
 Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΉΝ ΕΝ ΤΗ ΡΟΔΩ
 ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΤΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ.

Extat etiam è regione Diuersorij, in quo
 Cæsareos Oratores hospitari mos est,
 Columna Constantini Purpurea, in cui-
 ius summitate spondylus ædificatus est,
 in quo eiusmodi Inscriptio appetet :

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΕΡΓΟΝ ΕΝΘΑΔΕ ΦΑΡΕΝ ΧΡΟΝΩ
 ΝΕΟΙ ΜΑΝΟΥΗΛ ΕΥΣΕΒΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. Γ

Hæc Columna, ut & superior Obelis-
 C 4 kus,

cus, cum tribus Serpentibus æncis penes
me depicta est. Columna autem quæ in
Aurat basar, hoc est, *Mulierum Foro* vide-
tur, ei quæ Romæ in Campo Martio
posita est, quantum ex picturâ conie-
ctare possum, similis est. Extat etiam
Aquædūctus admirandæ altitudinis,
longè supra omnes domos eminens,
quem ab autore Valentianum nomi-
nant. Ex multis præterea, quibus olim
abundabat Ciuitas Cisternis, vnica
tantum, eaque Basilica, reliquis in alios
vſus conuersis, incolumis permansit.
Hanc Generoso Domino Stanislao Gol-
scio, Regni Poloniæ legato, comite,
prælatis funeralibus inspexi. Ruum
quendam, quem Theodosius Zygoma-
läs Cydarin esse vult, magno murmure
hoc loco se effundere vidimus. Eius
concamerationem plusquam quingen-
tis Columnis marmoreis fulciri, idem
Theodosius nobis retulit. Ex tot præ-
terea antiquis Palatiis, nullius nomen
extat, præterquam vnius Constantini,
ex cuius

ex cuius ruinis aliquot Columnæ mar-
moreæ adhuc restant, & Cisterna arida,
in quâ meo tempore Elephas cum Ca-
melopardali stabulabatur. Et hæc qui-
dem de huius Vrbis veterum monu-
mentorum reliquiis. Quis verò iam
non doleat, tot reliqua Palatia, Tem-
pla, Columnas, quibus olim Augusta
illa collucebat Ciuitas, ita funditus
euersa, ut ne nomina quidem eorum su-
persint? quis supinæ Græcorum osci-
tantiæ non irascatur, qui ita rerum sua-
rum incuriosi deprehenduntur, ut ne-
mo vbi monumentum aliquod anti-
quum fuerit nosse hodie desideret? Ne-
que solum ipsi ab omni Antiquitatis
scientiâ abstinent, verùm etiam exterros
impediunt, quò minus vllâ de re liberè
percontari audeant. Et nisi illos vino
interdum deposueris, nisi Græco more,
πολυχεριάς ἀφέντη, exclamaueris, oleum
& operam perdidieris: neque tamen
quidquam ab eis reportaueris nisi nu-
gatoria quædam, nisi morem bibendi,

C 5 qui ad

qui ad eos , Iure quasi hæreditario ab antiquis Byzantiis deriuatus videtur. Theodosius(que in superiùs nominaui) quoniam magnam ex Antiquitatis studio capit voluptatem, & libeter cum exteris, si quid singulare nouit, communicat, pro Hæretico apud vulgus (id quod sèpe apud me conquestus) sugillatur. De Beatissimo Patriarchâ Meletio ut etiam aliquid proferam , eius meretur singularis eruditio, & exigit à me summa eius in me humanitas , benevolentiaque, quam in literis ad te scriptis, & à me tibi allatis, abundè declarauit. Sed importunitas cuiusdam Matæologi lesuitæ, qui pro lesuiticâ suâ impudentiâ ausus est publico scripto assuerare, Epistolam hanc ab aliquo Calvinistarum (os impudens !) excogitatain esse , me cogit prius mendacij notam in eum retorquere. Quid verò in medium adfert? Baronium nobis non auritum, sed oculatum testem ingerit, qui vi. Annalium suorum Tomo commemoret , anno

DE ITINERE SVO CONSTAN. 43
anno 1593 Gabrielem, Patriarcham Ale-
xandrinum, duos Legatos Presbyteros,
Sancti Macarij Monasterij Monachos,
nomine Iosephum & Abdelmessiam,
Romam, vnionis cum Romanâ Eccle-
siâ incundæ gratiâ ablegasse, idque cum
literis ad Pontificem hoc modo inscrip-
tis: PATRI P A T R V M , PR I N C I P I
P A T R I A R C H A R V M , T E R T I O -
D E C I M O A P O S T O L O D O M I N I
N O S T R I I E S V C H R I S T I , Q V I N -
T O E V A N G E L I S T A E , S A N C T I
P E T R I S V C C E S S O R I . *Tibi data est*
potes̄as soluendi & ligandi, &c. Ac hos
quidem Legatos, Romæ, Patriarchæ sui,
& reliquorum subditorum nomine,
Confessione Fidei, quæ ipsiis proponer-
batur, editâ, tanquam Catholicos Ro-
manæ Ecclesiæ suscep̄tos ! omnesque
adeò & Ægypti & Æthiopiæ Christia-
nos Romanæ Ecclesiæ conciliatos. Me-
ra est fabula : hinc, ut puto, orta ; siue
quod Orientales quidam impostores, ut
stipem emendicarent, Romanis nimis
credulis

credulis imposuerint, siue quod Iesuitæ
mendaciorum Architecti, ut hoc modo
Christianis fucum facerent, ac glauco-
mam ob oculos obiiceré, tenebrionum
istorum operâ abuti voluerint. Hic
memini Meletium, Patriarcham, cùm
fortè schedæ illius Legationis fabulosæ
Venetijs Byzantium ad eum essent
transmissæ, videre suauiter renidentem
& admirantem leuitatem Latinorum
temerè credentium, aut malitiam Iesui-
tarum talia comminiscientium. Equi-
dem tum temporis neimo Alexandriæ
Patriarcha Gabriel nomine, sed sacro-
rū Antistes erat Meletius, aut certè eius
antecessor Silvester. alterū, quo ineptus
hic fabulator orbi persuadere satagit,
has literas neq. Græcè neque Constan-
tinopoli exaratas esse, est, quod stolidè
existimet, in homine Græco vix tantam
Latinæ Linguae peritiam cadere posse.
Sed (mi Costere) si veritatis studiosus
fuisses, hac de re socios tuos in Chio in-
sulâ consuluisse: aut saltem inspexisses,
quæ

quæ de hoc Meletio scripsit Auctor Epistolæ illius, Viennâ Austriacorum Cal.
Oct. An. Salutis 1582, ad Cl. V. Dauidem Chytræum trâsmisssæ: quæ Hodoëporicon nauigationis ex Constantinopoli in Syriam, Palæstinam, Ægyptum & montem Sinaï &c. inscribitur: & sub finem Chronicorum Turcicorum Tomo secundò à Ioanne Wechelo A. 1584. Francofurti typis publicatorū legitur, cuius elogij particulam, propriè ad Meletium spectantis, hoc loco tibi lecitandam propono, quæ sic habet. Transeuntes postea denuò Nilum, sex horarum spatio Alexandriam terrestri itinere peruenimus: ubi per octo dies subsistentes & Vrbis percelebris situm aliaque memoratu digna perlustrauimus. Interim quoque accessi Meletium Protosynge-lum Calogerum Græcum, & Montis S. Catharinæ (ita Monastetium vocant) Fratrein: Virum & scientiis humanis, & literis sacris admodum ele-ganter doctum; Latinè pariter & Italicè

„ licè loquentem; vnicum inter doctos;
„ quos in hac peregrinatione videre li-
„ cuit, iudicauit aptum, quo cum H. tua
„ amicitiam iniret, cuique oblatâ occa-
„ sione scriberet. Nam & ipsi, vti ad
„ H. tuam literas daret persuasi. id quod
„ fecit: quamuis (vti ipse per scedu-
„ lam mihi retulit) præ temporis angu-
„ stiâ tumultuario stylo. Eas igitur lite-
„ ras mitto, atque H. tuæ gratas fore ar-
„ bitror, cum propter yiri doctrinam, tum
„ maximè propter vitæ & morum mo-
„ destiam, atque in conferendo suauita-
„ tem. Arbitror autem hunc vitum tan-
„ tum scientiarum habere, quantum ho-
„ mo Græcus hodie habere possit. De fide
„ suâ is quidem valde subtiliter differit,
„ sed tamen ita, vti omnia sincero & puro
„ animo, absque vllâ bile loqui & sen-
„ tire videatur. Ipsi promisi me Byzantio
„ missurum esse librum, quem H. tua de
„ Lectione Historiarum conscripsit: id
„ quod feci: ipsique gratissimum fuisse
„ compertum habeo. Et hæc de Protosyn-
„ gelo

gelo viro doctissimo, qui & Alexandi-
nus Patriarcha speratur crediturque
futurus. Idem etiam testatur Vita eius,
Dialogo quodam Orthodoxi Christi-
ani titulo ab eodem Meletio Græcè
scripto, ac A. 1596 Vilnæ impresso, præ-
missa: & doctissimus eius libellus con-
tra Iudeos Latine primum, deinde &
Græcè scriptus, ac Leopoli Russiæ A.
1593 Græcâ pariter & Rutenicâ linguis
excusus. Ne porrò hunc vitilitigato-
rem non satis emunctæ naris fuisse arbi-
tremur, ait, cum, qui epistolam illam
excogitauit, stilum Alexandrini Patri-
archæ, titulum eius, inscriptionem &
subscriptionem, calculum annorum,
mensis item nomen latuisse: solere illos
aduicere, quo quisque ordine sit Patriar-
cha, ut Gabriel erat 97: & à Diocletiano
Tyranno arcere anni computum, qui
iam sit annus 1113. Fortè Costerus hoc
ex Baronio didicit, qui eundem sco-
pum in Annalibus suis spectasse vide-
tur, quem Teretius in Prologo Andriæ;

Poëta

Poëta quum primum animum ad scriben-
dum appulit,

Id sibi negoti creditit solum dari,

Populo vt placerent quas fecisset fabulas.

Quasi verò, quia interduim Alexandrinī numerum assignant, quotusquisque sit Patriarcha, aut quia vt plurimum annos numerant à Diocletiani persecuzione, id semper & ab omnibus fieri soleat. Inspice Martini Crusij Turco-græciam pag. 229; secus inuenies. talis est ibi inscriptio; N. Πάπας καὶ Πατριάρχης τοῦ μεγάλου πόλεως Αλεξανδρείας, Εκεῖνος δὲ ὀπουμένης. Inspice etiam Epistolam sub fine huius Itinerarij positam, ab eodē Meletio ad me scriptam; alium titulū non inuenies, quam euim, quē tibi iam proposui. Sed quæso, quid est quod tantopere hunc Sycophantam vrit, vt Epistolam illam Meletij Caluinicam fabulam esse velet? nempe quod hoc testimonio videt magnam orbis partem, magno Romanæ Ecclesiæ præiudicio (quum sit hic Meletius Papa ac Patriarcha) Alexan- drinus

drinus, &c. Constantinopoleōs Præses) Romanam Ecclesiam pro Catholica, & eius Episcopum pro Ecclesiæ vniuersalis capite non agnoscere. Verba eius plena Christianæ veritatis, pietatis & modestiæ, quæ tu impudentissime sycophanta, in putidissimo tuo libello Iesuiticâ fide non integrè posuisti tibi reponam; quæ ita habent: Reliquum,, est, vt hæc vos amoris pignora repen-,, datis aliquibus identidem amoris pi-,, gnoribus; non geminis, non auro perdi-,, torum hominum deliciis, sed libris,, quos typis apud vos multo atque lau-,, dabili fœnore pepererit Christiana cha-,, ritas, cuius fructibus ij maximè carent,, qui se Aristarchos Censoresque terra-,, rum orbis haberi contendunt: indeque,, Magisterium suum auspicantur, in hoc-,, que intendunt, in hoc se exercent, vt in,, homines fratres minimè fraternis ani-,, mis insultent: quumque calamitates,, hominum hominibus soleant ac debe-,, ant non nihil incutere miserationis; illi,,

D contrà

„ contrà de miseriis hominū triumphant,
„ *O cæcas hominum mentes, ô pectora cæca.*
„ Filius Dei sese ipsum sua illa maiesta-
„ te exīpaniuit , dum saluti consulere
„ hominum contendit : nos nescio quæ
„ imperia extruimus in perniciem & cum
„ pernicie hominum ; & haberí volu-
„ mus pro Christo , illo cuius studiis no-
„ stra studia διάστασῶν dissonare depræ-
„ henduntur. Quòd si in causas inqui-
„ ras huiusc in nos , nescio quid aliud
„ dicam , quām id , quod res est ; odij ,
„ in nos Græcos dico , id est , Orientalis
„ Ecclesiæ alumnos , quòd veterum Pa-
„ trum dogmata , traditiones , iussa , pla-
„ cita , decreta sectamur , nihil inuenies
„ aliud quam id ipsum , quod Patrum in-
„ contaminata dogmata , traditionesque
„ obseruantes nullis nullorum hominum
„ nouitatibus , καινοτηματibus falsis , fallacibus-
„ que doctrinis abduci patimur ab iis de-
„ cretis , quæ septem tota Concilia vni-
„ uersalia (vt Prouincialia præterea)
„ sanxerunt . Symbolum , quod à primo
Niceno

DE ITINERE SVO CONSTAN. 51
Niceno Concilio confectum secunda,,
compleuit Synodos, accuratissimè Spi-,,
ritus Sancti explicato articulo, inuiola-,,
tum conseruamus. Athanasio falsò ad-,,
scriptum Symbolum , cum appendice ,
illa Romanorum Pontificum adultera-,,
tum luce lucidius contestamur. Roma-,,
num Pontificem , Romanum agnoscí-,,
mus Pontificem. Christum vnum yni-,,
uersalis Ecclesiæ vniuersale caput cum ,
Paulo prædicamus. eundem esse lapi-,,
dem illum angularem Σιονίτην , in quo ,
construendam esse Ecclesiam ipse dixit. ,
ipsum ex ipsius verbis agnoscimus. ἐπὶ ταύτην , namque ait, τίλω πέρισσα (καὶ πέρισσα ,
Paulus dicit, ὁ ἀγιστὸς) neque enim in te ,
Petro, sed in me(ut vigilantissimè dili-,,
gentissimus notat Augustinus) ædifica-,,
bo, dixit, Ecclesiam meam. Hæc quùm ,
ita credamus , nescio quamobrem au-,,
deant nonnulli (id quod satis impiè fe-,,
cit Sanderus) Ecclesiam Oriëtalem cum ,
Diaboli Ecclesia (ō scelus infandum!) ,
coniugare. Ita sunt animis parum Chri-,,

D 2 stianis

„ stianis quæcunque non faciunt ad palatium,
 „ quæcunque non arrident, impia, ab
 „ sinuq. Dei eiicienda, ab Ecclesia proscri-
 „ benda, ferro, flammisque profliganda.

Verum ut tibi, Costere, fidem maiorem faciā, quid Vir tantus de Ecclesia Catholica, eiusque capite sentiat, en tibi locum ἀρχάλιπον ex eius Dialogo Orthodoxo pag. θ descriptum, qui ita habet: Ξένος. Καὶ τίς καθολικὴ ἐκκλησία; Παῖς. Απεξάτα τὸ σύστημα
 ἢ πληθὺς. οὐδὲ μιᾶς ψυχῆς, ἐν γὰρ σώματι πολλῶν μελῶν σωισταί μενον, μία κεφαλὴ ὁ γειτός αὐτὸν γὰρ, φυσὶν, ἔδωκεν ὁ πατήρ πέρ πάντας κεφαλὴν τῇ ἐκκλησίᾳ. οὐτερ γὰρ ἀκέφαλον τὸ σώμα, οὐ καθολικὴ μηλονόπι οὐκ εκκλησία, καθολικῆς γηράσκουσα κεφαλῆς λεῖψαν δικρότερον, όποιο
 πολυκέφαλον τέρας αὖ εἴη σκηνηλότατον. Ξένος. Καὶ λοιπὸν τέσσερις ἡ ἐκκλησία Τράντας ὡς ὄρῳ μεν κακημόρη
 κεφαλαί, Παῖς. Αἱ γαθαὶ ἐκαστον ἐκκλησίας οὐδὲ τῷ σκηνηλικῆς ἐκκλησίας, αὐταξάταται εἰς αὐτοτελεῖ σώμα, οὐ κεφαλὴ μόνος, ὁ γειτός. οὐ Τίνει τέρας οὐ σκηνησία
 οὐ καθολικὴ μάλιστα κεφαλὴ καθολικὴν τὸ γειτόν.
 αἱ γὰρ μερικαὶ κεφαλαὶ τὸ καθολικῆς τὸ λόγον οὐ τοῦτο
 αὐτοῦ, αλλ' ἀναπληρῶσσιν τοῖς καθ' ἐκαστον. καθάπερ

γέδει αἱ ἐκκλησίαι αἱ μερικὴ ἡ μιᾶς ἐκκλησίας τὸ λόγον παραλυπεῖσι τῆς καθολικῆς. Sed quid pluribus verbis opus est? penes patrem meū Literarum Patriarchæ est αὐτόγεαφον. Sunt & apud me libelli illi ante citati, quorum inspiciūdi copiam si quis volet, à me petat licebit. Huius porro Beatissimi Præfusulis vitam non alienū fuerit Græcorum potius, quam meis verbis, ne quid forte amori eius tribuere videar, hoc loco lectitudinē proponere; ea vero sic in Dialogo Orthodoxo compendio texitur.

Μελέπος τὸ ἐπίκλητον Πιγγᾶς, μὲχει τίμερον Αλεξανδρείας Παρθιάρχης, ἐκ τῆς πεντεφύμης παλαιᾶς ἐπιείκης ἐκατονταπόλεως Κρήτης ἀγων τὸ γένος, ύδος ἐσὶ ψυχέων ἐνδόξων, καὶ αρωτρόντων ἀρετῇ τὸ πολυτάν, παιδίοθεν παρὰ σοφῶν παιδίσκεις, αὐτὸς τὸν κατ' αὐτὸν γεγένητο βίον μιδάσκαλος, δίκοδεγ διώ πι βόστια βρύσιν τὴν ἀρετὴν. Επὶ δὲ παις ὁν διμολογεῖται Μήδηπος, καὶ τῇ μηδὶ φύσι σωματός, τῇ αροσιρέσει δὲ μιδακτικός, καὶ πολυπόκος. Εἰ δὲ οὗτος ἀρέσει καὶ χολεῖς διπλὸν τῶν μαθημάτων, μέρισκετο λόγιας πναὶς μελετῶν καὶ σωταπτόμενος πρὸς ἑαυτὸν, ἵστιν δὲ οἱ λόγοι μιδασκαλίας μεσοί, Στειόν τι νόμα αἰναγαλιπτούτες. Εἶπε δὲ ἐκ αὐτοῦ

Latīnam
istius vita
versionem
sub finibus
huius librū
epistola
Meletij
præmissa
sam lectione
inueniunt.

δπως φθονοῦσι καὶ τύχη τὸν παιδεῖς εἰς ἀμεβότους καὶ
διαδότες πυρὸς, ὑδάτων, κρημάνης, ὡς καὶ παράδεινος ἥλθε
πολλάκις τεθνάναι. Απαλλαγέσις δὲ ὅμως τὸν παισὸν σισ-
τριβῶν, ἐς Ιταλίαν αφίξατο. καταλαβὼν δὲ τὸ Πατά-
βιον, κακέστε πᾶσαν θητικήμην διέξελθών ἐν ἔκατέρᾳ
τῇ γλώττῃ, ἵρεθιόθη σφοδρότερην ψῆφον τινὰ θητική-
μιαν τῆς ἀγωκλήσεως παρέπιδης δὲ ὑπερεδών διγλυεί-
ας, δόξης, πλεύτη πανθεστῆ, συγγενείας, φίλων, ὄικε-
τῶν, καὶ πάντων ὅστα αὐτρώποις ἐστι περιπολία, τὸν
μοναχὸν βίον ἡσάσσατο. Μοναχὸς δὲ μιαρίψας ἢ πο-
λὺ, μεγάλα, ὡς τοῖς τινὶ Ελλάδα πατούμενοι δῆλον ἐστι,
κατορθώσατο. Παρὰ δὲ τὴν ψευτικήρων τὴν μακαρειω-
τάτην δὲ μάλιστα Αλεξανδρείας Πατειαρχὺς Σιλβέριος,
ἀγίος, κακέντες ἀπόδεστος, ἀναγκασθεὶς εἰς τὸν ιερέως πέριχον
βαθμόν. ψῆφος δὲ τὸν ἀπόδεστον ιερέως φῶς μέγα ἐπ'
ἀπὸ τὸν λάμψαν παρὰ πάντων ἐώσατο, ὡς ἐπιμαρτυρῶν τὸν
τοπειερον αὖτις εἴη σημεῖον ταῖς αρεταῖς καὶ τὰς τρεῖς
βίου παραδεήματα, οἷοις ὑπέστη κόπτες, ὡς καὶ τινὲς ὑπέλευ-
τοι τοῦ, κηρύγτων τὸν χριστὸν μαργέλιον, καὶ Αραβίσι
ἐν μέσῳ Αἰγύπτῳ. Εξελέξατο αὐτὸν ὁ Θεὸς ποιμένος
γῆς τοῦ Χειροτονίας τῶν Αλεξανδρέων ψερό-
την, πάσης τῆς Εκκλησίας αὐτὸν βιασαμένης. Κυ-
ρεργοῦ

ἕρναι δὲ μέχρι τήμερον, καλεῖ ποιμήρος ἀξιας φράτ-
των. Τοῖς δὲ αὐτῶν κανόσι τε καὶ φρεσάγμασι, (αὖν
ρθόντες δὲ εἰρήθω καὶ γὰρ ἀληθές) οὐ μόνον Αἴγυπτος,
ικλαὶ καὶ αὐτὴ ἡ Θράκη πᾶσα ἡ Ελλὰς ἢ πείκεν ἔτοι-
μος καὶ ἔστι τὸ δέκατον). Ιναὶ δὲ μήτην δόξα γράμματά
πινα φύλαξιν εἰκόνας, καὶ ζητεῖν με τὰς τοῦ αἰδρὸς
τελειοτέραν ἀποδεκτούντας εἰκόνας, πέρας τῷ λόγῳ τάχε
καὶ δίδωμι, τάπτως ἀλλοθί πα γράμματάν ακειθέ-
τεσσα. πλεῖστα βιβλία σωμέντα φένει. ἀδὲν δὲ γέπω τῇ ξυγ-
χραμμάτων εἰδέδο), πλέων τὸ καὶ Ιεδαιών Ελλένων
καὶ Ρεστικῆς ἀκριβεῖς μιαλέξεως. Καὶ τοῦ ὁ παρὸν γέτος
διάλογος, ὃν σωμέντε, οὐδὲ ποτὲ αὐτοῖς απεδαιόσι γίνη) ἀφε-
λος ἀναγνώσκουσιν. μάλιστα δὲ τοῖς τόποις καὶ πόλε-
σι ἐκείναις, ὅπῃ μάλιστα βρύσον αἱ μαρεῖαι καὶ πολυποί-
κιλοι τῶν αἱρέσεων, ἣν γένοιτο ἡμᾶς τοῖς τὸ ἄγιας τῇ χρι-
στῇ καθολικῆς καὶ Δόπος ολικῆς ἐκκλησίας τὸ ἀναπλικῆς
ἀκολεύθεντας κανόσι τε καὶ φροσάγμασιν ἐλαυνεῖσθαι
τε καὶ μιαφυλάττεσθαι μίατο Ιησοῦς Χριστοῦ, φῆ δὲ δόξα καὶ
τὸ κεῖται σωματῷ ἀνάρχῳ παῖδει καὶ ζωοποιῶ πνόματ
εἰς τὰς αἰωνας, ἀμεί. Ex his verbis, quibus
omnium eorum, qui Meletium noue-
runt, consensus accedit, satis constare
arbitror, in hoc Viro pietatem cum do-
ctrinâ concertare, & non desidiosè Ti-

δπως φθονοῦσι τὸν παῖδα εἰς ἀμεβότους κα-
διούς πυρὸς, ὑδάτου, χρυσῶν, ὡς τὴν παρέδειν ἥλθε
πολλάκις τεθνάναι. Απαλλαχεὶς δὲ δύμας τὸν παιονίον σι-
ζεῖσθαι, εἰς Ιταλίαν ἀφίξατο. καταλαβάντες δὲ τὸ Πατά-
βιον, κάκεῖσε πᾶσαν ὅπισθιμην διέξελθεν ἐν ἔκατέρᾳ
τῇ γλώττῃ, ἥρεθίδη σφοδρότερη ωρὸς τηλού ὅπισθι-
μάν της ἀνωκλήσεως. παβοῦται δὲ ὑπεριδῶν δύγματοι,
δόξης, πλάτη πανθεμάτη, συγγενείας, φίλων, ὄικε-
τῶν, καὶ πάντων δύσα αὐτοράποις ἔστι περιπλάνα, τὸν
μοναχὸν βίον ἡπτάσσατο. Μοναχὸς δὲ μιαρίψας ἢ πο-
λὺ, μεγάλα, ὡς τοῖς τηλού Ελλάδα κατοικεῖσθαι δῆλόν ἐστι,
κατορθώσατο. Παρὰ δὲ τὴν ωρευσθέντερων τὴν μακαρεω-
τάτην δὲ μάλιστα Αλεξανδρείας Παβιαρχίας Σιλβεστρού,
ἀγίου, κάκείνην αἰδεῖς, ἀναγκασθεὶς εἰς τὴν Ἱεράνην ἡγεθη
βαθμόν. ωρὸς δὲ τὸν αὐτὸν χειροτονήσεως φῶς μέγα ἐπ'
ἀυτὸν λάμψαν παρὰ πάνταν ἐώσα), ὡς ἐπιμαρτυρῶν τὸν
ὅπλην τὴν ιεροσολήμην τοῦ αἰδρὸς ἀξιότητα. χειροτονηθέντος
δὲ ἀπειερησθεῖν εἴη διηγεῖσθαι ταῖς πρεσβεταῖς καὶ τὰς ἐν τῷ
βίῳ παραδείγματα, οἷοις ὑπέστη κόπης, ὡς καὶ οὐδὲν
ἥττον, οὐρύγτων τὸ τῆς χριστοῦ θαυμαγέλιον, καὶ Αραβίσι
ἐν μέσῃ Αἰγύπτῳ. Εξελέξατο αὐτὸν ὁ Θεὸς ποιῆμά
γνήσιον. κοιμηθέντος δὲ τὴν μακαρίαν Σιλβεστρού, τῆς
ἀγίας τῆς χειροτονίας Εκκλησίας τῶν Αλεξανδρέων ωροί-
ση, πάσης τῆς Εκκλησίας αὐτὸν βιασταμένης. Κυ-

Ερνατ

ζερνᾶ δὲ μέχρι τήμερον, καλῶς ποιηθόσαιξικ φράτων. Τοῖς δὲ αὐτῷ κανόσι τε καὶ φροσάγμασι, (αὖντος δὲ εἰρήθω καὶ ἡδὲ ἀληθεῖς) ὃν μόνον Αἴγυπτος, ἥλλας καὶ αὐτὴ ἡ Θράκη πᾶσα ἡ Ελλάς υπείκεν ἔτοιμος καὶ ἔστι οὐδέκου). Ινα δὲ μή τις δόξα γράμματά πια φύλακας ζεργά, καὶ ζυτεῖν με τὰν τοῦ αἰδρὸς πελειοτέραν ἀποδεκαῖναι εἰκόνα, πέρας τῷ λόγῳ τάχει πᾶν δίδωμι, τάπτεις ἀλλοδί πα γραμμάτων ἀκεβέτεσσι. πλεῖστα βιβλία σωμέγραψε. ἐδὲ δὲπτο τὸ ξυργάμματαν σιδέρο), πλεῖστον καὶ Ιudeis Ελληνικῆς καὶ Ρεστικῆς ἀκριβεῖς διατίξεως. Καὶ νῦν ὁ παρὸν δῆτος διάλογος, ὃν σωμέτερον, οὐαὶ ποιεῖς αὐτοῖς γίνοντο) ἀφελος ἀναγνώσουσιν. μάλιστα δὲ τοῖς τόποις καὶ πόλεσι ἐκείναις, δῆπη μάλιστα βρύσον αἱ μαραζαὶ καὶ πολυποίκιλοι τῶν αἱρέσεων, ὃν γένοιτο ἡμᾶς τοῖς τῷ αἴγιας τὸ χριστικαθολικῆς καὶ διποσολικῆς ἐκκλησίας τὸ ἀνατολικῆς ἀκολυθῶντας κανόσι τε καὶ φροσάγμασιν ἐλεύθερον αἵ τε καὶ διαφυλάττεσθε διὰ Ιησοῦς Χριστοῦ, φῦ δέ τὸ δόξαντα καὶ τὸ κεφάλεσσιν τῷ ἀνάρχῳ πατέρᾳ καὶ ζωοποιῶ πνόματα εἰς τὰς αἰῶνας, ἀμέν. Ex his verbis, quibus omnium eorum, qui Meletium nouerunt, consensus accedit, satis constare arbitror, in hoc Viro pietatem cum doctrinâ concertare, & non desidiosè Ti-

tulum Patriarchæ sustinere, sed diligentissime omnes eius partes explere; quin & me veritati oculatâ fide subnixæ iure patrocinatum, aduersus Iesuiticam mentiendi pruriginem, quâ insanus iste Senecio in virulentissimis suis scriptis pâssim laborat. Sed quid mirum Colsterum talia scribere? facit quod est sui Ordinis, cui veritati oppedere, bonosque viros calumniis & conuiitiis prosequi, in parte pietatis ponitur. Id quò illustrius appareat, quoddam Testimonium Benedicti Ariæ Montani hominis Catholici Romani, & quod magis mireris, Hispani, Bibliis interlinearibus Antwerpiæ 1584 excusis præmissum, hoc loco subiiciam, quod ita habet. Is, scilicet Erostratus, quoniam Paganum viuum habere non potuit, nostrum pro omnibus aliis nomen proscindendum suscepit, nactus fortassis oportunitatem in quorundam animis & conciliis, qui cùm SOLI SAPERE, SOLI BENE VIVERE, IESVM-

Q Y E

QUE PROPIVS INSEQVI ET COMITA-,,
 RI sibi videantur, atque id palam pro-,,
 fessi iactitent, me qui minimum atque ,,
 adeo inutilem Iesu Christi ^{new}^{sciam.} discipulum
 ago, odio habuerunt gratis. Atque hi, ,,
 quod neminem, qui alias bene audiat, ,,
 palam improbare audent, aliorum ,,
 quos ad eam rem occulte inducere pos-,,
 sunt, ingeniis & nominibus abutuntur. ,,
 Horum autem nos nec artes fallunt, nec ,,
 gregem prodere aut cognomen indi-,,
 care iuuat. Utuntur quidem illi M A-,,
 G N O & I N A C C E S S I B I L I ad suas ,,
 res agendas M Y S T E R I O, sed quod ,,
 facile iis, qui simplicius apertiusque ,,
 agere volunt, pelluceat: quodque non ,,
 post multos annos tandem aperien-,,
 dum est virtute illius, qui illuminabit ,,
 abscondita cordis, & O C C V L T A T E-,,
 N E B R A R V M, tunc laus erit vnicui-,,
 que secundum opera sua. Atque his,,
 quidem verbis satis eleganter, ut arbitrор,
 hoc genus hominum Arias Montanus delineauit: at vero si se nondum
 D 5 norunt,

norunt, efformatam sui effigiem in illo
Carmine intueantur, quo Nobiliss. &
Ampliss. Vir I. A. Thuanus Consilia-
rius Regius & curiæ supremæ Parisien-
sis Præses Poemata sua Sacra omni im-
mortalitate dignissima concludit: quod
cūm tibi amantissime pater & ob po-
ëmatis signularem elegatiām, rei veri-
tatem, & arctam cūm tanto Viro ami-
citiam lectu non iniucundum esse ani-
maduerterem, haud ab re hīc inserere
visum fuit.

IN PARRICIDAS.

RVRSVS ab immitti Furiæ bacchantur
Auerno,
Vipereasque rotat torua Megæra comas:
Rursus Trinacriis puer ablactatus in antris
Sacrilega stringit tela cruenta manu:
Notus & Eo tantum Assasinus in axe,
Prò pudor, in nostro visitur orbe frequens.
Scilicet has arteis nuper gens gnara nocendi
Exitio inuexit, Gallia, nata tuo,

Hesperie

Hesperie fuscis gens emissaria ab oris,
 Fucum affectata quæ grauitate tegit,
 Nata magistratum conuellere, nata ministris
 Subtrahere obsequium presulibusque suum:
 Geryonæ quæ dum placeat faueat quæ trifauci
 Terrarum reliquos non facit assis heros,
 Et cælo facinus dignum putat, omnia sacri
 In regis longas tradere sceptræ manus.
 Quæ disciplinam morum, quæ Gallica tenuit
 Exuto legum soluere iura metu,
 Et viles regnantum animas, ipsosque necandos
 Horrenda reges proditione docet,
 Seruandamque fidem negat, argutisque cauillis
 Detorquet magni iussa seuera Dei.
 Sunt tamen, & cur sunt? qui nunc quoque cri-
 mine in isto
 Obtendant causam relligionis agi,
 Accusentque bonos vltro, excusentque nocenteis,
 Et patrocinio consilioque iuuent.
 Hósne superstítio male sanos excitet astus,
 Quique atra vexat pectora bile furor,
 An pietas simulata, mea nil querere refert,
 Damnandum in magnis cum sit virumque
 viris,

Quos

60 G E O R G I I D O V S A E
Quos magicis aureis claudentis cantibus anguis
Esse instar cautos pagina sacra iubet,
Candoremque simul mitis seruare columba,
Fallereque & falli grande putare nefas.
Nos patimur segnes, lentique sedemus ad iram,
Et pietas ipsa relligione perit;
Si modo relligio est, atere intra viscera tætram,
Que iam se corpus fundit in omne, luem:
Si modo relligio est, patriis sine murmure fulcis
Accipere hostili semina iacta manu;
Semina corrupti succi, lentique veneni,
Noxia doctrina semina pestiferae.
Concipit inde malum quippe inconsulta iuuentus,
Mox concepto alios inficit ipsa malo:
Iamque ferè totus sacer ordo & Gallica pubes
Plebsque auido virus combibit ore nocens.
Iam turgent venæ, cor palpitat, ilia tendunt,
Nullaque pars toto corpore sana manet.
Atque utinam nunquam tibi crus, dix L O -
I O L A sœctæ,
Icisset lœua missa sagitta manu;
Gallia Cantabrico cum quondam & Iberia bello
Pro patriis facerent prælia aperta foci.
Quam bello plus pace noces, & ad otia versus
Crudeleis

Crudeleis animum vertis ad insidias;
 Gallia & in media conscripto milite regnas,
 Diraque fraterno nomine bella geris.
 Nempe tua à bello cunctorum fonte malorum
 Secta sata est: bellū hinc nunc & adulta serit.
 Aspice Carrasam, placidae qui tempora vitae
 Impendit studiis, secta profana, tuis:
 Mox septem impositas infedit collibus arces,
 Cornua terrificis intonuere minis.
 Tympanaque Italiam confestim audita per omnem,
 Vrbis & ad portas Hannibal alter adest.
 Nosque leues adeo, nos, credula pectora, Galli
 Ad bellum infasta sollicitamur ave.
 Protinus inducet violentur patre Quiritum
 Auctore, & Martis nuntius urbe venit.
 Pignora iam belli rutilant, micat igneus ensis
 Liuida adhuc stridens à Phlegethontis aqua.
 Hac infelicitis Gallis primordia belli,
 Quod nos exilio nostraque pâne dedit.
 Huc ergo huc animos, terrae qui sceptra tenetis:
 Nunc velo amoto cernere veralacet.
 Causa heic vestra agitur, nam credite, vestra
 potentis
 In vita HENRICI vertitur ecce salus.

Ille

Ille quidem petitur, sed per latus illius omnes

Credite vos Reges, mens nisi laua, peti.

Nullus iam miseris toto patet orbe receptus;

Præsentem ostentant obuia cuncta necem.

Nil securum. usquam est: stimulis furialibus actus

Percussor, quoquo vertitis ora, latet.

Nam quibus excubii maiestas regia posthac,

Aut quo stipatu viuere tuta queat:

Si pueri discunt his vitam odisse magistris,

Extremaq; mortis temnere supplicia?

Si tormenta pati possunt, nilque indefateri,

Hacque polum sperant scandere posse via?

In vitam alterius nil non permittitur illi,

Cui propria est odio negligit ure salus:

Mentibus hinc teneris gliscit præposterus ardor,

Et cæcos iuuenes in scelus omne rapit.

Heu sapimus sero, sapimus tamen, atque potenti

Esse Deo curæ Gallica sceptræ patet:

Qui nos admonitos, tacta tam leniter aure,

De propria memores esse salute iubet.

Hoc Veneti vidit prudentia cana Senatus,

Vidit, q; est nostris redditæ cauta malis:

Dum timidæ secreta his credere mentis ephebos

Vulpibus, atque animi pandere vota vetat:

Dumque

Dumque sub his operam studii nauare magistris,
Et ferula prohibet supposuisse manum.

Vos quoque, quos cali rector diadema cinctus,
Hoc sapere exemplo discite; noxa prope est:
Nec temere errores in regna admittite vestra;
Hostis, si quis erit, praebat hospitium.

Sentiet is praesto damnum, recteque monenti
Flebit, at heu sero, non habuisse fidem.

Mitior infameis exercuit ira volucres,
Quas Phinei mensis incubuisse ferunt.

Nempe per hos factum, diuinæ ut vocis apud nos
Effet ubique famæ, effet ubique situs.

Quis Deus ali pedes Arctoo ex axe gemellos
Misit, & aetheria monstra fugauit ope?

Fercula nunc nullo fætentia sumere tactu,
Nunc licet è puro fonte leuare sitim.

Redditæ liberas nunc pristina, redditæ regno
Maiestas; sacris nunc quoque constat honoris.

Dicere nunc verum licet atque audire vicissim,
Inque Dei templo nunc bona verba sonant:

Nullaque mendaci ponet iam præmia lingua,
Venaleis ve animas stator Iberus emet.

Turba inimica vale, non exarsisse furore:
Centauros tanto fabula prisca refert,

Marte

64 . G E O R G I I D O V S A E
Marte Pelethromis ausos configere in quo
Coniuiae rapta coniuge Pirithoi:
Quos pius Alcides casum indignatus amici
Lerneæ fixos grandine stravit humi.
Quid loquor? Alcida est inficta iniuria nostro,
Nec tamen Alcida est vltio facta manus:
Neripe quod hic Graio generosior Hercule Gallus,
Turba Ixionio peior ut ista grege est:
Quæ gremio sponsam conata reuellere nostro
Sacra inter mensæ bella cruenta mouet,
Mostrorumque dolo domitorem aggressa nefando
Nunc passim nostro crimine monstra facit.
Non mihi vaticino peccatis quod turgeat œstro
Glorior, aut intus numen habere puto:
Sed si præsagæ non me prudentia mentis
Decipit, hæc alios deinde pericla manent.
Tûque adeo nostris nimis heu conterminus oris,
Grande domi fratrum qui miser agmen alis,
Si sapis à magno tibi missa hæc Rege putato
Præsidia, haut arces vi subitura tuas,
Sed quæ compedibus mentes animosque tuorum,
Et duris stringant nexibus ingenia.
Cum volet ille per hos te finibus exiget hosteis,
Mutatoque procul coget abire solo.

Et nisi

Et nisi sponte feras, nigrum damnabit ad Orcum:

Namque etiam in Stygios ius habet ille lacus.

Tu quoque Vindelicos, qui, Gallica nomina, Boios,

Qui trans Danubium Norica regna tenes,

Quoq. iunes Patres, vestem queis Fibula neclit,

Effundis totas luxuriosus opes:

Sumptibus immodicis accepta ut damna dolebit,

In gentem ingratam qui periere, nepos!

Bello internecino cum dulcia pacis auitæ

Otia mutabit seditiosa cohors,

Et tua regna dabit placito rapienda tyranno;

Quippe sibi id proprio iure licere putat.

Quin procul ad fuscos gens dira remittitur Indos?

Ilic mira canunt edere facta Patres.

Ilic religio per sola silentia crescit,

Nec res verbo agitur, iussit ut ille, Dei,

Consita sed granis in sacra rosaria ramos

Fundit, & in ramis muta sigilla gerit.

His, quibus inter nos perit artibus, incipit illic

Relligio, in cunis mox peritura suis;

Et noua cuncta placent, quoniam nouus orbis est

ille est,

Ex prisca superest & pietate nihil.

At procul Harpyæ hinc, procul hinc Ixione nati

E Semiferi

Semiferi, grauidæ nubis irane genus.
Este noui procul hinc hominum deliria cultus,

Et que sponte sibi numina quisque facit.

Gallia (nam decorat Gallos hac laude vetustas)

Non alit in gremio talia monstrasuo.

Nos iuuat antiquo ritu, vitam producere ritu,

Nos iuuat in prisca simplicitate mori.

His versibus, reuera aureis, parissimum illud Epigramma, quod quidam eximius Poëta, tibi non ignotus in comparationem I H E S V & I H E S V I T A R V M historicâ plane fide lusit; quod cùm doctis scirem non ingratum fore, hîc etiam inserere volui. id autem est huiusmodi.

Presbyteri, à Socio geritis qui nomina I H E S V;

Dispeream si vos I H E S V S amare potest.

Humanogeneri fons & dator ille Salutis,

Vos contra innocuis omnibus exitio.

Cauponantum agmen flagris Templo expulit ille;

Et dixit: Precibus est sacer ille locus.

Templa dicata Deo per vos SPELVNC A
LATRONVM,

Per vos facta Dei est, magna Taberna, domus.

Frater-

Fraternum passim Lex Christi inculcat amorem:
 Exulat à vestris quām procul ille choris!
 Non uestor Christus, nō Sector: vos dare flammis
 Corpora, vos Christi membra secare iuuat:
 Plebem iussa Patrum, natos seruare parentum
 Exemplis Christi nos monet ordo suis;
 Contra in honore Magistratus, vel habere pa-

rentes,

Ignati Patris vos documenta retant.

Ignati, in cuius iuratos verba Magistri
 Spernere vos homines hinc iuuat, inde Deum.
 Ignati, cui Dote viros fraudare, parentes
 Prole suā, Votis summa caputque fuit.

Quis quis obit, vobis cedant Legata necesse est,
 Nec refert, orbus, an pater ille cluat;

Exhæredantur nati quoque. quām procul absunt
 A I H E S V hæc? Hæres nullius ille fuit.

Vos censu patro dites spoliatis alumnos:

Restitui Dominis res iubet ille suis.

Discipulos sine re paucos sibi iunxit I H E S V S:
 Cætibus in vestris pauper ubique iacet.

Nil habuit Christus, vos omnia: nulla supplex,

Nulla domus Christo, culcita nullafuit:

Vos Vrbem vestris domibus cōpletis @r orbem,

68 GEORGII DOVSÆ
Suffulti plumâ versicolore caput.
Vos vñeti capit is Tonsura coronat, IHESV

Nulla nisi è spinis plexa corona fuit.
Personæ fuci que expers agitauit IHESVS;

Ore nihil vñstro piëius esse potest.

Vobis larga caui spirant mendacia folles;

At Christus doctus non nisi vera loqui.

Plurima sunt Christi miracula, qualia narrant

Nulla domi à vobis edita, multa foris

Orbe procul nostro: credat Maranus Apella,

Non ego; & Autores sit penes ista fides.

Fibula cum Christo nil conuenit; omnia pugnant.

Quid confine Polo scilicet Orcus habet?

Aut vobis IHESVS? quos vñsu instructa
magistro

Natura haud Agnos, sed probat esse Lupos.

Huc pertinet & illud in Fibulatos
nescio quos Carpocratis Hæretici se-
ctatores, qui Patres sese indigitant, &
quidem Paterrimos.

Odi ego Carpocratas: odij quæ causa, rogatis?

Sæpe Solæcismum Fibula vestra facit.

Ex his omnibus luce lucidius apparere
arbitror, cuinam potissimum rei Con-
sociales

sociales isti studeant, qui ut Christo sunt dissimillimi, ita proxime ad Pharisæos accedunt, quos passim Christus, imprimis Math. xxiii. graphicè depingit: & Iosephus non tam hos delineasse, quam in illos digitum intendisse videri potest. Sed ego, ne modum Itinera-
 rij pluribus autoritatibus colligèdis ex-
 cedam, cùm & aliorum elogiis iam pri-
 dem hi Patres sint celeberrimi, ad pro-
 positū redeo. De Meletio fortasse, qualis
 mihi visus sit, requires. Ætate iam est in-
 grauescente: oris dignitate, animique do-
 tibus in Orientali Ecclesiâ Pontificatûs
 culmine non indignis: hominum ani-
 mos ipso aspectu sibi deuincit. Audiui
 eum aliquoties Galatæ in Templo χρυσ-
 πηγῆς cum magnâ animi iucunditate
 concionantem. Voce vtebatur clo-
 quenti, verbis selectissimis & ab omni
 ostentatione procul remotis. Præter
 Ecclesiarū curam, incumbit ipsi etiam
 onus Græcorum controuersias componendi; quibus cùm quotidie tantum

E 3 non

^{Ant.}
 Iud. lib.
 13. cap.
 2. & 24.
 & lib.
 17 cap. 3.
 de bello
 Iud. lib. 1.
 cap. 4. &
 lib. 2.
 cap. 7.

non obrueretur, nunquam tamen quæ
est eius humanitas, eum adire prohibi-
tus fui. Vixit in familia eius quidam
candidissimi ingenij Calogerus, nomi-
ne Maximus, Archidiaconi Alexandriæ
Titulo non indignus: satis in lectione
Græcorum autorum, quamuis admo-
dum iuuenis, versatus. Descripsit is
meo rogatu omnes Ioannis Zonaræ
Epistolas, cum quibusdam Cyrilli Ho-
miliis, quibus me in patriam abeuntem
non sine verborum honore donauit.
Eius sanc^t opera plurimum Patriarcha
in rebus Ecclesiasticis vtitur. Sed & Ge-
orgius Cantacuzenus non exiguo Pa-
triarchatui est ornamento: cuius fami-
lia, dum res Byzantina stetit, Impera-
toria fuit. Habet Bibliothecam sic satis
manuscriptis codicibus instruetam: in
quâ præter alia, volumē augustinum
variarum in Περτιε. Ελασ^η interpretatio-
num diligentissimè asseruat. Ex huius
Bibliothecæ seruitute meā Georgij Lo-
gothetæ de Constâtinopoli à Latinis ca-
ptâ

ptâ historiam cum Mythologîâ Indicâ redemi. Multa profecto hic Vir non suâ, sed Michaëlis Cantacuzeni culpâ à Turcis aduersa pertulit. Is Michaël ob quædam crimina in carcerem conicctus fuerat: cùm autoritate suâ, ad quam fauore Scrimi euectus erat, aduersus Christianos abuteretur. Attamen postea liberatus, supremi Basfæ intercessione Μεγας Περιγματωνis Imperatoris (cuius erat quotannis sexagenis Ducatorum millibus, res in Aulam necessarias, & pelles è Moscouia pretiosissimas comparare) factus est. Tandem vero cùm in Moldauiâ turbas excitasset, mandato Amurathis in Anchialo Ponti Euxini oppido, laqueo vitam finiuit. Vereor, ne huius exempli commemoratio grauiùs tuum animum perculerit. volo, si possum commodiore narratione abstergere, si quid tædij adhæserit: nam quod sequitur sine risu fortasse non leges. cum aliquando ad

حـل قـلـه

³ Tachtal Cala

(ita nominatur
E 4

area

area Baiazethis Templo vicina) me
conferrem , camelum quendam fre-
quenti stipatum populo , lento vestigio
gradientem animaduerto. Ego insol-
lenti hoc spectaculo attonitus , meum
comitem Polonum , qui Religionem
Turcicam profitebatur , quid sibi hoc
vellet , interrogo . Tum ille , Camelum
istum , quoniam Mechâ venit , & Alco-
ranum (qui Diuinæ Legis habetur li-
ber) dorso gestauit , honorem illum
promereri . alios proinde pilos eius ,
tanquam sacros , euellere ; alios cum
osculari , nonnullos sudore axilla-
rum eius extergere , eoque sudore ocu-
los & faciem perfricare : tandemque
Cameli maestati carnes in minutissi-
mas partes concisas inter fideles ad
manducandum distributum iri . Tan-
tum honoris Turcæ camelo deferunt ,
quem ex solo Alcorani contactu san-
ctificari putant . Iam quantâ reue-
rentiâ ipsum Alcoranum prosequan-
tur , ex hoc cognosce , quod homi-
nem

nem Christianum, si imprudens Alcorano insideret, capitis suppicio afficerent. Eiusmodi superstitione laborant Turcæ. Lotioni etiam corporis plurimum tribuunt, putantes frequenti lotione animi sordes elui. Immame apud eos piaculum illotis pedibus & veretro Templum ingredi. Nunquam etiam videoas Turcam ad requisita naturæ secedentem, quin statim deinde partes obscænas lauet. Ut cunque tamen sordes corporis detestentur, platearum mundicie in minime curant. Si iumentum aliquod moritur, statim cadauer in publicum eiiciunt, in quo cum aliquando eos reprehenderem, dicebant ad canum præcipue sustentationem hoc fieri: quibus si eiusmodi alimenta desint, etiam plæriique domestica edulia præbere non dubitant, quod pietati consonum maximè arbitrantur. Sed his omissis ad institutum reuertamur. Postquam aliquot menses Constantinopoli exegisse, li-

teræ tuæ de immaturo carissimi fratri
obitu afferuntur, quibus in patriam re-
dire iubeor: quo nuntio quam fuerim
percusus, si perscribere aggrediar, ve-
reor ne reliquæ orationis cursum lacry-
mæ impediант. Vix eloqui possum,
amantissime pater, quantus ex eo tem-
pore dolor pectus meum lancinauerit.
Quid enim agerem? vbi tali fratre spo-
liatum me videbam, quo haud scio, an
amabilius quicquam, siue candidius in
rerum natura extiterit. Sed quid? mo-
deratius eius mors ferenda videtur, vel
quod ad eam perfectionem venerat, cui
nihil addi poterat, vel quod huic se-
culo subductus est, in quo cum opti-
mo quoque pessimè agitur. Eo qui-
dem tempore optatissima mihi occa-
sio oblata fuit, ut in Poloniam cum
Generoso Domino Stanislao Golscio,
qui id temporis à serenissimo suo Rege
ad Portam Ottomanam Orator missus
erat, redirem. Itaque Amplissimo Edu-
ardo Bartono Oratori Anglo, apud
quem

quem septem ferè menses exegeram,
Viro omni liberali doctrinâ , comitate,
tum politicis virtutibus cumulatissimè
instructo valedixi ; rebusque ad iter
compositis x. Kal. Decembris Con-
stantinopoli discessi : nec sumus eo
die longius quam کوکزدیکی

صکمی Kucziuk Czekmesi, hoc est,
Pontem paruum progressi.
Oppidulum est quinque circiter hora-
rum spatio Byzantio distans, loco supra
quam dici possit ameno situm. Inde
postridie digressi
بودیکی صکمی Buiuk Czekmesi, hoc
est, Pontem magnum peruenimus. Pontes
ambo tam maior, quam minor oppidis
sibi vicinis nomen dederunt. Pontes hos
Imp. Solimanus Mahumetis huius pro-
auus luculento sanè opere refecit: cui
quidem tria in optatis fuisse dicuntur,
vt videlicet Aquæductum Valentinia-
num restitueret : deinde hos Pontes in
vtroque, sinu maris latissimo : reficeret
Viennam denique expugnaret. Prioris
vtriusque

utriusque voti factus est compos: tertio Deus nobis propitius sauere noluit. Hinc Selybriam venimus, quæ ciuitas præcipue aëris salubritate commendatur. Dum Selybria Tzurulum proptaremus, quod est eâ viâ oppidulum nonnihil à Propontide versus mediterranea situm, videbamus nos consortio cuiusdam Iudæi auctos esse, cuius hîc, prorsus ab omni benignitate alieni, obliuisci nō possum. Is erat Byzantinus, &

فَرَة كَاس *Cara cas*, nomine, Turcarum sermone illi cum nigro anserem communi, vocabatur. Hic cùm esset locupletissimus, cæterum extremae auaritiæ, adduci nunquam poterat, ut vel asprum saltem vnum corporis commoditatibus impenderet. Admonebant eum nostri comites seriò, vt sibi de pelliceâ prospiceret, eius vestem, quæ erat æstivalis, frigori, quod vehementissimum instabat, depellendo non sufficere: sed surdo canebat. Sumserat secum Byzantio aliquot piperis & croci,

croci, aliorumque aromatum manipulos, & quæ alij pecuniâ, ille suis aromatibus præstinabat. Simulabat se quotidie de gallo assato, cuius iuscule panem intingebat, comedere, cum tamen ne pilo quidem, quod dicitur, gallus minueretur. Interim esurie & frigore confectus vastissima montium ac camporum spatia in maximis miseriis emeticatur, cum quibus tamen diutius non est conflictatus, quam dum Leopolim intraremus, quo ex loco penetrauit se ad plures. Inter Tzurulum & Selybriam vidimus non obscura veteris muri vestigia, quem à Ponto Euxino Selybriam usque pertingentem Anastasius Dicorus aduersus barbarorum incursiones extruxit. Tzuruli satis cōmodē stabulati sumus in

کرمان سراي
Caravansarai, quod diuersorij genus iam olim è Busbequio tibi non ignotum arbitror. Arcem munitionis hoc in loco quondam fuisse, cum ex meo manuscripto exemplari Georgij

Georgij Logothetæ, tum Ioanne Zonarâ cognosco, qui in vitâ Mauritij Augusti scribit, Chagano cum infinitâ multitudine Thraciam ingresso Romanorum ducem territum, in Castellum Tzuruli se conclusisse. Tzurulo peruenimus Babam; ex hoc transmiso Euro fluui Hapsalaim, oppidum Templo & Diuersorio Mahumetis Bassæ nobile. inde, quintâ demum postquam Constanti-nopoli discesseramus, die, attigimus Adrianopolim, quam Turcæ يارل
Iederne vocant. Sed antequam Vr-
bem ingrederemur, videbamus cœme-
terium, in quo hastæ ligneæ plerisq. tu-
mulis superifixæ exstabant: cumque
causam quereremus, aiebant gentiles
ac propinquos defunctorum eō monu-
mento militum in bello strenuitatem
apud posteros publicè testatam esse
voluisse. Adrianopolis ad fluuium He-
bræm posita iacet, qui præclaro ponte à
Mustaphâ stratus est. Suburbanis ædifi-
ciis ita tumet, vt, si Imperij Turcici fe-
licitas

licitas perennauerit, meo quidem animo altera Constantinopolis futura sit, quando non minus, quam hæc, à mercatoribus & omnis generis opificibus frequentetur. Tres dies Adrianopoli cominorati progredimur ulterius, transmissaque Rhodopes montis iugo, & septem diebus sub Ioue frigido transactis in Oppidum Haidosch venimus. Per hæc loca transeuntibus puellæ rusticæ nobis panes subcinericios recenti à foco etiamnum calentes, anseres, pullos gallinaceos, gallinasque commodo satis pretio venales offerebant. Exiguo ab oppido Haidosch spatio, vetustæ cuiusdam Arcis in edito quodam monte ruinas vidimus. Hinc per arctissimas cuiusdam montis, quem incola Balchanum nominant, angustias, Prouadiam perreptauimus. In hoc itinere interdum miselli alicuius Christiani turguriis excipiebar, quæ tam angusta erant, ut saepè caput sub tecto reclinans, pedes extra ianuam habere cogerer.

Cùm

Cum sub dio pernoctaremus, præsidio
ignis nocturnum frigus defendeba-
mus. plerunque etiam vino, præsen-
tissimo tædiosi adeò itineris remedio
vtebamur. Non deerat etiam pultis ge-
nius, quod ex oryzâ addito saccaro con-
cinnabamus, quo recreati, æquiore ani-
mo viæ labores atque incommoda su-
stentaremus. Iacet sanè Prouadia loco
naturâ munitissimo: altissimis & præ-
ruptis rupibus, in quarum vna etiam
Arx sita est, ab vtraque parte veluti con-
tinuo quodam muro cingitur. Hæc Ci-
uitas à mercatoribus, præcipue Ragusæ-
is, ob mercatum pellium bufalorum,
quibus ea regio abundat, frequentatur.
Ex his angustiis Basarczicum venimus,
vno de comitibus nostris desiderato,
quem fluxus sanguinis consumserat.
Basarczico digressis non ita ex voto re-
liquum itineris successit, quandoqui-
dem ita ventis niuibusque agitari cœ-
pimus, ut facile eo tempore cum Poëta
dixisses:

rā d.

τὰ δὲ ὑπέρτερα νέρπερα Θήσει
Ζεύς ὑψηλέμετης.

Cæpit enim eo die, qui erat XII. Decembris, Boreas ita aduerso impetu, pluviâ se etiam miscente, tempestuose flare, ut coacti fuerint Turcæ comites nostri, nisi, uti ipsi dicebant, mori præoptarent potius, in oppidum redire. Hæc autem tempestas cum tanto frigore perseverabat, ut omnes vñâ cum curribus & equis in glaciem, siue glaciales statuas potius conuersi videmur. Augebat miserias nostras, quod eo tempore sub dio dormiendum erat: solabar me tamen aliquantulum, quod eo modo Danubium, quem paulo post transmissuri eramus, facile congelari posse viderem. Postea oppidum quoddam, quod à lacu sibi vicino

Carasu, id est, nigra aqua appellatur, transiuimus. Inde per campos planissimos, quos *Tatarski pole* incolæ appellant, Babam venimus, Vrbem, quantum ex ruderibus coniicere licebat, ali-

F quando

quando maximam: sed à Cosakis hodie miserè diruta ac solo æquata iacet. Hinc digressi in Vicum quendam Monaster diuertimus, qui vno miliari à Danubio distat, vnde post aliquot dierum interuallum (nam Danubij congelationem expectabamus) in pagum Obluczice, siue vt Turcæ nominant Sakczy penetrauimus. Danubio glaciali marmore incrustato, per glaciem discedimus ipsa Circuncisionis Dominicæ die. Hic nihil opus esse arbitror, vt enarrando ſeditu meo per Moldauiam pluribus te morer: cum ferè per eadem loca reuersus fuerim, quæ antea iam descripsi: niſi quod in reditu Lacum Rosoue glaciatum traicerim, & Oppidum Hus non tam Valachis quam Hungarîs incolis frequens transierim. Porro in omnibus oppidis, quæ superiùs nominaui, si ea, quæ supra Adrianopolim sita sunt, excipias, nihil præter barbariem meram, id est hominum ad egestatis terminos redactorum illuuiem, locorumque

tumque vastitatem ac solitudinem vidi-
mus. Camenetiam venio die VI.
Februarij, in quo itinere quantos labo-
res exantlauerim, qui duos ferè menses
sub dio transegi, iis cogitandum relin-
quo, qui meum studium calumniari,
quam probare maluerint. Camenetiâ,
vbi per aliquot dies moratus, me refece-
ram, venio Leopolim, inde Belzum,
post Zamoscium, vbi ea humānitate
Herois Illustrissimi Ioannis Zamoscij
exceptus sum, ut omnium tædiorum &
miseriarum tam molesti itineris facile
obliuiscerer. Tu cogita, amantissime
pater, quam melli mihi fuerit tanta ter-
rarum spatia emenso, istiusmodi Viri,
quo haud scio an quicquam melius sol
illuxerit, fauentiâ haud indignum iu-
dicatum; idque tui potissimum nomi-
nis merito. Nihil dico de auitâ eius no-
bilitate, nihil de maiorum eius præclarè
gestis. Per se, atque adeo suis virtuti-
bus abunde illustris est. Ex quo ille gu-
bernaculis Regni admotus fuit, nihil

prius habuit, quam patriæ suæ omni ope, labore & sumtu ire opitulatum. Infestabantur iampridem Tartarorum excursionibus limites Poloniæ : incolæ subinde è Podoliâ in diram Turcarum seruitutem abripiebantur. Nunc verò sub huius præsidio limites huius Regni tam tuti sunt, ut, si quis eos vel maximis copiis instructus, inuadere se postulet, incassum laboret, nunquam utique ad propositi sui scopum peruenturus. Iamdudum Moldauiæ vastitatem inuecturi fuerant Tartari, nisi hic Heros Heroico planè ausu illi subuenisset, Tartarisque cum ipso Pretopiensium Principe profligatis, Hiereminiam Mohile ibidem Palatinum constituisse. Nihil autem magis innatum eius erga patrios lares amore declarare possit, quam hæc ipsa Ciuitas, quam propriis sumtibus à fundamentis extruxit, mœnibus & propugnaculis aduersus hostium impetum validissimis muniuit, & à suo nomine Zamoscium appellauit.

Omnes

Omnis probè scimus eum non solum
Poloniæ, sed & toti Europæ, immorta-
lis suæ virtutis effigiem, tanquam Pyra-
mides quasdam aut statuas reliquisse.
Veteribus mos fuit, eis qui insigne ob-
facinus perpetuitatem meruissent, ima-
gines & simulachra erigere: sed ego ar-
bitror, eiusmodi statuas & imagines vel
vi ventorum connulsas decidere, aut
fulmine exustas euaneescere: huiusmodi
verò encomiorum genera, quæ viua
sunt hominum simulachra, nullo modo
conuelli, aut senio oblitterari posse, imo
ipsa vetustate firmiora fieri. Quocirca
huiusmodi laudum præcones præ My-
rone illo statuario, Phidia & Apelle pi-
ctoribus, & Praxitele sculptore adimi-
ratione digni videntur. Cæterum cùm
tot huius Imperatoris erga Regnum
Poloniæ existent merita, cum quoniam
potius eum conferam? cum Cyrone
illo Persarum Rege laudatissimo, an
cum Atheniensium Duce Themistocle?
cum Philippone Macedone, an Pericle?

F 3 Sed

Sed cum nullo melius cum conferri posse, quam cum Magno illo Constantino arbitror. Meritò etiam eum Imitatorem Domini nostri appello, qui cùm se Bonum Pastorem nominasset, statim infert: *Pastor bonus animam suam ponit pro omnibus.* Et hic Heros non semel in discrimen vitæ se coniecit, ut suæ fidei commissos à luporum rapacitate vindicaret. Optimè cognitum habet quam personam sustineat: ideo omnes eius conatus è spectant, ut patriæ suæ inseruat: priuata commoda publicis post habeat. In singulis disciplinis ita excellit, ut totam ætatem in studiis triuisse videatur. Viros humanioribus literis excultos quantâ benevolentia prosequatur, ex Hippo Musis & literarum studiis ab eodem exstructo satis constare arbitror. Sumimum ei Religionis studium. ad mandata Dei totius vitæ cursum moderatur. omnibus prælucet, exemploque est subditis quid fugere, quid sequi debeant. referebat mihi omnes ferè

nes ferè victorias suas de hostibus quæ-
sitas in diem Dominicum incidisse; quo
nomine etiam Templum in hac eadem
Ciuitate RESVRRECTIONI DO-
MINICÆ SACRVM incredibili
impensâ excitari curauit. Sed præter
cetera, quæ ibi vidi, armamentarium
imprimis me obstupefecit, per quod
dum me deduceret, se inibi non nisi
tormenta bellica, quæcumque ab hosti-
bus acquirere potuisset, reponere dice-
bat, quorum iam magnam copiam Ger-
manis, Tartaris, præcipue autem Mo-
scouitis, dum bello maximi illius Ba-
thorei Regis præerat, belli lege eripuit.
Quatuor ita diebus in hac Ciuitate tran-
sactis, cum nihil, quod ad benevolentia
significatione pertineret, Heros ille præ-
termisisset, datâ acceptâque salute Za-
moscio discedo; & biduo post Lubli-
num vénio. In hac Ciuitate quotannis
Iudicia exercentur, quorum in Polonia
autoritas tanta est, ut nec ad regē nec ad
Regni Procerum Comitia inde prouo-

care liceat. Lublino venio Varsauiam, Vrbem, propter Comitia, quæ plerunque magno præcipua Nobilitatis concursu ibi fiunt, celeberrimam. Vistula fluuius eam alluit, qui mirabili, ac penè Dædaleo operè fabrefacto ponte à Sigismundo Augusto stratus est. In huius Ciuitatis suburbio, per octo dies, hospitio politissimi iuxta ac prudenterissimi Viri Georgij Bergmanni Gedanensis Syndici vsus sum, cuius morum comitas pari condita eruditione, haud leuiter sanè me exhilarauit. Hinc, facto per Toruniām itinere, spatio septem dierum Dantiscum vepio, Vrbem amplissimam, quæque principem locum in Septentrione merito obtinere creditur. Eius sane Proceres non minus eruditione, quam rerum politicarum experientia instructi sunt; inter quos Clarissimus Vir Bartholomæus Schachmanus, cùm virtutibus, tum etiam πολυτοπιᾳ cumulatissime ornatus, facile eminet, cuius nomine plurimum huic Vrbi

Vrbi debere me fateor, quod tantum
h̄ic virum conuenire, notitiamque pa-
riter & amicitiam cum eodem iungere
licuerit. Peragrauit is pr̄ter Germaniam, Galliam, Italiam & Aegyptum, vniuersum penè Orientem, vnde sibi non exiguam exoticarum rerum supplectilem reportauit. Vix credo cuiquam rei alicuius in mentem venire posse, cuius ille specimen in suo κεφαλαιοντικω non habeat. Nummorū tam veterū, quam recentiū tantā instructus est copiā, ut non alibi locorum facile simile quid inueniri posse existimem. Huic non inferior est ornatissimi ingenij Vir Gualtherus ab Holdten, quem nuper admodum ex literis ad te scriptis cognouisti. Is, pr̄terquam quod mores hominū multorum vidit & vrbes, omnium etiam linguarum occidentalium exactissimam sibi notitiam comparauit. Huius etiam, dum in hac Vrbe vixi, familiaritate ysus, fauentissimam semper eius.

90 G. Dov. DE ITIN. SVO CONSTAN.
studij voluntatem expertus sum. Men-
sem ergo in hac Vrbe moratus, patriam
versus viam ingredior: in quo itinere
Pomeraniām, Holsatiam, Westphaliām
peragraui, quibus regionibus, quoni-
am sunt nobis vicinæ, & quotidie à no-
stratibus frequentantur, inhærere mi-
nimè necessarium existimo. Habes, mi-
Pater, vniuersam Itineris nostri Con-
stantinopolitani seriē, ad quod ingredi-
endum me non Myro aliqua Byzantia,
vel Asiaticæ delitiæ, verum ipsius rei ho-
nestas, & ignota descendī cupiditas sti-
mulārunt. Tu si aliquo modo hunc co-
natū meum tibi non displicere decla-
raueris, neque intilem, neque infru-
ctuosam operam in eo collocasse vide-
bor: sin minus, hoc tamen tibi, non ob-
scurūm (vti opinor) obseruantiaz in te
meæ testimonium habebis. Lugduni
Batauorum, CIC. 15. iic. Kal. Augosti.

Nobilissima

Nobilissimo Viro.

PETRO CEKLINIO

PRIMARIO SERENISS.

Polonorum Regis Secretario

GEORGIVS DOVSA

S. D.

Et Byzantinae conuersationis nostræ recordatio, tuique politissimi ingenij admiratio, cuius dexteritate Trinummum Plauti nuper admodum Polonicè loquentem suspicere & admirari licuit, effecerunt, ut Inscriptiones has tuo nomini inscriberem. Qui enim saepè Constantinopoli de huiusmodi rebus familiariter mecum loquebaris, sciebam te has Epigraphae non aspernaturum, quæ partim à me è monumentis antiquis eratae, partim à Theodosio Zygomalâ in hoc studiorum genere haud tralatitiè versato in aliis Græciae locis descriptæ sunt. Eas itaque amoris & benevolentiae meæ pignus boni consules, & me, si mereo, amore, quo solebas, amare perges.

GEOR-

92
G E O R G I O D O V S A
B Y Z A N T I O R E D V C I
E x a m p u s .

Si quis cum fructu populos lustrauit & urbes,
Iuis & Eōos visere & Hesperios,
Si quis magnifico mactauit manere Belgas:
Si bene quis Genio est vsus & Ingenio.
Ne viuam, nisi tu multis è millibus unus
Ille eris, ô animæ portio Dousa mea.
Tu nos Hippodromos, Obeliscos, Septa, Colossoſ,
Pegmata, Aqueductas, Balnea, Templa,
Domus,
Marmora functorum, Cippos, incisaque Gracis
Saxa notis, Moles, Pyramidesque doces.
Verum ego quid tricor? quid multis differo? Belgis
Quod NOVAROMA patet, muneris
omne tui est.
Et dubitamus adhuc, num quis cum fœnore tanto
Visit & Eōos, visit & Hesperios?

P. SCRIVERIUS.

INSCRI-

INSCRIPTIONES ANTIQVÆ.

93

Γ. ΙΟΤΑΙΟΝ. ΣΚΑΠΛΑΝ
ΤΠΑΤΟΝ. ΑΠΟΔΕΔΕΙ
ΓΜΕΝΟΝ. ΠΡΕΣΕ. Κ. ΑΝΤΙ
ΣΤΡΑΤΙΓΟΝ. ΑΤΤΟΚΡΑΤΟ
ΡΟΣ. ΤΡΑΙΑΝΟΤ
ΣΕΒΑΣΤΟ . . . ΑΓΚ
ΔΟΣΑΡΧΙΣΤΟΝ
Κ. ΑΤΤΟΚΡ . . . ΔΙΔΙΟΤ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΛΗ
ΘΤΠΑΤΟΝ ΜΟ
ΝΑ. ΛΕΓ. Δ . . . Α
ΤΙΓΟΝ. ΔΗ . . . ΑΝ.

SOLIS. AESCVLA
PIO. ET. HYGI
AE. FL. MARCI
ANVS. >. LEG.
XIII. GEM. ET
LEG. XV. APOL
IVSSV. FORVM
POSVIT.

IMP. CAESAR
M. AVRELLIO. ANTO
NINO. AVGUSTO
CAELICIVS
FELIX.

N. ΚΑΛΛΙC
ΤΟC. ΦΟI
ΒΙΩΝΙΤΩ
MNHMHC. ΧΑ
PIN. ΕΝΚΑ
ΤΑΛΡΨΕ ΕΤΑΙΡΩ
ΚΑL ΕΑΤΤΩ

ΑΝΕΙΚΗΤΙΟΙ
ΚΑΙ. MAXIMOS
ΚΑΙ. ΜΥΡΤΙΑΟC
ΚΑΙ. ΣΤΡΑΒΩΝ
MNHMHC. XAPIN

D. M.

94. INSCRIPTIONES ANTIQVÆ.

D. M.
 FL. AVDACIS 7
 LEG. I. ADIVTRIC
 NAT. GERMANIO
 VIXIT. ANNIS. L.
 MENS. III. DIERVS
 IIN. IVLIVS. FORTV
 NATVS. COLLEGA
 ET. PROCVR. EIUS
 AMICO. OPTIMO.

L. PETRONIVM
 VERVM. LEG. AV
 PR. PR. C. MV. COS
 DESIG. TIV . . . VS
 SELEVCVS. ET. SEPTI
 MIVS. VALERIANVS
 B. B. CORNICVLA
 RI. EIUS. PRAESIDE
 SANCTISSIMVM
 H. C.

ΑΓΑΘΗ. ΤΤΧΗΙ-
 Α ΠΑΠΕΙΡΙΟ
 ΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ. ΚΑΙ . .
 ΤΟ. Β. ΓΡΩΤΟΝ
 ΣΧΟΝΤΑ. ΚΑΙ. Τ
 ΕΙΡΙΝΑΡΧΗΝ . . .
 Σ. ΜΡΟΠΟΛΕ . . .
 Σ. ΑΝΚΥΡΑΣ
 Α. ΙΔΙΑ. ΒΙΟΥ. ΙΕ . .
 Α. ΤΟΥ. ΔΙΟΝΥ . .
 ΟΥ. ΦΥΛΗ. ΈΔΙ.

ΘΕΟΙΣ. ΚΑΤΑΧΘΟΝΙ
 ΟΙΣ. ΚΑΙ. ΚΑΠΙΤΩΝΙ
 ΠΑΣΙΚΡΑΤΟΤΣ
 ΑΝΔΡΙ. ΤΕΝΝΑΙΩ
 ΚΑΙ. ΑΓΑΘΩ. ΠΟΤ
 . . . ΛΙΟΣ. ΑΔΕΛΦΟΣ
 ΑΤΤΟΥ. ΚΑΙ. ΠΑΣΙ
 ΚΡΑΤΗΣ. ΚΑΙ. ΜΗ
 ΝΟΔΩΡΟΣ. ΤΙΟΙ
 ΑΤΤΟΥ. ΠΕΡΗΝΟΙ
 ΜΝΗΜΗ. ΤΗ. ΧΑ . .

ZOTI-

ΖΩΤΙΚΟΝ ΒΑΣΣΟΥ
 ΑΝΔΡΑ ΑΓΑΘΟΝ ΥΟΝ
 ΦΤΛΗΣ ΙΑ. ΦΤΛΑΡΧΗΣΑΝ
 ΤΑ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ. ΚΑΙ
 ΑΣΤΤΝΟΜΗΣΑΝΤΑ. Α
 ΓΝΩΣ. Κ. ΕΡΓΟΝ. ΠΟΙΗ
 ΣΑΝΤΑ. ΠΟΛΥΤΕΙΜΗΤΟΝ
 ΕΝ. ΚΟΜΟΚΕΤΙΩ. ΕΚ. ΤΟΝ
 ΙΔΙΩΝ. Κ. ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ
 ΠΟΛΛΑ. ΠΑΡΕΧΟΝΤΑ Τ. ΦΥ
 ΛΗ. ΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ ΕΝ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ. Κ. ΒΟΥΛΗ
 ΦΤΛΗ. ΙΑ. ΝΕΑ. ΟΛΥΜΠΙΑ
 ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ
 ΒΑΣΣΟΤ. ΓΑΙΟΤ. Κ. ΑΘΗΝΑΙΟΤ
 ΣΕΝΤΑΜΟΤ. ΤΟΤ. ΤΟΠΟΤ
 ΔΟΘΕΝΤΟΣ. ΥΠΟ. ΤΗΣ
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ. ΒΟΥΛΗΣ.

IMP. CAESARI. M.
 AVRELLIO
 ANTONINO IN
 VICTO AVGUSTO
 PIO. FELICI
 A. ELLYCINVS: V. E
 DEVOTISSIMVS
 NVMINI EIVS.

DIS MAINB.
 L. LVCCIO. L. F. ROM.
 SECUNDO. COMI +
 M. VALERI. ITALI
 LEG. AVG.

L. DIDIO

94. INSCRIPTIONES ANTIQVÆ.

D. M.

FL. AVDACIS 7
LEG. I. ADIVTRIC
NAT. GERMANIO
VIXIT. ANNIS. L.
MENS. III. DIEBVS
IHN. IVLIVS. FORTV
NATVS. COLLEGA
ET. PROCVR. EIUS
AMICO. OPTIMO.

L. PETRONIVM

VERVM. LEG. AV
PR. PR. C. MV. COS
DESIG. TIV. . . . VS
SELEVCVS. ET. SEPTI
MIVS. VALERIANVS
B. B. CORNICVLA
RI. EIUS. PRAESENDE
SANCTISSIMVM

H. C.

ΑΓΑΘΗ. ΤΤΧΗΙ.
Α ΠΑΠΕΙΡΙΟ
ΛΕΞΑΝΔΡΩΝ
ΑΡΧΙΕΡΕΑ. ΚΑΙ . .
ΤΟ. Β. ΓΡΩΤΟΝ
ΣΧΟΝΤΑ. ΚΑΙ. Τ
ΕΙΡΙΝΑΡΧΗΝ . . .
Σ. Μ-ΡΟΠΟΛΕ . . .
Σ. ΑΝΚΤΡΑΣ
Α. ΙΔΙΑ. ΒΙΟΥ. ΙΕ.:
Α. ΤΟΥ. ΔΙΟΝΥ . .
ΟΥ. ΦΥΛΗ. ΕΔΙ.

ΘΕΟΙΣ. ΚΑΤΑΧΘΟΝΙ
ΟΙΣ. ΚΑΙ. ΚΑΠΙΤΩΝΙ
ΠΑΣΙΚΡΑΤΟΤΕ
ΑΝΔΡΙ. ΤΕΝΝΑΙΩ
ΚΑΙ. ΑΓΑΘΩ. ΠΟΤ
. . . ΛΙΟΣ. ΑΔΕΛΦΟΣ
ΑΤΤΟΥ. ΚΑΙ. ΠΑΣΙ
ΚΡΑΤΗΣ. ΚΑΙ. ΜΗ
ΝΟΔΩΡΟΣ. ΤΙΟΙ
ΑΤΤΟΥ. ΠΕΡΗΝΟΙ
ΜΝΗΜΗ. ΤΗ. ΧΑ . .

ZOTI-

ΖΩΤΙΚΟΝ ΒΑΣΣΟΥ
 ΑΝΔΡΑ ΑΓΑΘΟΝ ΥΟΝ
 ΦΥΛΗΣ ΙΑ. ΦΥΛΑΡΧΗΣΑΝ
 ΤΑ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ. ΚΑΙ
 ΑΣΤΥΝΟΜΗΣΑΝΤΑ. Α
 ΓΝΩΣ. Κ. ΕΡΓΟΝ. ΠΟΙΗ
 ΣΑΝΤΑ. ΠΟΛΥΤΕΙΜΗΤΟΝ
 ΕΝ. ΚΟΜΟΚΕΤΙΩ. ΕΚ. ΤΟΝ
 ΙΔΙΩΝ. Κ. ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ
 ΠΟΛΛΑ. ΠΑΡΕΧΟΝΤΑ Τ. ΦΥ
 ΛΗ. ΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ ΕΝ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ. Κ. ΒΟΥΛΗ
 ΦΥΛΗ. ΙΑ. ΝΕΑ. ΟΛΥΜΠΙΑ
 ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ
 ΒΑΣΣΟΤ. ΓΑΙΟΤ. Κ. ΑΘΗΝΑΙΟΤ
 ΣΕΝΤΑΜΟΤ. ΤΟΤ. ΤΟΠΟΥ
 ΔΟΘΕΝΤΟΣ. ΥΠΟ. ΤΗΣ
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ. ΒΟΥΛΗΣ.

IMP. CAESARI. M.
 AVRELLIO
 ANTONINO IN.
 VICTO AVGUSTO
 PIO. FELICI
 A. ELLYCINVS: V. E
 DEVOTISSIMVS
 NVMINI EIVS.

DIS MAIN̄B.
 L. LVCCIO. L. F. ROM.
 SECUNDO. COMI +
 M. VALERI. ITALI
 LEG. AVG.

ΓΑΙΝΟΝ Ιπέα
 ρΩΜΑΙΩΝ. κ. βην
 την. τρ.:::. ναρεάντα
 πολιτογραφήσαντα. και
 πρεσβευτέαντα. παρά^τ
 απαντών εθνών. κ. αγω
 νοθετησαντα. δισ. τούτε
 κοινού. τον γαλατών. κ.
 δισ. των. ιερών. αγωνών
 των μεγαλών. ασκανπί^τ
 τιών. ισθ. πυθίων. κ. αρχι^τ
 ερεα. τού. κοινού. των. γαλα
 γαλαταρχην. σεβαστοφαν
 την. κ. κτιστην.::: ήσ μητ
 ροπολεώς. ανκτρας. φταν
 εονε πασιπρ
 :::. εργετην. κ. π.

V. CN. POMPEIUS. PHILINVS.

POMPEIÆ. PHILVMENÆ

FILIA

ET SIBI

D.M.

D. M.

L. HENNIO. MAR
LEG. QUI
VIXIT. ANNIS. LXX
. MEM. . . .
ORIAE. CAVS. . . . S.
HENNIUS. TERC.
ET. HENNIUS. AEMIA
NVS. LIB. EIVS.
PATRONO. OPTIMO.

TIV. ΚΛΑΤΔΙΟ

ΦΙΛΟСΤΟΡ

ΓΟΝ. ΝΕΩΤΕ

ΡΟΝ. ΦΥΛΗΣ

ΙΕΡΑΒΟΤΛΑΙΑΣ

ΚΑΤΑ ΑΝΔΟΡΕΤ

ΣΙΝ. ΒΟΤΛΗΣ. ΚΑΙ

ΔΗΜΟΤ. ΤΕΙΜΙ

ΘΕΝΤΑ. ΠΟΛΛΑ

ΚΙΣ. ΕΝ. ΕΚΚΛΗΣ

ΙΑΙΣ. ΑΝΔΡΙΑΣ.

E. K. I. ΑΝΔΡΩΝΕ

ΙΕΡΟΠΟΙΩΝ. ΣΤΡΑ

ΤΗΓΩΝ. ΟΥΡΒΑΝΟΝ; ΠΡΕ

ΣΒΕΤΕΝ. ΛΕΓΙΩΝΟΣ

Λ. ΟΥΛΠΙΑΣ. ΝΙΚΗΦΟ

ΡΟΥ. ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ. Ο

ΔΟΥ. ΑΠΠΙΑΣ. ΤΠΑΤΟΥ

ΠΡΕΣΒ. ΑΝΤΙΣΡΑΤΗ

ΓΟΝ. ΣΥΡΙΑΣ. ΠΑΔΑΙ

ΣΤΕΙΝΗΣ. ΤΡΕΒΙΟΣ

ΚΟΚΚΗΙΟΣ. ΑΛΞΑΝ

ΔΡΟΣ. ΤΟΝ. ΕΑΤΤΟΥ. ΕΤ

ΕΡΓΕΤΗΝ.

ΑΓΑΘΗΙ. ΤΥΧΗΙ

ΑΤΦΙΔΙΟΝ.
 ΙΟΥΔΙΑΝΟΝ
 ΤΟΝ. ΚΡΑΤ. ΕΠΙΤΡΟ
 ΠΟΝ. ΤΩΝ. ΣΕΒΒ
 ΤΟΝ. ΕΝ. ΠΑΣΙ. ΑΓΝΟΝ
 Κ. ΔΙΚΑΙΟΝ. Κ. ΠΑΣΗ
 ΑΡΕΤΗ. ΚΕΚΟΣΜΗ
 ΜΕΝΟΝ
 ΕΤΤΥΧΙΔΗΣ. ΣΕΒΒ
 ΛΠΕΔΕΤΘ. ΤΑΒΟΥ
 ΛΑΡΙΟΣ. ΤΟΝ. ΕΑΤΤΟΥ
 ΠΑ. ΡΟΝΑ. Κ. ΕΝ. ΗΛΑΣΙΝ
 ΕΤΕΡΓΕΤΗΝ

ΤΥΜΒΟΝ
 ΚΑΙ. ΒΩΜΩΝ
 ΜΕΛΕΑΓΡΩ
 ΕΝΘΑΔΕ. ΤΕΞΑΝ
 ΚΥΡΙΑ. ΚΕΙΜΑΙΟ
 ΤΟΤΔΕ. ΠΑΡΟΣ
 ΠΡΟΓΗΓΩΣΑ. ΣΥΝΕΤ
 ΝΩΣ. ΤΙΟΙ. ΔΗΜΑΓΝΟΣ
 ΚΛΕΟΝΕΙΚΟΣ. ΓΑΤΚΤ
 ΤΑΤΩ. ΓΕΝ. ΤΗ. ΜΝ.
 ΜΟΣΤΝΟΙΟ. ΧΑΡΙΝ.

ΣΕΚΟΥΝ

ΣΕΚΟΤΝΔΟΤ ΕΠΙΜΕ
 ΛΟΤΜΕΝΩΝ.
 ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
 ΔΙC. ΦΤΑΛΑΡΧΗC. ΦΤΑΗC. Ν
 ΑΤΗ. ΑΣΤΥΝΟΜΗCAC. ΙΡΑ
 ΚΑΜΕΝΟC. ΤΗ. ΠΑΤΡΙΔΙ. ΒΟ.
 ΑΕ. ΤΟN. ΠΡΟΓΟΝΗΚΟN
 ΒωΜΟN. ΕΣΚΕΤΑСЕН
 ΧΛΙΡΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

ΚΛ. ΛΙΜΙΛΙΟN
 ΦΙΛΩΝΙΔΗN
 ΤΟT. ΓΑΛΑΤΑР
 . . . ΟT. ΛΙΜΙΛΙΟT
 ΣΤΑΤΟΡΙΑΝΟT
 TION. Η. ΠΑΤΡΙΣ
 ΑΝΕΣΤΗΣΕN
 ΤΠΟΜΝΗM . . .
 ΠΑΣΗΣ. ΤΗΣ
 ΠΕΡΙ. ΤΟN. ΒI
 ON. A . . . ΤΗΣ.

ΑΓΑΘΗ. ΤΤΧΗI.
 Η. ΜΗΤΡΟΠΟΔΙS
 ΙΟΤΑΙΟN
 ΣΤΑΤΟΡΝΕΙΝ ΟN
 ΤΟN. ΗΓΕΜΟΝΑ

90 G. DOV. DE ITIN. SVO CONSTAN.
studij voluntatem expertus sum. Men-
sem ergo in hac Vrbe moratus, patriam
versus viam ingredior: in quo itinere
Pomeraniām, Holsatiām, Westphaliām
peragraui, quibus regionibus, quoni-
am sunt nobis vicinæ, & quotidie à no-
stratibus frequentantur, inhærere mi-
nimè necessarium existimo. Habes, mi
Pater, vniuersam Itineris nostri Con-
stantinopolitani seriē, ad quod ingredi-
endum me non Myro aliqua Byzantia,
vel Asiaticæ delitiæ, verum ipsius rei ho-
nestas, & ignota descendī cupiditas sti-
mulârunt. Tu si aliquo modo hunc co-
natum meum tibi non displicere decla-
raueris, neque iniūtilem, neque infru-
ctuosam operam in eo collocasse vide-
bor: sin minus, hoc tamen tibi, non ob-
scurum (vti opinor) obseruantiae in te
mæ testimonium habebis. Lugduni
Batauorum, CIC. 15. IC. Kal. Augusti.

Nobilissima

Nobilissimo Viro

PETRO CEKLINIO

PRIMARIO SERENISS.

Polonorum Regis Secretario

GEORGIVS DOVSA

S. P.

ET Byzantinæ conuersationis nostra recordatio, tuique politissimi ingenij admiratio, cuius dexteritate Trinummum Plauti nuper admodum Polonicè loquentem suspicere & admirari licuit, effecerunt, ut Inscriptiones has tuo nomini inscriberem. Qui enim saepe Constantinopoli de huiusmodi redibus familiariter mecum loquebaris, sciebam te lais Επιγεαφας non aspernaturum, quæ partim à me è monumentis antiquis erutæ, parvum à Theodosio Zygomalâ in hoc studiorum genere haud tralatitiè versato in aliis Græciae locis descriptæ sunt. Eas itaque amoris & benevolentiae meæ pignus boni consules, & me, si mereo, amore, quo solebas, amare perges.

GEOR-

92
G E O R G I O D O V S Æ
B Y Z A N T I O R E D V C I
Ex auctor.

Si quis cum fructu populos lustrauit & urbes,
Iuis & Eōos visere & Hesperios,
Si quis magnifico maiestauit manere Belgas:
Si bene quis Genio est usus & Ingenio.
Ne vivam, nisi tu multis è millibus unus
Ille eris, ô animæ portio Dousa mea.
Tu nos Hippodromos, Obeliscos, Septa, Colossoſ,
Pegmata, Aqueductus, Balnea, Templa,
Domus,
Marmoræ funerorum, Cippos, incisaque Gracis
Saxa notis, Moles, Pyramidesque doces.
Verum ego quid tricor? quid multis differo? Belgis
Quod NOVA ROMA patet, muneris
omne tui est.
Et dubitamus adhuc, num quis cum fœnore tanto
Visit & Eōos, visit & Hesperios?

P. SCRIVERIVS.

INSCRI-

INSCRIPTIONES ANTIQVÆ.

93

Γ. ΙΟΤΑΙΟΝ. ΣΚΑΠΛΑΝ
ΤΠΑΤΟΝ. ΑΠΟΔΕΔΕΙ
ΓΜΕΝΟΝ. ΠΡΕΣΕ. Κ. ΑΝΤΙ
ΣΤΡΑΤΙΓΟΝ. ΑΤΤΟΚΡΑΤΟ
ΡΟΣ. ΤΡΑΙΑΝΟΤ
ΣΕΒΑΣΤΟ . . . ΑΚ
ΔΟΣΑΡΧΙΣΤΟΝ
Κ. ΑΤΤΟΚΡ . . . ΔΙΔΙΟΤ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΑΝ
ΘΤΠΑΤΟΝ ΜΟ
ΝΑ. ΔΕΤ. Δ . . . Α
ΤΓΙΟΝ. ΔΗ . . . Α.Ν.

SOLIS. AESCVLA
PIO. ET. HYGI
AE. FL. MARCI
ANVS. >. LEG.
XII. GEM. ET
LEG. XV. APOL
IVSSV. FORVM
POSVIT.

IMP. CAESAR
M. AVRELLIO. ANTO
NINO. AVGUSTO
CAELICIVS
FELIX.

ΑΝΕΙΚΗΤΙΟΙ
ΚΑΙ. MAXIMOS
ΚΑΙ. ΜΥΡΤΙΑΟC
ΚΑΙ. ΣΤΡΑΒΩΝ
MNHMHС. XAPIN

Ν. ΚΑΛΛΙC
ΤΟC. ΦΟI
ΒΙΩΝΙΤΩ
MNHMHС. XA
PIN. ENKA
ΤΑΛΙΡΕ ΕΤΑΙΡΩ
ΚΑL ΕΑΤΤΩ

D. M.

94. INSCRIPTIONES ANTIQVÆ.

D. M.
FL. AVDACIS 7
LEG. I. ADIVTRIC
NAT. GERMANIO
VIXIT. ANNIS. L.
MENS. III. DIERVS
IIN. IVLIVS. FORTV
NATVS. COLLEGA
ET. PROCVR. EIUS
AMICO. OPTIMO.

L. PETRONIVM
VERVM. LEG. AV
PR. PR. C. MV. COS
DESIG. TIV. :::: VS
SELEVCVS. ET. SEPTI
MIVS. VALERIANVS
B. B. CORNICVLA
RI. EIUS. PRAESIDE
SANCTISSIMVM
H. C.

ΑΓΑΘΗ. ΤΤΧΗΙ-
Λ ΠΑΠΕΙΡΙΟ
ΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
ΑΡΧΙΕΡΕΑ. ΚΑΙ :::
ΤΟ. Β. ΓΡΩΤΟΝ
ΣΧΟΝΤΑ. ΚΑΙ. Τ
ΕΙΡΙΝΑΡΧΗΝ :::
Σ. Μ-ΡΟΠΟΛΕ :::
Σ. ΑΝΚΥΡΑΣ
Α. ΙΔΙΑ. ΒΙΟΥ. ΙΕ.:
Α. ΤΟΥ. ΔΙΟΝΥ. :::
ΟΤ. ΦΥΛΗ. ΕΔΙ.

ΘΕΟΙΣ. ΚΑΤΑΧΘΟΝΙ
ΟΙΣ. ΚΑΙ. ΚΑΠΙΤΩΝΙ
ΠΑΣΙΚΡΑΤΟΤΣ
ΑΝΔΡΙΤΕΝΝΑΙΩ
ΚΑΙ. ΑΓΑΘΩ. ΠΟΤ
::: ΛΙΟΣ. ΑΔΕΛΦΟΣ
ΑΤΤΟΥ. ΚΑΙ. ΠΑΣΙ
ΚΡΑΤΗΣ. ΚΑΙ. ΜΗ
ΝΟΔΩΡΟΣ. ΤΙΟΙ
ΑΤΤΟΥ. ΠΕΡΗΝΟΙ
ΜΝΗΜΗ. ΤΗ. ΧΑ:::

ZOTI-

ΖΩΤΙΚΟΝ ΒΑΣΣΟΥ
 ΑΝΔΡΑ ΑΓΑΘΟΝ ΥΟΝ
 ΦΤΛΗΣ ΙΑ. ΦΤΛΑΡΧΗΣΑΝ
 ΤΑ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ. ΚΑΙ
 ΑΣΤΥΝΟΜΗΣΑΝΤΑ. Α
 ΓΝΩΣ. Κ. ΕΡΓΟΝ. ΠΟΙΗ
 ΣΑΝΤΑ. ΠΟΛΥΤΕΙΜΗΤΟΝ
 ΕΝ. ΚΟΜΟΚΕΤΙΩ. ΕΚ. ΤΟΝ
 ΙΔΙΩΝ. Κ. ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ
 ΠΟΛΛΑ. ΠΑΡΕΧΟΝΤΑ Τ. ΦΥ
 ΛΗ. ΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ ΕΝ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ. Κ. ΒΟΥΛΗ
 ΦΤΛΗ. ΙΑ. ΝΕΑ. ΟΛΥΜΠΙΑ
 ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ
 ΒΑΣΣΟΥ. ΓΑΙΟΥ. Κ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ
 ΣΕΝΤΑΜΟΥ. ΤΟΥ. ΤΟΠΟΥ
 ΔΟΘΕΝΤΟΣ. ΥΠΟ. ΤΗΣ
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ. ΒΟΥΛΗΣ.

IMP. CAESARI. M.
 AVRELLIO
 ANTONINO IN
 VICTO AVGUSTO
 PIO. FELICI
 A. ELLYCINVSI V. E
 DEVOTISSIMVS
 NVMINI EIVS.

DIS MAINB.
 L. LVCCIO. L. F. ROM.
 SECUNDO. COMI +
 M. VALERI. ITALI
 LEG. AVG.

L. DIDIO

L. DIDIO. MARINO. V. E. PROC.
AVG. N. PROVINC. ARAB. PROC
GALATIAE. PROC. FAM. GLAD.
PER. GALLIAS. BRET. HISPA
NIAS. GERMAN. E. TRATIAM
PROC. MINVCIAE. PROC. ALI
MENTORVM. PER. TRASPADVM
HISTRIAM. ET LIBVRIAM
PROC. VECTIGALIOR 7 POPVL
R 7 QVAE. SVNT. CITRA. PADVM
PROC. FAM. GLAD. PER ASI
AM. HY. GALAT. CAPPADOC.
LICIAM. PAMFYL. CILIC. CI
PRVM. PONTVM. PAELAG.
TRIB. CO. I. RE. OR
MARIANVS. AVG 7 N. LIB 7
PP. XX
LIB 7. BI. HYNIAE. PONTI
PAELAG.
NVTRITOR. EIVS.

ΑΓΑΘΗΙ. ΤΤΧΗΙ.

Φ. ΑΙΔΙΑΝΟΝ. ΙΠΠΕΑ. ΡΩΜΑ
 ΙΩΝ. ΚΑΙ. ΚΑΛΛΙΣΤΗΝ. ΠΡΩ
 ΤΗΝ. ΑΡΧΗΝ. ΑΡΞΑ. ΤΑ. ΚΑΙ
 ΠΟΛΕΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ
 ΚΑΙ. Τ. ΠΡΕΣΒΕΤΑΝΤΑ
 ΠΑΡΑ. ΘΕΟΝ. ΑΝΤΩΝΕΙΝ
 ΟΝ. ΚΑΙ. ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝ
 ΤΑ. ΤΙΟΥ. ΤΟΥΤΕ. ΚΟΙΝΟΥ
 ΤΩΝ ΓΑΛΑΤΩΝ. ΚΑΙ. Σ.
 ΤΩΝ. ΙΕΡΩΝ. ΑΓΩΝΩΝ. ΤΩΝ
 ΜΕΓΑΛΟΑΣΚΛΗΙΕΙΩΝ
 ΠΤΩΙΩΝ. Κ. ΑΡΧΙΕΡΕΑ
 ΤΟΥ. ΚΟΙΝΟΥ. ΤΩΝ. ΓΑΛΑ
 ΤΩΝ. ΓΑΛΑΤΑΡΧΗΝ. ΣΕ
 ΒΑΣΤΟΦΑΝΤΗΝ
 ΚΤΙΣΤΗΝ. ΤΗΣ. ΜΗΤΡΟ
 ΠΟΛΕΩΣ. ΑΓΚΥΡΑΣ
 ΦΥΛΗ

ΓΑΙΝΟΝ Ιπέα
 ρΩΜΑΙΩΝ. κ. βην
 την. τρ. ναρεάντα
 πολιτογραφήσαντα. και
 πρεσβευτέαντα. παρά
 απαντών εθνών. κ. αγω
 νοθετησαντα. δις. τούτε
 κοινού. τον γαλατών. κ.
 δις. των. ιερών. αγωνών
 των μεγαλών. ασκανπί^ι
 τίων. ισθ. πυθίων. κ. αρχί^ι
 ερεα. τού. κοινού. των. γαλα
 γαλαταρχην. σεβαστοφαν
 την. κ. κτιστην. ήσ μητ
 ροπολεως. ανκτρας. φτλη
 εονε πασιπρ
 εργετην. κ. π.

V. CN. POMPEIUS. PHILINVS.

POMPEIA. PHILVMENAE

FILIÆ

ET SIBI

D.M.

D. M.
 L. HENNIO. MAR
 LEG. QUI
 VIXIT. ANNIS. LXX
 MEM. . . .
 ORIAE. CAVS. . . . S.
 HENNIUS. TERC.
 ET. HENNIUS. AEMIA
 NVS. LIB. EIVS.
 PATRONO. OPTIMO.

TIB. ΚΛΑΤΔΙΟ
 ΦΙΛΟСΤΟΡ
 ΓΟΝ. ΝΕΩΤΕ
 ΡΩΝ. ΦΤΛΗΣ
 ΙΕΡΑΒΟΤΑΛΙΑΣ
 ΚΑΤΑ ΑΝΑΓΟΡΕΥ
 ΣΙΝ. ΒΟΤΑΗΣ, ΚΑΙ
 ΔΗΜΟΤ. ΤΕΙΜΙ
 ΘΕΝΤΑ. ΠΟΛΛΑ
 ΚΙΣ. ΕΝ. ΕΚΚΛΗΣ
 ΙΑΙΣ. ΑΝΔΡΙΑΣ.

E. K. Ι. ΑΝΔΡΩΝΕ
 ΙΕΡΟΠΟΙΩΝ. ΣΤΡΑ
 ΤΗΓΟΝ. ΟΤΡΒΑΝΟΝ; ΠΡΕ
 ΣΒΕΤΕΝ. ΛΕΓΙΩΝΟΣ
 Λ. ΟΤΛΠΙΑΣ. ΝΙΚΗΦΟ
 ΡΟΥ. ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ. Ο
 ΔΟΥ. ΑΠΠΙΑΣ. ΥΠΑΤΟΥ
 ΠΡΕΣΒ. ΑΝΤΙΣΡΑΤΗ
 ΓΟΝ. ΣΥΡΙΑΣ. ΠΑΔΑΙ
 ΣΤΕΙΝΗΣ. ΤΡΕΒΙΟΣ
 ΚΟΚΚΗΙΟΣ. ΑΛΞΑΝ
 ΔΡΟΣ. ΤΟΝ. ΕΑΤΤΟΥ. ΕΥ
 ΕΡΓΕΤΗΝ.

ΑΥΦΙΔΙΟΝ
ΟΥΛΙΑΝΟΝ
ΤΩΝ. ΚΡΑΤ
ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ
ΤΩΝ. ΣΕΒΒ
ΜΑΞΙΜΕΙΝΟΣ
.....
ΤΟΝ. ΠΑΤΡΩ
ΝΑ. ΔΙΑ. ΠΑΝΤΑ
.....
ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΚΙ

Γ. ΙΟΥΔΙΟΝ. Γ.
ΥΙΟΝ. ΦΑΕΙΑ. ΣΕΟΥ
ΗΡΩΝ ΓΕΝΟΜΕ
ΝΟΝ. ΠΡΩΤΟΝ. ΜΕΝ
ΠΕΝΤΕ Κ- ΔΕΚΑΝ
ΔΡΩΝ. ΤΩΝ. ΕΚΔΙΚΑ
ΕΟΝΤΩΝ. ΤΑ. ΗΡΑΓΜΑΤΑ
ΙΠΠΩ. ΔΗΜΟΣΙΩ. ΤΙ
ΜΙΘΕΝΤΑ. ΧΙΛΙΑΡΧΟ
ΛΕΓΙΩΝΟΣ. Δ. ΣΚΥ
ΘΙΚΗΣ. ΤΑΜΙΑΝ. ΚΑΙ.
ΔΙΑ. ΤΟΝ, ΔΗΜΑΡΧΟ
ΚΑΝΔΙΑ. ΤΟΝ. ΙΕΡΕ

ΦΥΛΗ. ΔΙ. ΕΡΜΗΝ. ΤΟΝ. ΕΝ. ΠΑΣΙ
ΤΡΟΩΝ. Κ. ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΝ. Κ. Ε
ΑΥΤΗΣ. ΕΤΕΡΓΕΤΗΝ. Κ. ΠΛΟ
ΤΗΣΤΗΝ
ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ. ΑΤΡ. ΑΣΚΛΗ
ΠΙΑΔΟΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΤ. ΑΡΧΙ
ΔΡΑΓΑΤΟΥ. ΚΑΙ. ΙΟΥΛΙΟΥ. ΑΓ
ΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΤΟΝ ΕΑΤΤΗΣ
ΤΙΟΝ. ΕΤΕΙΜΗ
ΣΕΝ.

ΦΛΑ. ΓΛΥΚΕΡΩ. ΠΑΤΡΙ
 ΚΑΙ. ΜΗΤΡΙ. ΙΘΑΚΗ. Φ
 ΚΑΙ. ΦΛΑ. ΗΛΙΟΔΩΡΩ
 ΤΩΙ. ΚΑΙ. ΣΑΡΜΩ. ΑΔΕΛ
 ΦΩΙ. ΤΟΝ. ΒΩΜΟΝ. ΚΑΙ. ΤΟΝ
 ΤΟΠΟΝ. ΈΚ. ΤΩΝ. ΙΔΙΩΝ
 ΦΛΑ. ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ
 ΚΑΙ. ΕΝ. ΤΩ. ΚΑΙ. ΤΟΙ
 ΧΑΡΙΝ.

Μ. ΑΥΡ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ. ΓΛΥΚΤ
 ΤΑΤΟΝ
 Μ. ΑΥΡ. ΣΤΑΤΩΡΙΑΝΟΣ. ΤΟΝ
 ΑΔΕΛΦΙΔΟΥΝ.

Η. ΒΟΥΛΗ. ΚΑΙ. Ο. ΔΗΜΟΣ
 ΣΕΒΑСΤΗΝΩΝ
 ΤΕΚΤΟΣΑΓΩΝ
 ΕΤΙΜΙCΕΝ. Μ
 ΚΟΚΚΗΙΟΝ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ. ΤΟΝ
 ΕΑΥΤΩΝ. ΠΟΛΙΤΗΝ
 ΑΝΔΡΑ ΣΕΜΝΟΝ. ΚΑΙ. ΤΗ
 ΤΩΝ. ΗΘΩΝ. ΚΟΣΜΙΟΤΗΤΙ
 ΔΟΚΙΜΩΤΑ
 ΤΟΝ.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ

ΑΤΦΙΔΙΟΝ
ΙΟΥΔΙΑΝΟΝ
ΤΟΝ. ΚΡΑΤ. ΕΠΙΤΡΟ
ΠΟΝ. ΤΩΝ. ΣΕΒΒ
ΤΟΝ. ΕΝ. ΠΑΣΙ. ΑΓΝΟΝ
Κ. ΔΙΚΑΙΟΝ. Κ. ΠΑΣΗ
ΑΡΕΤΗ. ΚΕΚΟΣΜΗ
— ΜΕΝΟΝ
ΕΤΤΥΧΙΔΗΣ. ΣΕΒΒ
ΑΠΕΔΕΥΘ. ΤΑΒΟΥ
ΛΑΡΙΟΣ. ΤΟΝ. ΕΑΤΤΟΥ
ΠΑ. ΡΟΝΑ. Κ. ΕΝ. ΠΑΣΙΝ
ΕΤΕΡΓΕΤΗΝ

ΤΥΜΒΟΝ
ΚΑΙ. ΒΩΜΟΝ
ΜΕΛΕΑΓΡΩ
ΕΝΘΑΔΕ. ΤΕΞΑΝ
ΚΤΡΙΑ. ΚΕΙΜΑΙΟΝ
ΤΟΤΔΕ. ΠΑΡΟΣ
ΠΡΟΓΗΓΩΣΑ. ΣΤΝΕΤ
ΝΩΣ ΤΙΟΣ. ΔΗΜΑΓΝΟΣ
ΚΛΕΟΝΕΙΚΟΣ. ΓΛΥΚΤ
ΤΑΤΩ. ΓΕΝ. ΤΗ. ΜΝ.
ΜΟΣΥΝΟΙΟ. ΧΑΡΙΝ.

ΣΕΚΟΥΝ

ΣΕΚΟΤΝΔΟΤ ΕΠΙΜΕ
 ΔΟΤΜΕΝΩΝ.
 ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΑΣΚΑΛΗΠΙΟΥ
 ΔΙC. ΦΤΛΑΡΧΗC. ΦΤΛΗC. N
 ΑTH. ΑΣΤΤΝΟΜΗCAC. ΙΡΑ
 ΣΑΜΕΝΟC. TH. ΠΑΤΡΙΔI. ΒΟΙ.
 ΛΕΩΝΤΟN. ΠΡΟΓΟΝΗΚΟN
 ΒωΜΟN. ΕΣΚΕΤΑСЕН
 ΧΑΙΡΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

ΚΑ. ΛΙΜΙΔΙΟΝ
 ΦΙΛΩΝΙΔΗΝ
 ΤΟΥ. ΓΑΛΑΤΑΡ
 .:. ΟΤ. ΛΙΜΙΔΙΟΤ
 ΣΤΑΤΟΡΙΑΝΟΤ
 ΤΙΟN. Η. ΠΑΤΡΙΣ
 ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ
 ΤΠΟΜΗΗM. .:.
 ΠΑΣΗΣ. ΤΗΣ
 ΠΕΡΙ. ΤΟN. ΒΙ
 ΟN. Α.:. ΤΗΣ.

ΑΓΑΘΗ. ΤΤΧΗ.
 Η. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
 ΙΟΤΑΙΟN
 ΣΑΤΟΡΝΕΙΝ ΟN
 ΤΟN. ΗΓΕΜΟΝΑ

ἘΓ Τῇ ΠΟΛΙΤΕΑ ΒΑΡΝΗ ΣΤΟΣ
Δ ΜΗΣΟΩΒΛΙΑΣ.

Εδοξε τῇ βαλῃ ἐπὶ τῷ δήμῳ, Κρατερέ-
νης Ζωίλις εἶπεν. Ἐπεδὴ Ερμεθ Ασκλη-
πιδώρες Ανποχθύς διατείνων καὶ βασιλεῖ
Σκυθῶν γκαίτα ἔντεν καὶ περόθυμον ἔωντεν
τῷ δήμῳ διατελεῖ... οὐκὶδία τοῖς οὐλυγ-
χάριστοις αὖτε τὸν πολιτεύοντα συμπλέξεισαν
αὐτοὺς ζήτεν πριλείπων ἐν πᾶσι τοῖς αἰγια-
λύμοις, δεδόχθα τῇ βαλῃ ἐπὶ τῷ δήμῳ δε-
δόμενοι αὐτῷ οὐκὶ εκγόνοις περοξενίαι, πολι-
τείαι, περιεδρίαι, αὐτέλειαι χειμάται παν-
των, ὃν αἴτιος ἦγων οὐκὶ ξέαγων πρὶν κλίση.
Ἐγκείσθην ἔγκποιον οὐκὶ δίκαιος περοδίκαιος. οὐκὶ
εἴσασλιν ἐπὶ πλευνην οὐκὶ πολέμει οὐκὶ εἰρήνης
ἀσυλεῖ οὐκὶ αἴσσονδεῖ εἴται ἢ αὔτοῖς ἔφοδον
Πρὶ τῷ βαλεῖον καὶ τὸν δῆμον πέσσοις μηδε-
τὰ ιερά. τὸν ἢ ιεροποιὸν αὐταγράψαι τὸ
ψιφισματότοις εἰς τελαμῶνα, οὐκὶ θεῖναι
εἰς τὸ ιερόν.

ἘΓ ΤΟΣ

Ἐν τῷ ἀγίῳ Γρηγορίῳ τῷ Νικουπόλειας,
σὲ δέξαιμεν τῷ φρίστῃ.

ΝΙΚΩΝ. ΚΑΙ. ΧΑΡΙΣ. ΝΙΚΩΝΙ. ΤΩ. ΤΙΩ
ΖΗΓΑΝΤΙ. ΕΤΕΑ. Γ. ΜΗΝΑΣ. ΙΑ. ΧΑΙΡΕΤΕ.

Ἐν τῇ Βηποκοπῇ Κίζοις.

Κάσιον Σέκυνδον Αβία Μαξίμα
έματῆς αὐτῷ οὐρανού Νεώχαριν.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῷ Πέρας πλησίον τῷ Θεοφάλονίκης
χώρᾳ Κενταριώποσα καλλιμύη, διατελέθε
πόλις Παναρίστοι.

Ἐπαφρᾶς Ζωσίμη τῇ ἴδιᾳ συμβίω
μνείας χάρειν τῇ γλυκείᾳ.

ἀπεῖ.

Μοῖραι καὶ λήθη με κατήγαγον εἰς Αΐδησο
Οὐπω τιμφείν θαλάσσια καὶ πατάδος φύρης
Γλασάριμον. ἀθηγύης δὲ ἔλιπον φάσος Ηγγίου.

ἀπεῖ.

Εὐτυχὴς Σεραπίκη τῇ συμβίω Σεκυ-
είᾳ μνείας χάρειν. ἔτοις ζ. c.

ἀπεῖ.

Τίτια Φλωνία Επιφάνεια Αύρηλιώ
Ολυμπιονίκω καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὰ
σκείνε, μνείας χάρειν.

Ἐν τῇ ἐκελυσίᾳ τὸν φύσικον.

Ολπῷ Επίκτης Εὐτύχιαν τῇ γλυκυτάτῃ συμβίω μνήμης χάρειν. Εὐτύχετε.
χαίρετε.

Αὔρηλία Αρτεμιδώρει ζώσα τὸν ἥταφον τεδέσθε ἐπι κοινῶν καμάταιν αὕτῃ Καθαρίῳ διδόξῃ τοιαῦτα Δημητρίῳ, ζήσατέσσαρα Καταγένεα μῆνας. Καῖσαρι κοινῶν τάφῳ ἄξιος οὗτος εἰς γῆράς Θεοῖς.

Εἰ ἥττον κληρονόμῳ θέμος φύσις πέμψει τὸν δώσθε τῷ Ζεύσι τοιεσίμους Ψυχήν.

Εξ δύσερες Ερένιος Διονυσίας Διονυσίδωρει τῷ τέκνῳ μνείας χάρειν.

Ἐρως Λογίνα τῇ γλυκυτάτῃ συμβίω μηδὲ Πολυχάριμω Μνείας χάρειν.

Οὐλπῷ Αγαθόμορεις χειροῦ τῇ συμβίω χειρὶ βίον βεραχιώ ιδόσα εὐθαίδε κοσμούματι λίθῳ μνείας χάρειν.

LECTORI

LECTORI BENEVOLO.

AB SOLVTA tandem hac Inscriptio-
num farragine , rvisum est Epistolas
quasdam ad iter meum pertinentes hoc adiicere,
cum ob stili elegantiam, tum ut libellus, qui alio-
qui breuiusculus videretur , paulo maiusc ulus
esset. Etsi autem Epistola illa Meletij ad Pa-
trem meum Consolatoria secundo iam typis excusa
prodit : tamen cum exemplaria nulla amplius ex-
stent, & facile inter schedas scorsum ita edita
perire possit, facturum me operæ pretium putau i,
si & illi Epistola, (FRANCISCO ini-
diâ rumpantur ut ilia COSTRO) in hoc li-
bello locum darem. Antequam vero illam cum
reliquis exhibeam, ipsius Meletij vitam , prout
in Epistola mei Itineris Græcè legitur , hoc loco
Latinè lectionandam proponere volui ; quæ sic
habet.

MELE-

MELETIVS cognomento Pegas vsque in hodiernum diem Patriarcha Alexandrinus, ex Cretâ antiquâ illâ & centum vrbibus inclytâ originem ducens, præclaris parentibus, & qui virtutis inter ciues primas obtinebant, prognatus est. Ab ineunte ætate viris sapientibus in disciplinam traditus, cùm virtutibus scateret, nullo præeunte magistro suam vitam excoluit. Cùm adhuc puer esset, ingenio simpliciore, attamen naturâ erat industrius, & ad docendum, negotiaque ciuilia voluntariè ferebatur. Nam vacationis tempore orationes meditabatur & componebat, quæ præter doctrinam diuinum etiam ingenium ostendebant. Fortunæ verò inuidiâ puer in tanta ignis, aquarum, præcipitorum incidit pericula, ut sæpe parū abfuerit quin interiret. Cùm autem puerilibus disciplinis satis imbutus esse videretur, Italiam petiit, ini biique Patauij commoratus, cùm artes omnes cum vtrâque lingua percepisset, vehemen-

vehementius ad maiora capessenda
 excitatus est. Ausus vero generis sui
 nobilitatem, spendorem, diuitias va-
 rias, affinitatem, amicos, domesticos,
 omniaque quæ homines in deliciis
 habent, contemnere, vitam solita-
 riā amplexus est. Cùm autem exi-
 guum in habitu monastico tempus
 exegisset, multa, vt hominibus Græ-
 cis probè cognitum est, cum laude ef-
 fecit. Sed verò non tam à Senioribus,
 quam Sancto illo Alexandriæ Patriar-
 cha * Siluestro coactus, ad dignitatem
 Sacerdotalem electus est. Antequam
 autem Sacerdos designaretur, lumen
 quoddam super illum splendens à re-
 liquis visum est, quod virum Sacer-
 dotali munere non indignum esse te-
 stabatur. Longum esset commemorare,
 quot, cùm iam electus esset, virtu-
 tibus & exemplis in vitâ suâ enite-
 rit, quot labores exantlauerit, quibus
 & nunc non minus, Euangclium in
 mediâ Ægypto Arabicè prædicans, oc-
 cupatur.

* non Ga-
 briela : ve
 impello-
 res Elku-
 pri par-
 sus ferunt
 Papa, &
 Cesari
 Baronia.

cupatur. Elegit itaque eum Deus Pa-
 storem minime fucatum. Cùm autem
 Beatus Siluester obdormiuisset, Sanctæ
 Alexandrinorum Ecclesiæ, omni popu-
 lo cogente, præfectus est: & in hodier-
 num usque diem, boni Pastoris munere
 fungens, illam Ecclesiam gubernat.
 Eius vero iussis & placitis (absit dicto
 inuidia, nam verum est) non solùm
 Ægyptus, sed & Thracia,, imò vniuer-
 sa etiam Græcia obedientiam præstare
 parata est. Ne autem quibusdam co-
 lores mendaces se stiri, & absolutam
 huius virti effigiein exhibere velle vide-
 ar, cùm & alibi exactius de eo scriptum
 sit, finem huic narrationi impono. Plu-
 rimos ipse libros conscripsit: verùm
 nihil in lucem edidit, exceptis doctissi-
 mâ contra Iudæos Græcâ pariter & Ru-
 tenicâ disputatione; & hoc Dialogo,
 quem ad studiosorum utilitatem con-
 scripsit; maxime vero corum, qui indo-
 cis & vrbibus commorantur, quæ præ-
 cipiè variis & perniciofis opinionibus
 infestan-

infestantur, à quibus nos, qui sanctæ,
Catholicæ & Apostolicæ Orientalis Ec-
clesiæ iussa, placitaque sectamur, Iesus
Christus liberet & custodiat, cui vna
cum Patre æterno & spiritu viuifican-
te gloria & potentia sæculis infinitis,
amen.

M E L E-

M E L E T I V S

Dei misericordia

P A P A AC P A T R I A R C H A

Alexandrinus &c. Constantinopoleōs Praes; Ioannī Dousē Nordowici, viro eruditissimo, mediocritatis nostrae filio dilecto gratiam, misericordiam ac pacem à Domino Deo, Saluatore quicq[ue] nostro Iesu Christo.

HA B E N T nonnihil consolacionis humanarum rerum calamitates; quūm enim ad has nos detruserit terreni elatio parentis; illam nostros miseratus labores cœlestis clargitur Pater: atque hæc quidem harmonia è grauibus acutisque concinnata, fit piis auribus modulamen quoddam salutare: dum perpendunt grauitatem malorum pœnam esse aut *παιδειαν* nostrorum, id est humanorum, meritorum, decentissimam: quicquid autem leue, id est lætum est, Diuinæ esse gratiæ monumentum, abyssō ab imo perditio-

perditionis , atque è faucibus Orci ad
se se pios animos retrahentis. Sic la-
psam , sic labilem , sic oportuit huma-
nām naturām eruditī: non modo ut ag-
nosceret quid sibi , quid Diuinæ gratiæ
deberet , sed etiam uti disseret non sibi ,
neque rebus his caducis inhiāndum ,
sed spem , fidemque omnem , se sequē
totam in cælestis fauoris reclināndam
sinus optatissimos , cui omnibus in re-
bus censet Paulus gratias agendas. ni-
hilo enim minus per acerbiores , quam
per latiores rerum euentus nos sibi al-
licit summus ille Pater hominum , re-
rumque conditor , tametsi illas alic-
nā culpā conuictas , suā prouidentiā
ad meliores usus conuertat : has , ipse
pariat tum futurarūm παγγελιῶν præco-
nia , tum præsentiuim qualiacunque so-
latia malorum. Sed hæc tuāne inter-
sint , an aliena sint penitus à tuo de filij
optimi obitū dolore , ipse (quā prædi-
tus es prouidentiā) iudicabis : nobis qui-
dein omni ex parte quam apprimè con-

H

ueniunt:

ueniunt : Quippe qui quām in hac
 versemur tesserā humanāe conditionis,
 maioremque , atque fortassis potio-
 rem vitæ partem trāduxerimus ; tan-
 demque sedes illas ecclesiarum quæ
 per orbem terrarum maximæ , atque
 supremæ sunt , Dei Optim. Maxim.
 misericordiā concreditas nobis , quām
 maximā animi sollicitudine , magnis
 laboribus , ingenti periculorum æstu ,
 in hac locorum sentinā , in hac collu-
 uię temporum , ad hanc ysque diem
 magna omnium admiratione (præ-
 terquām nostra) administrauerimus ,
 dum his tempestatum tricymiis penè
 soli conflictamur semiobruti , fit ta-
 mén ut nonnunquam peregrinorum
 hominum colloquiis animus , curis
 æstuans , laboribus confectus (corpo-
 ris prætereo valetudinem aduersam
 quā animos infestat) fit tamen ut pe-
 regrinorum hominum colloquiis non
 nullā ex parte refocilletur : nec me
 deterret à quoruimuis hominum præ-
 fertim

fertimi Christianorum colloquiis, aut
 etiam literis, diuersitas religionis. aut
 enim sequestratis quæstionum, curio-
 sarum præsertim, ambagibus, per
 charitatis spatia vagamur, aut de his
 etiam de quibus diligimus; non sine
 charitate diligimus. Horum omnium
 testem atque participem esse voluit
 Deus Optim. Maxim. Georgium filium
 tuum, cuius nobis aduentus consola-
 tionem attulit non vulgarem; est enim
 iuuenis generosæ indolis, nihiloque à
 Patre te, viro & ingenio & eruditione
 pereleganti, degeneris, adde mores can-
 didos, progressusque in literarum sta-
 dio non contempnendos: is secum attu-
 lerat literas eruditissimi hominis Simo-
 nis Simonidis, quibus iuuenem com-
 mendabat: erant hæ altera consolatio-
 nis mihi pars: his omnibus accedebat
 autoritas grauissimæ Illustrissimi Ora-
 toris Angli: Eduardum dico, humani-
 tate, eruditione, rerum experientiâ po-
 liticarum verè illustrissimum, filium

nostræ mediocritatis multis nominibus
 dilectissimum , per quæ in apud nos iu-
 uenis commendabatur: ut cum ad has
 oras non inertis animi studio peragran-
 das accesserit; darem operam ut aliquid
 dignum laboribus suis; dignum Patre,
 dignum Patriâ nanciseretur. Has ob-
 res opellam nostram optimè merito iu-
 ueni polliciti sumus, atque eò quidem
 libentiùs quod videbamus vrbes homi-
 num atque mores (id quod de pruden-
 ti viro cecinit ille) non inanis gloriæ
 studio perspiciendas aggressum iuue-
 nem , sed ad prudentiam comparan-
 dam. Quam ad rem si quid illi nostra
 contulit opera, nescio : hoc vnum scio
 quod iuuenem amauimus , semperque
 libentissimè sumus alloquuti neque
 impedimento nobis fuit , aut homi-
 num, aut rerum nonnunquam ingens
 prægrauisque conglomeratio: quin illi,
 & accedere, & assidere , & sciscitari , &
 consequi quicquid petierit, quam facil-
 limè licuerit , tandemque cum ad te re-
 verti

verti cogeretur accitus , remque nobis ,
 qua solebat fiducia , veluti ad Patrem re-
 ferret , literasque tuas penè lacrymis
 madidas ostenderet (quum etiam tuo-
 rum poëmatum copiam fecit non ine-
 legantum) peteretque ut aliquid reli-
 quiarum impartereimur , ne iuuenē or-
 natissimum ad ornatissimum patrem
~~ἀγέρασον~~ pateremur reuerti ; dono dedi-
 mus id quod efflagitauit opus perele-
 gans Actuarij , medicis in rebus non
 postremum obtinentis locum . Quod
 ego opus magno consequutus orbi
 communicare destinaram : lætorque
 hanc nostri suminam desiderij & vobis
 futuram ornamento , & amoris nostri
 argumentum , & ad utilitatem studio-
 forum prodituram : Quod ut quam
 emendatissimum prodeat cupimus , præ-
 stantissimi medici , atque eloquentissi-
 mi opus . Reliquum est ut hæc vos amo-
 ris pignora rependatis aliquibus identi-
 dem amoris pignoribus ; non gemmis ,
 non auro , perditorum hominum deli-

ciis. sed libris, quos typis apud vos multo atque laudabili fœnore pepererit Christiana charitas , cuius fructibus ij maximè carent, qui sese Aristarchos Censoresque terrarū orbis haberi contendunt : indeque Magisterium suum auspicantur , in hocque intendunt, in hoc se exerceant ut in homines fratres minimè fraternisanimis insultet: quumque calamitates hominum hominibus soleant ac debeant nonnihil incutere miserationis, illi contrā dē miseriis hominum triumphant.

O cæcas hominum mentes, ò pectora cæca!
 Filius Dei sese ipsum sua illa maiestate exinanuit dum saluti consulere hominum contendit: nos nescio quæ imperia extruimus in perniciem, & cum pernicie hominum, & haberi volumus pro Christo, illo cuius studiis nostra studia δις δια πασῶν dissonare deprehenduntur. Quod si in causas inquiras huiusc in nos , nescio quid aliud dicam quam id quod res est, odij, in nos Græcos dico,

eos dico , id est , Orientalis Ecclesiæ
 alumnos , quòd veterum Patrum do-
 gmatæ traditiones , iussa , placitæ , decreta
 sectamur , nihil inuenies aliud quām id
 ipsum , quòd Patrum incontaminata
 dogmata , traditionesque obseruantes
 nullis nullorum hominum nouitatibus
~~naufragiis~~ falsis , fallacib[us]que doctrinis
 abduci patimur ab iis decretis quæ se-
 ptem tota Concilia vniuersalia (vt Pro-
 uincialia præterea) sanxerunt . Sym-
 bolum quod à primo Niceno concilio
 confectum secunda compleuit Syno-
 dos , accuratissime spiritus sancti expli-
 cato articulo , inuiolatum conserua-
 mus . Athanasio falso adscriptum sym-
 bolum , cum appendice illa Romano-
 rum Pontificum adulteratum , luce lu-
 cidius contestamur . Romanum Pon-
 tificem , Romanum agnoscimus Ponti-
 ficem . Christum vnum vniuersalis Ec-
 clesiæ vniuersale caput cum Paulo præ-
 dicamus . eundem esse lapidem illum
 angularem ~~oriorum~~ , in quo construendam

esse Ecclesiam ipse dixit, ipsum ex ipsius
 verbis agnoscimus. & ἐπὶ ταῦτῃ, namque
 ait, Φίληρον (ἥδε πέμψα Paulus dicit ἦν ὁ Χριστός)
 neque enim in te Petro, sed in me
 (ut vigilantissimè diligentissimus notat
 Augustinus) ædificabo dicit Ecclesiam
 meam. Hæc quum ita credamus, nescio
 quamobrem audeant nonnulli (id quod
 satis impiè fecit Sanderus) Ecclesiā Ori-
 entalem cum Diaboli ecclesia (ò scelus
 infandum!) coniugare. Ita sunt animis
 parum Christianis quæcumque non faci-
 unt ad palatum, quæcumque non arri-
 dent, impia, ab sinuque Dei eiicienda,
 ab Ecclesia proscribenda, ferro flam-
 misque profliganda. Sed de hisce rebus
 satis sit, ne etiam literæ quas ad amicos
 scribimus aliquo officio exhilarandos,
 ac dulcorandos, recordatione nostra-
 rum ærumnarum aliqua ex parte con-
 turbent. Deus Opt. Max. tandem ali-
 quando extinguat malarum cupidita-
 tum ab animis hominum hæc incen-
 dia, dissidiorumque Ecclesiæ tenebras
 dissipiat:

disiiciat: nosque omnes nobis ipsis
criptos afflatu Diuini spiritus sibi arctissi-
mè coniungat. nec diutius patiatur dis-
sidere homines, ad quos cùm inter se
mutuò, tum sibi pariter vniendos fili-
um suum è cælorum maiestate, ad ter-
rarum infimas oras descendere voluit.
Optimè valeas. Constantinopoli x.
Kalend. Nouemb^r anno mundi 7mo
2mo. vi^o. Salutis M. D. xcvi.

Meletius Patriarcha.

H 5

ΜΕΛΕ-

esse Ecclesiam ipse dixit, ipsum ex ipsius
verbis agnoscimus. Et *ep̄i t̄cūm*, namque
ait, *¶ ἔτραν (νός πίστα Paulus dicit ὥδος ζεισθε)*
neque enim in te Petro, sed in me
(ut vigilantissimè diligentissimus notat
Augustinus) ædificabo dicit Ecclesiam
meam. Hæc quūm ita credamus, nescio
quām obrem audeant nonnulli (id quod
satis impiè fecit Sanderus) Ecclesia Ori-
entalem cum Diaboli ecclesia (ò scelus
infandum!) coniugare. Ita sunt animis
parum Christianis quæcumque non faci-
unt ad palatum, quæcumque non arri-
dent, impia, ab sinuque Dei eiicienda,
ab Ecclesia proscribenda, ferro flam-
misque profliganda. Sed de hisce rebus
satis sit, ne etiam literæ quas ad amicos
scribimus aliquo officio exhilarandos,
ac dulcorandos, recordatione nostra-
rum ærumnarum aliqua ex parte con-
turbent. Deus Opt. Max. tandem ali-
quando extinguat malarum cupidita-
tum ab animis hominum hæc incen-
dia, dissidiorumque Ecclesiæ tenebras
dissiciat.

dissiciat: nosque omnes nobis ipsis
 cryptos afflatu Diuini spiritus sibi arctissi-
 mè coniungat. nec diutius patiatur dis-
 sidere homines , ad quos cùm inter se
 mutuò, tum sibi pariter vniendos fili-
 um suum è cælorum maiestate, ad ter-
 rarum infimas oras descendere voluit.
 Optimè valeas. Constantinopoli x.
 Kalend. Nouemb^r anno mundi 7mo
 9mo. VI^{to}. Salutis M. D. xcvi.

Meletius Patriarcha.

H 5 ΜΕΛΕ-

ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ἘΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
 τοῦ μεγάλης πόλεως Αλεξανδρείας,
 Κειτής τε τοῦ οἰκυπεμόνης, καὶ Επιπρητής
 Κωνσταντίνου πόλεως,

Γεωγρίῳ Δεῖπνῳ Νορμοβίκῳ τῷ Ιωάννῳ, ψήφῳ ἐν Κυρίῳ
 ἀγαπητῷ, χάριτι, ἔλεος καὶ εἰρήνῃ τῷ Κυρίῳ
 καὶ Θεῷ καὶ Σωτῆρις ἡμέρᾳ Ιησοῦ Χριστοῦ.

Παρέχομεν δὲ τῇ φιλοκαγαδίᾳ
 (Γεώργιε τέχνου) τὰ Ακίλαιρία πρεσβυ-
 μότερον ἡπέρ ἐζήτεις. εἴγε θερμοτέρας
 δεῖται προμηθεύσεως τὸ διδόναμ, ἢ τὸ λαβεῖν.
 ἐφ' ᾧ καὶ μακαριώτερον ταύτα Ζωῖς θείαις
 σκεινοκένεται γράφαις. αὐλαίσι δὲ τῷδε
 μεταρχεῖν ὅξειται τὸ κλέοντος τοῦ μεταδόσεως,
 εἴγε απουδάσης κοινωσαμ τὴν βίβλον τοῖς
 ζεῦζουσι, χρώματος τῶν τύπων Ζωῖς διερ-
 γίαις, ὄργανων τοῦ διαδόσεως. Καὶ ημᾶς γένο-

τὰς στὸν διδόντας ψωμάριμον ἀντού-
μεθ, παρ' ᾧ ἔλαβες ραδίως, οἱ μετα-
δόναι διωηθείση πλουσίως. ὅμειο δήπου
μὴ ἀγνοῶν, ὡς ἐπὶ τοῖς φθάσασιν δύνω-
μοσώη, μελλουσάν γίνεται φέναζε-
σκυδή τις δύεργεσιν. Υπόστε) διατίτιψεως
χωρίεσις ή τὰν ληφθένταν μετάδοσις. δύ-
φορεν Γεώργιε γίνου γεώργιον. ὥσε τοῦτο
Θεοῦ ἐνλαγίας (καὶ Παύλον) μεταλάβης.
Ἐντούτῳ γένεται.

Εν Κωνσταντίνω πόλει πυκνεψιῶθε-
τα. διατίτιψεως κοσμοθήσις.

Μελέπι Πατριάρχης.

MELE-

M E L E T I V S

Dei misericordia.

P A P A A C P A T R I A R C H A
 magnæ ciuitatis Alexandriæ, Iu-
 dexque terrarum orbis, Constan-
 tinopoleos Præses,

*Georgio Dousæ Ioannis Nordouici, filio in Do-
 mino dilecto, gratiam, misericordiam ac pacem
 à Domino Deo, Salvatoreque nostro Iesu
 Christo.*

E X H I B E M V S tuæ humanitati
 (Georgi fili) Actuarij opera, prom-
 tiore animo, quam volebas; gnari ma-
 gis dandis, quam accipiendis beneficiis
 amicitias parari oportere: quod & Sacrae
 literæ nobis instillant. Sed & tibi hu-
 ius laudis licebit esse participi, si editi-
 onis organo, beneficio videlicet typor-
 rum usus, publici iuris facere librum
 studueris, & me datorem tibi proposue-
 ris, à quo facillime obtinuisti, quod cum
 fœnore

fœnore aliis tradere poteris. illud vide-
licet non ignorans, gratitudinem animi
precedentem, futorum beneficiorum
præparationem existere. Acceptorum
itaque communicatio, occasionem tibi
aliás plura accipiendo præbebit. Ferti-
lis Georgi sit tua agricolatio, ut & bene-
dictionis Diuinæ (secundūm Paulum)
particeps fias, cuius gratiam tibi precor.
Constantinopoli, Pt. Cal. Nouembr.
anno mundi 7mo. 9mo VI.º

Meletius Patriarcha.

Exemplum.

Exemplum Epistolæ (cuius in literis
Patriarchæ expressa mentio) ad
cūdeni Georgium à Patre trans-
missæ, cūm hac inscriptione:

*Optimæ spesi iuueni GEORGIO DOVSAE, filio
vnice dilecto, Constantinopolim;*
IANVS DOVSA Pater
GEORGIO FILIO s. dico.

TANTI penè fuit Scythicas calcare pruinias,
Sarmaticas tanti sub Ione ferre niues:
Fraterni ut luctus ageres & fulminis expers,
Quo mea penè solo corruit icta domus.
Me miserum! fuit ille mihi, mea gaudia, IANVS;
Sospite quo nobis viuere dulce fuit.
Nunc desiderium, cui par nequeo esse, relictum
Est mihi: funestum cætera marmor habet.
Nempe iacet nostræ fulcimen grande senectæ.
Heu: cur non eadem nos quoque terra tegit?

Hæc in maximo meo ac parentis tuæ,
insolabiliter se afflictantis mærore ac
luctu, profudi verius quam scripsi. Eò
dico,

dico, ne mireris, quod scribendi officio
vsque adhuc defuerim : teq. tam feralis
nuntij tanto tempore expertem habue-
rim. Obiit quidē ille xii. Kal. Ian. maxi-
mā nobis omnibus frustrationē iniectā
cūm morbū suum sedulō dissimularet,

*Spem vultu simulans, intestinumque dolorem
Alto corde premens.*

Et ille quidē conscientiā suā beatus, ac
meliore sui parte Olympi sedibus rece-
ptus ; nos miseri , quibus exstincto illo
vita inuisa atque acerba. Reliqui vos
estis, hoc est, octo etiamnum mihi libe-
ri sospites ac superstites, in quibus tu fa-
miliam ducis , vt pote iam nātu maximus. Proinde quam personam tibi fati,
an fortunæ necessitas imposuerit, vides.
quam prō dignitate aliquando sustine-
re vt possis, id verò mihi in votis est pri-
mum. Cuius equidem rei iam anteā
certiorem facturus te fueram, si modo
de loco mihi, vbi id téporis statuha-
bebās, compertum aliquid vel explora-
tum habuissēm. Fecisti tu quidē se-
dulō.

dulò vt nos de instituto tuo ac totâ itineris ratione certiores redderes , primùm per literas interpretes , quas anno superiore , v i . videlicet Augusti , Cracouiâ ad me dederas , eodem exemplo ternas , accuratissimè scriptas , ac diuersis itineribus missas directasque , quas omnes pariter diuersis temporibus accepi . Cæterum cùm earumdem lectio incertum planè me reddidisset , ybinam locorum aut gentium literæ te meæ repertræ essent , superuacuo scribendi labori supersedendum mihi existimauit . Nunc cùm ex postremis tuis xiii . Deceimbr . Leopoli ad nos datis intellecterim , quæ remeligines peregrinationis tuæ cursum hactenus interruperint , ac Legati Polonici discessum remoratae fuerint , diutius mihi mussitandum non putauit . Itaque habe scias , magnam me leuiamenti partem eius doloris , quem ex fratribus tui obitu maximum in hercule ac grauissimum conceperam , ex literarum tuarum lectione consequutum . in quibus illud

bus illud longe acceptissimum de Interpretis illius Polonici, natione Armenij, doctrinâ ac virtutibus quod scribis. Nescis, mi fili, quantâ cum animi voluptate illam Epistolæ tuæ particulam legendo ruminauerim, ubi non modo tantî viri fauentiam vltro tibi oblatam gloriaris ac prædicas: vetum etiam incomparabilis viri SIMONIS SIMONIDIIS benevolentiaz fores dampnus patefactas adiecum tibi porro ad doctissimi illius ac disertissimi Interpretis amicitiam concinnasse. Macte istâ industriae indole; Macte tantorum virorum fauentiâ, quam quidem ego plus tis aestimo.

*Quam si meliquidus Fortuna riuus inauret.
Et vero vtrumque meis literis audacter
compellaturus fueram, si per negotia
Reip. licuisset, ac gratias vtriusque no-
strum nomine actutus. Merito utique
ac lubens. Nunc cessator esse cogor, ac
commodiori temporis hoc scribendi of-
ficium rescriuare. præsertim ad SIMO-*

NEM SIMONIDEM, quem vitum ego
 iampridem ex scriptis editis Ælinopæ-
 ane puta, atque Odis Pindaricis, tum
 Ioëlis in Pataphrasí illâ Poëticâ multò
 quæstissimâ, procul dissitus licet, & ve-
 neratus sum & admiratus. O exiūm
 illum & mei stomachi Vatem. Utique
 proinde me tuâ operâ de meliore notâ
 commendari, simul apud illustrem Re-
 gist Polonici Legatum, Castellaniū
 dico Halicensem, me insinuari, atque
 adeo in gratiam poni curæ habeas ve-
 lîm: à quo missionem cum bonâ eius
 gratiâ primo quoquâ tempore ut impe-
 tres, tuum pôrrò fuerit adniti: quo ante
 brumam scilicet, vel (si fieri possit)
 etiam temporius in patriam remigrare,
 ac post tam longinquæ peregrinationis
 tædia horum ad nos, hoc est, parentes
 tuos ac fratres vorsoriam capere possis,
 iure postlimiñij. De pecuniâ enim uti
 petuisti, tibi in tempore curandâ, ad
 Ioannem Klinchamer accuratè scripsi,
 ne quid sit quod reuersioni ad nos tuæ

moram aliquam obiectare possit. Venies vtique omnibus tuis nimium desideratus, ac Beneuentanus fies ex Batauo. Vale ac veni. Raptim Hagâ Comitis. xiii. Kal. April. stilo nouo.

Epistolæ binæ. Simonis. Simonidis
ad eundem Georgium Leopoli
Constantinopolim missæ.
Doctissimo atque Ornatissimo Iuueni Georgio
Douse Domino & amico obseruandissimo.

Nobilissime iuuenis.

Post tuqm à nobis discessum, prò mu-
tuo nosto amore, sollicitum mea fuisse
existimare debes, quomodo itiner hoc
tibi cesserit, ecquid incolumis petita
loca attigeris, valuerisne usque, & cæ-
tera eiusmodi, quæ amici pro amicis
absentibus timere solent. Tum illud
veniebat in mentem, domi meæ te non
tam ampliter habitum, prout familiæ

tuæ dignitas requirebat. Verum tu tem
nitatem nostræ veniam dabis, & ex ani-
mo potius rem æstimabis, non animum.
~~ext.~~ Fortunulae meæ si hoc etiam
scire voles, apud Heroëm metum non
pessimè collocantur. Spero me hone-
stissimi otij luculentam copiam habi-
turum, in quo, & in libris utinam inibi
conseverere contingat. A Patre tuo
hanc tibi epistolam, hanc alteram à
Bircouio. Petrum Ceklinum qui tibi
has reddit, scies esse ex primariis Secre-
tariis Regiis, virum optimum, litera-
rum amantissimum: si quid librorum
manuscriptorum mea causa compara-
sti, ubi hominem monueris, pretium
dabit & ad me transferet. Bene valere.
recepio. Leopolis. Anno 97 Junij 26.

Tui amantissimus Sc. Simonides. I
Estimatioq; istius aep, iboml; q; de
hunc tu. T. autem eis diuinde
non exponit quoniam mea in **Alterius**
vobis. I.

Alterius Epistolæ exemplum , cuius
inscriptio erat huiusmodi:

*Nobilissimo iuueni Georgio Dousæ amico charif-
fimo, in Aula Legati Angli Constantinopoli.*

S. P. Antonius vicinus meus reddi-
dit mihi à te epistolam , perbreuem il-
lam quidem ; sed tamen , quod à te , gra-
tissimam , vellem enim perennem hanc
nobis amicitiam esse , quæ quoniam in-
ter absentes vix alia ratiōne commo-
diūs retineri solet , quām literarum fre-
quentia , usurpemus quæso officij hanc
mutationem . Ego meam vicem non
committam , desiderari à te diligentiam
meam . De te itidem mihi persuadeo ,
obsecututum te , pro benignitate tua ,
votis meis . Itiner hoc feliciter tibi ces-
sisse gaudeo , turbatum tamen non nihil
à nebulone illo *** doleo ; sed nos im-
prouidi , qui sanum & sobrium quic-
quā sperabamus ab hoc terræ fætu . Tu
ipse videras , quæ mandata acceperat su-

per te ab heris suis : maiori fide nemo
 commendari potuit. Sed quid facias?
 mala mens, malus animus. Hoc potius
 gratulor, in familiam te acceptum à
 viro Principe, qui honorem ingenio tuo
 habere non spernit. Quid si hoc ita sit?
 ut læti aliquid dum aduenit, semper
 præcedat, quod velis non euenisse: sed
 ego fortean refrico molestiam, quam
 tu iam olim exspuisti. Ego etiamnum
 inter meos viuo, non alio negotio, quām
 ut illis & eorum rebus prouideam.
 Breui tamen expediām, & me apud He-
 roēm meum collocabo. Ex ista tua pe-
 regrinatione fructūm etiam ad me re-
 diturūm spero, quā libris, quā cæteris
 rebus. Quæso amiculi ut memineris.
 Bene valere te cupio. Leopoli. Sep-
 tembr. 6. Anno 97.

Tui amantissimus
 Simonides

B Q N.

BON. VV L C A N I V S

GEORGIO DOVSÆ

Iuueni Nobiliss. do Etissimoque

S. P. D.

ITANE verò Georgium Dousam
Vulcanij sui immemorem, ut ex
longinquâ istâ peregrinatione Con-
stantinopolitanâ redux, Leidaque Ha-
gam iter faciens, insalutatum illum
præterierit?

*Anne amor hoc me Dousa meus sperare iu-
bebat?*

sed video, amice, mihi ισον φάσοι care,
quid in causa fuērit. Viicit amorem in
metuum pietas parentibus debita, cu-
ius præstandæ studium effecit ut hæc
officioli omissio καλὸς tibi ἔμειδες videre-
tur. Voluisti enim parentibus optimis
fratris tui Iani Dousæ Iuuenis incompa-
bilis immaturo proh Deum immorta-
lem! obitu consternatis atque uti Ho-
meri mei verbis utar ὀληυπείεσι plenum

θέος φαρμάκιον κρατήπει à nemine amico-
 rum deliberatum propinare. & eos qui-
 bus lucis huius vſutam debes primos
 omnium optatissimi iucundissimiq[ue]
 aspectus tui veluti quodam vitalis auræ
 afflatu refocillare. Laudo itaque vehe-
 menter pietatem tuam, & quod superest
 gratulor tibi, mi Dousa, vt iterum cum
 Poëtâ meo loquar καιρός μᾶλλον: gratulor
 inquam tibi διεργός ποδὸς νοσησαρτί. Sed ô fa-
 ctum bene. Exarante enim me hæc ad
 te, en à parente tuo ad Ill. V. Iosephum
 Scaligerum nuncius, quo illū, & (quod
 ego maximī honoris beneficijque loco
 duco) etiam me Hagam euocat, ami-
 ceque rogat, vt diem vnum atque alte-
 rum secum ponamus, simulque de pro-
 fectione tuâ Polonicâ, Thracicâ & By-
 zantinâ commentari, & versandis Co-
 dicibus Græcis M S S. quos πολλάς πε-
 ιθαλάς τε cū adferebas nos oblectare pos-
 semus. O eximiam Dousici pectoris fi-
 delim! Neque enim ille solidum satis è
 reditu tuo gaudium gaudere se posse iu-
 dicabat,

dicabat, nisi illius exuberantiam in amicos deriuaret. Supersedebo itaque nunc temporis longioti, quam iam animo meo conceperam scriptio[n]i, neque pluribus verbis apud te testabor quanto pere hoc nuncio fuerim exhilaratus. Cras enim, volente Deo, me magnō illi literarum Principi vimbram adiungam, & in tuos amplexus ruam, omnemque animi mei sensum coram in tuum sicut effundam. Vale φιλτάτη φαλη. Lugduni Batauorum. xxii. Maij CIC. Ic. xcix.

Bon. Vulcanius eidem Georgio

S. P. D.

Quantā ego superioribus hisce diebus cum voluptate & gaudio, post multuos amplexus, vniuersam longinquæ istius difficillimæque peregrinationis tuæ rationem ex te cognouerim, nullis fatis, mi Doufa, verbis explicare possim. Miratus enim atque adeo exosculatus

I s eram

eram antea genetosum pectoris tui im-
petum, qui te inuestem adhuc $\chi\beta\pi\tau\alpha\delta\alpha$
summo exterrarum nationum atque
adeo Græciae visendæ desiderio inflam-
mârat: Nunc verò ob felicem præclari
instituti tui successum, cùm & maxi-
mam ex istâ profectione laudem com-
pararis, conciliatâ tibi summorum
apud exterorū virorum amicitiâ, & allia-
tis non paucis Codicibus Græcis MSS.
& Inscriptionibus Veteribus, è quibus
multum dignitatis atque ornamenti
rei litterariæ accessurum speramus, quo
pacto non ego Dousici nominis studio-
fissimus singulari quâdam lœtitiâ sim
perfusus, cùm videam tibi ad deineren-
dam summorum virorum gratiam ac
benevolentiam non solum paterni no-
minis celebritatem ac splendorem qui
certè est maximus pluriimum profuisse,
verùm etiam ad illam ipsam quam dixi
gratiam fouendam atque amplifican-
dam multum ponderis habuisse singu-
larem illam & mihi iamdudum perspe-
ctam.

Etain

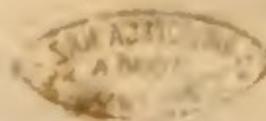
etiam atque exploratam morum tuorum suavitatem integritatemque cum eximiâ eruditione & Latinâ Græcæque linguae summâ peritiâ coniunctam, quæ illos non in amorem tui tantum pelleixerunt, sed in admirationem quoque rapuerunt. Quæ cùm ita sint, mi Dousa, cumque & laboris & periculi plenam peregrinationem insigni inter tuæ notæ, hoc est, primariæ nobilitatis Batauicæ Iuuenes exemplo, summâ animi magnitudine alacritateque suscep-
ptam, comite ac duce Homericâ illâ diuâ quam ille Vlyssi οὐταρπόδω præstó-
que semper fuisse singit, feliciter perfe-
ceris; reliquum est ut non ipse tantum instituti tui summâ cum laude maxi-
moque omnium applausu peracti glo-
riâ fruaris; sed ut vberrimos laborum tuorum fructus publico communices.
Quod quidem facies, si pari animi ala-
critate præclara illa autorum Græco-
rum monumenta è situ & squallore
per te eruta in lucem protuleris, orbí-
que

que Christiano donaueris , & res Con-
stantinopolitanas tibi iam ex ~~litteris~~
multoque vsu cognitissimas illustraue-
ris. Erit, mihi crede, labor hic tibi no-
bilissimæque genti Dousicæ in primis
honorificus, & Reip. Christianæ sum-
moperè conducibilis, cuius multum in-
terest, ut Vrbis illius, quæ olim merito
~~urbis~~ ~~urbis~~, & ~~Barbari~~ ~~isla~~ est appellata,
atque adeo Imperij Constantinopoli-
tanæ magnitudo ac dignitas vniuerso
Orbi Christiano magis magisque inno-
rescat. In quo desino, & ne ad præclari
huius operis De rebus Constantinopo-
litani structuram ad quam te exhortor
~~et~~ ~~et~~ plane fuisse videar, mitto ad
te è ~~scriptis~~ meis Excerpta quædam
manu mea exarata. In quibus est Gre-
gorij Cyprij Patriarchæ Constantino-
politani Descriptio & Encomium illius
Vrbis ; & Emanuelis Chrysoloræ Epi-
stolæ aliquot quibus Veterem & No-
uam Romanam inter se accuratissimè
comparat. quæ Codino tuo & illi verè
Magno

Magno Logothetæ aliisque id genus
authoribus, quos magno studio com-
parasti adiuncta magnum, uti spero,
rebus Constantinopolitanis splen-
dorem adferent. Vale, & me meaque om-
nia habe pro tuis. Lugduni Batauorum.
clo. I^o. xciix. vi Cal. Iunias.

• H. T. A. 31. 21. 1

FINIS.

A circular library stamp from the 'BIBLIOTECA NAZIONALE VATICANA' in Rome. The outer ring contains the text 'BIBLIOTECA NAZIONALE VATICANA' at the top and 'ROMA' at the bottom. The inner circle contains the text 'BIBLIOTECHE DELLA CITTÀ DEL VATICANO' at the top and 'SOCIETÀ NAZIONALE DEL LIBRO' at the bottom.

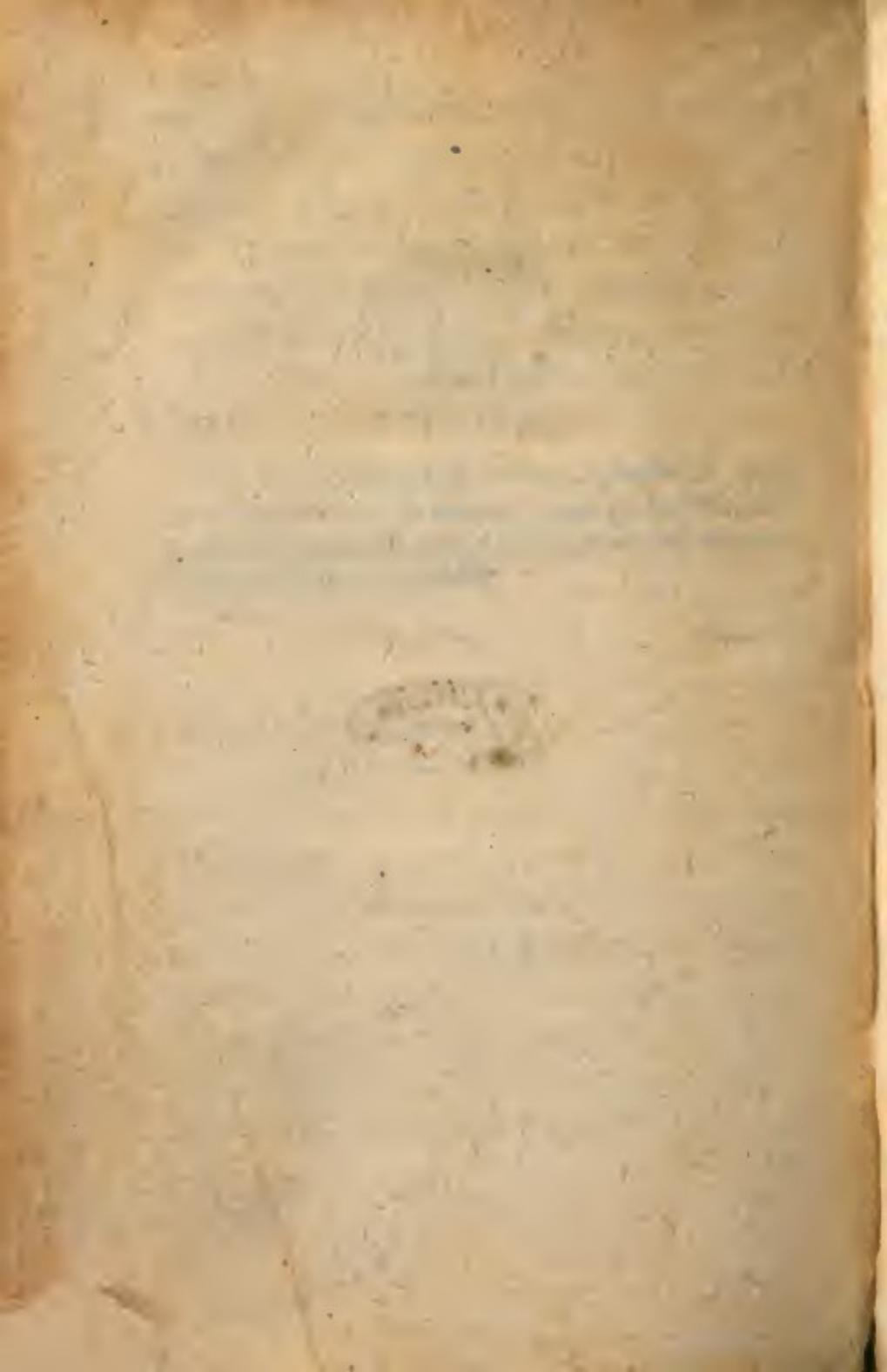

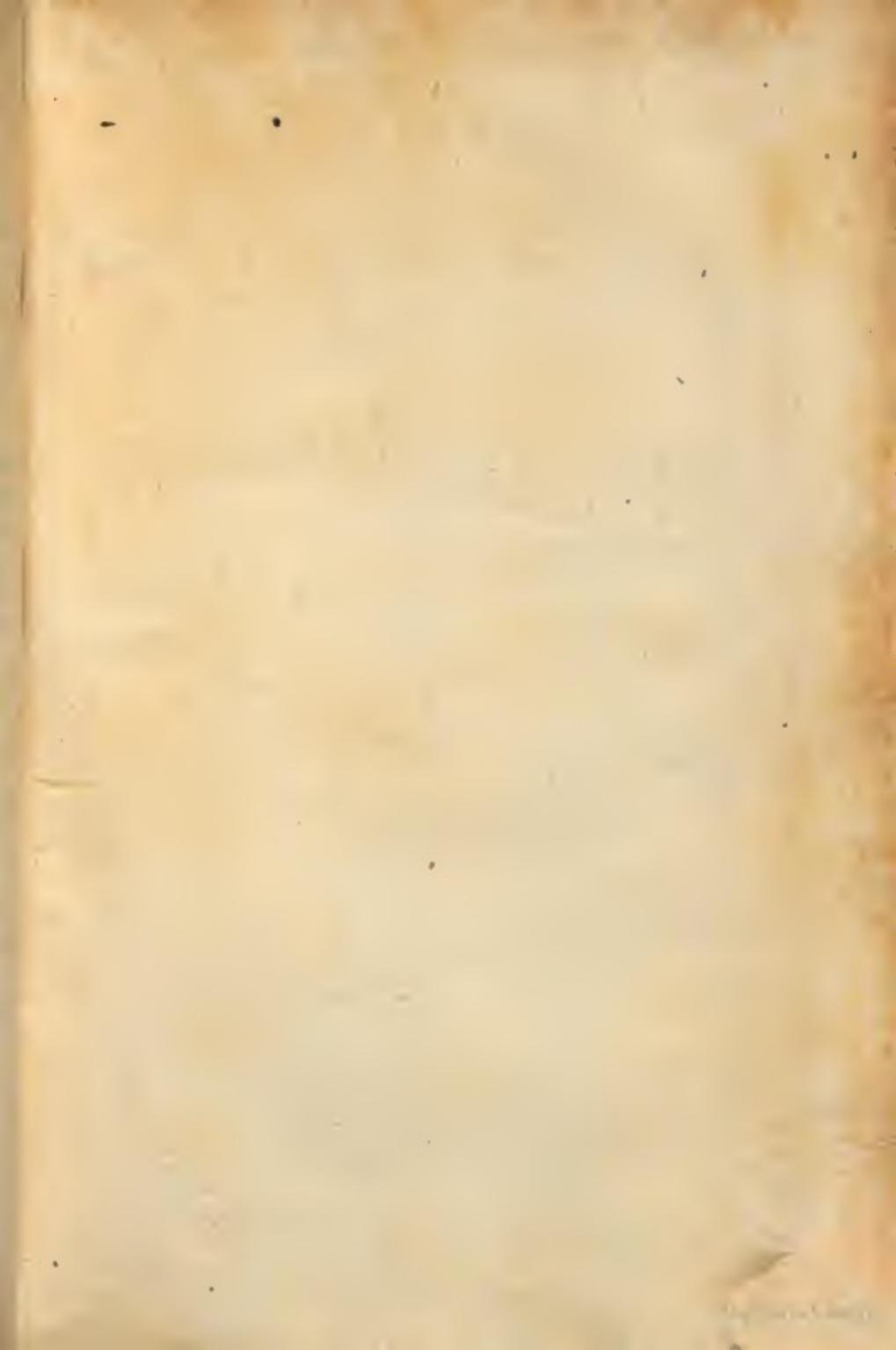
ERRATA

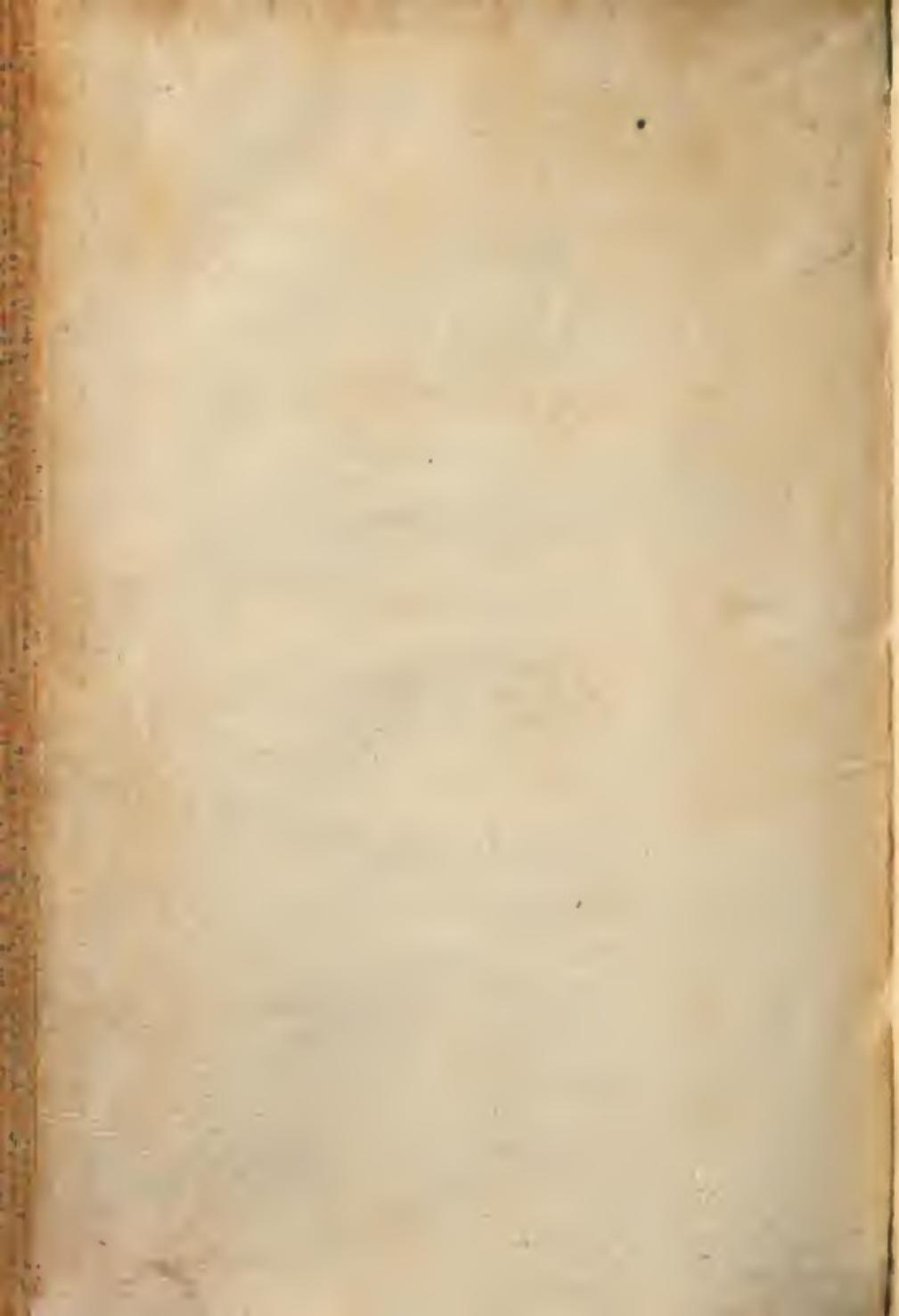
Pag. 37. lin. ultimā legē remanere respondebam. pag.
53 in margine emenda inueniet. pag. 55. lin. 18. corri-
ge Inov. pag. 75. lin. penult. distingue latissimo reficeret:
reliqua facilè ipse emendabis.

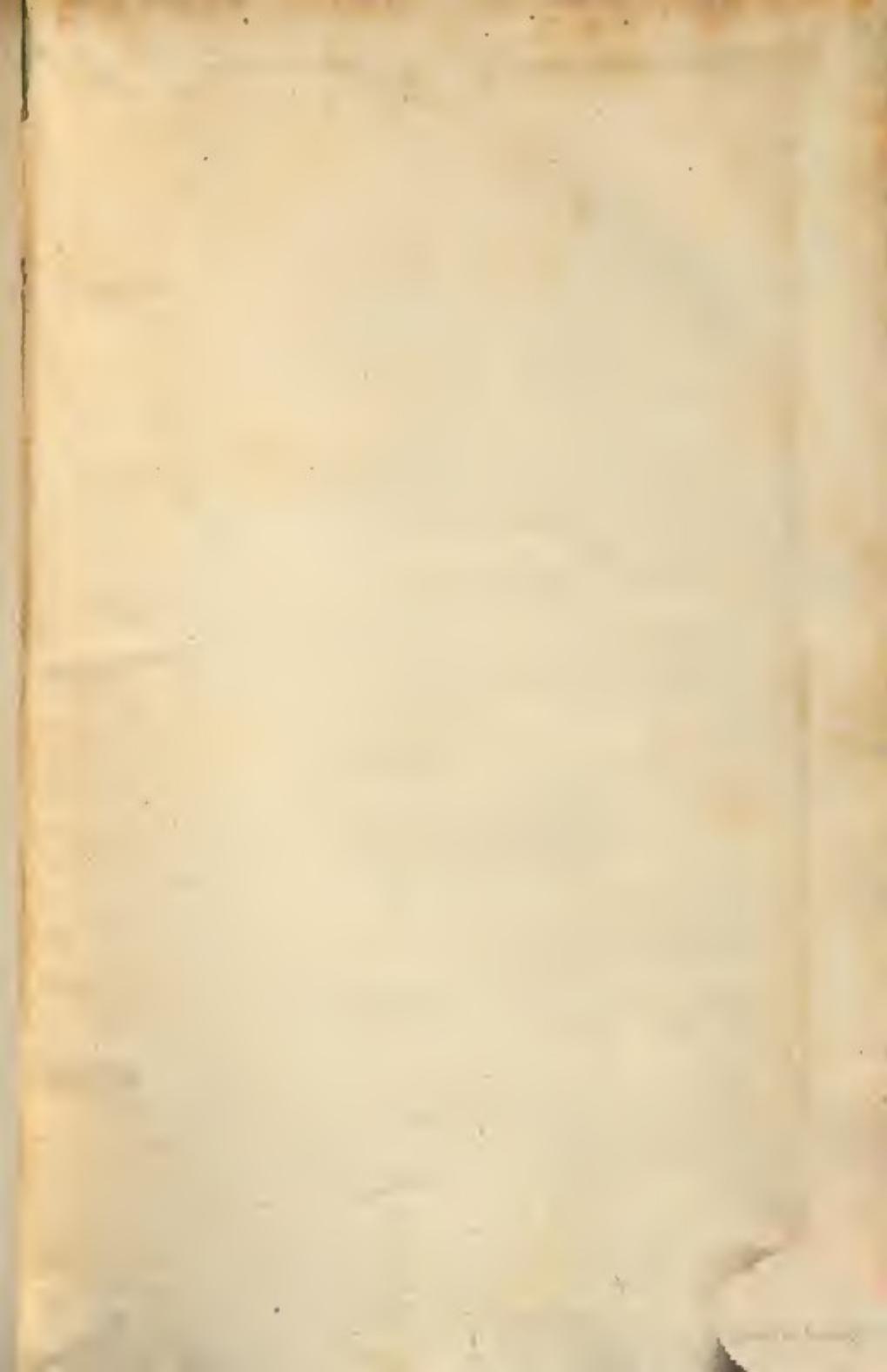

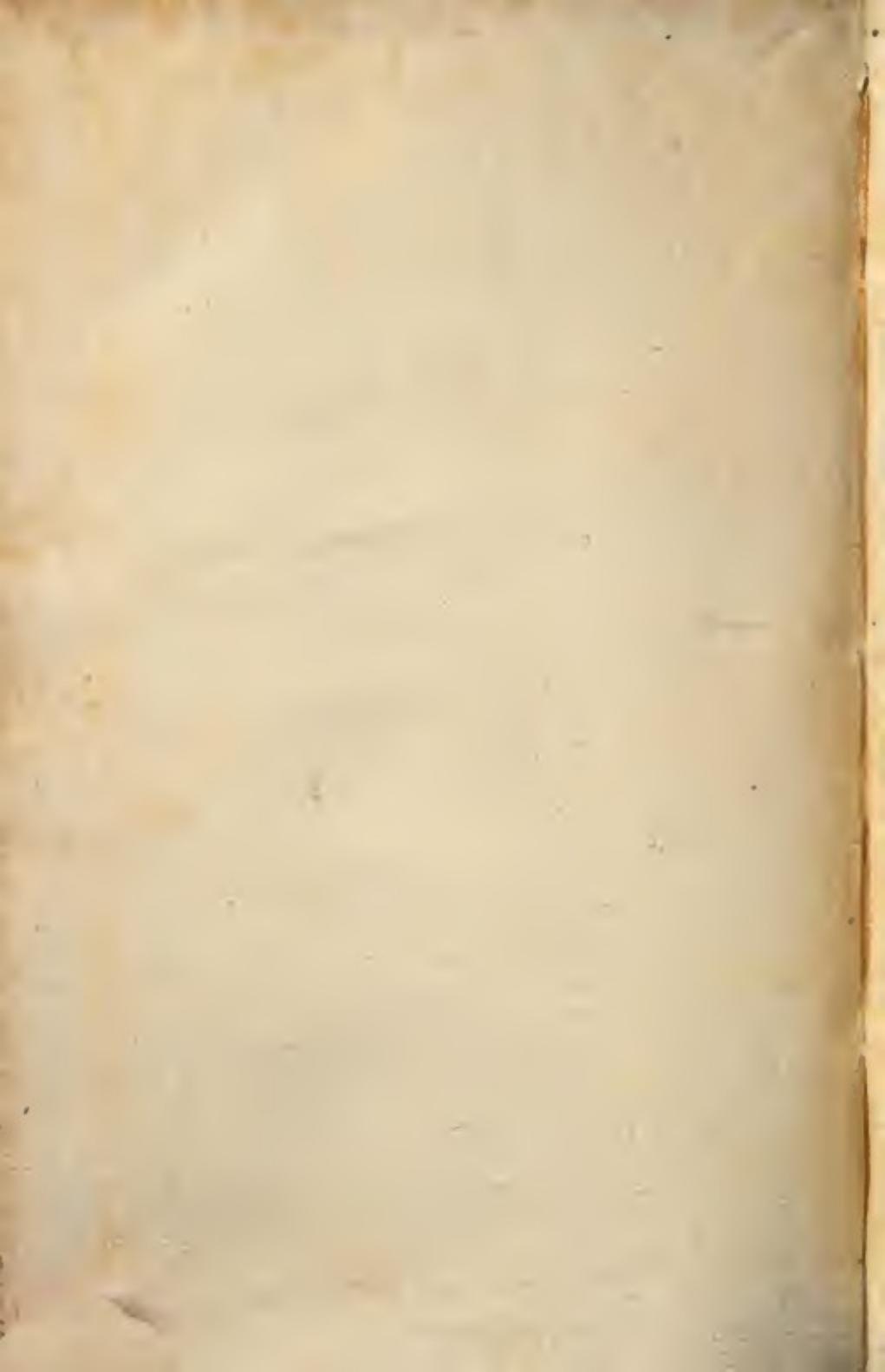
卷之三

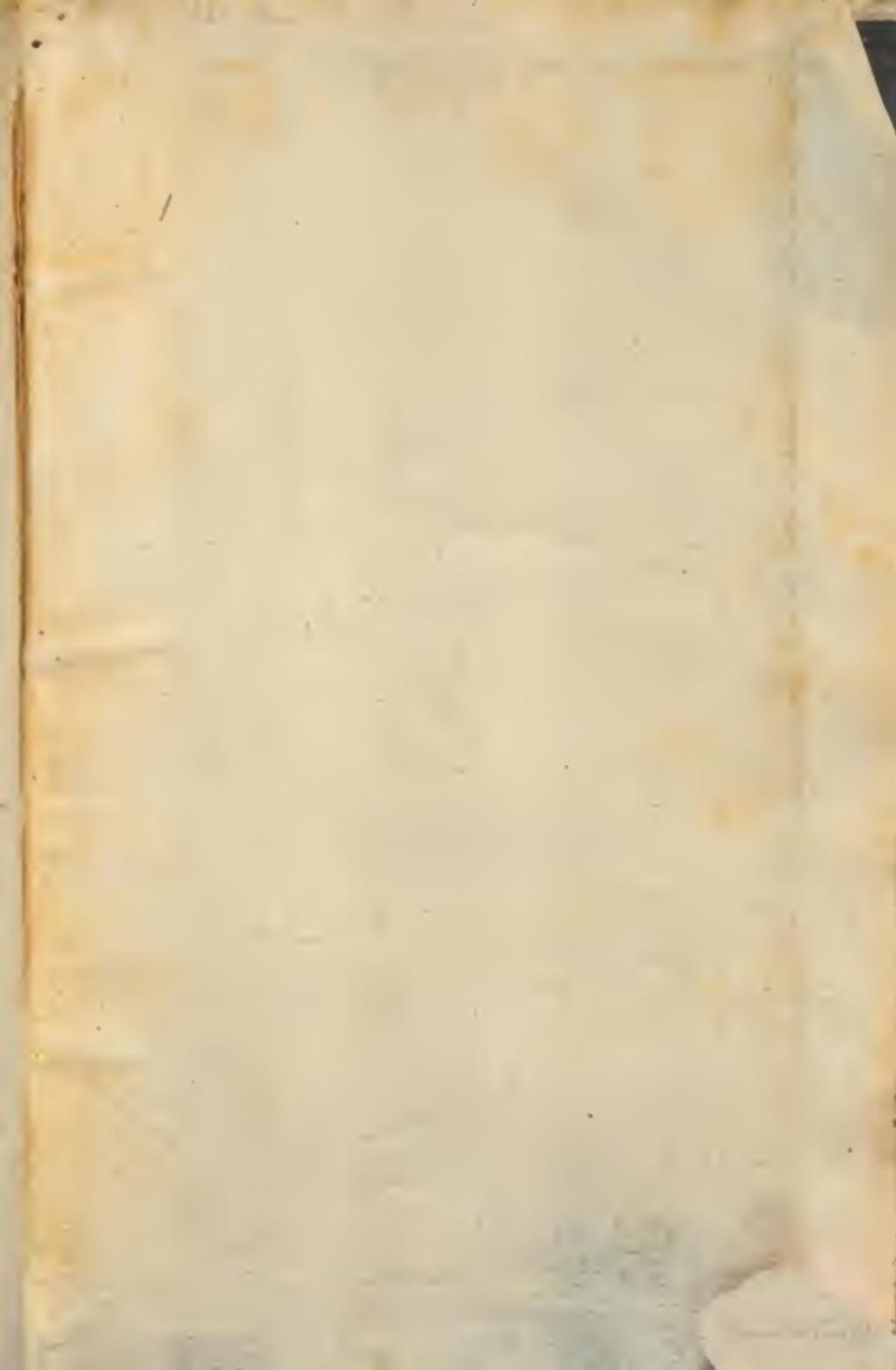

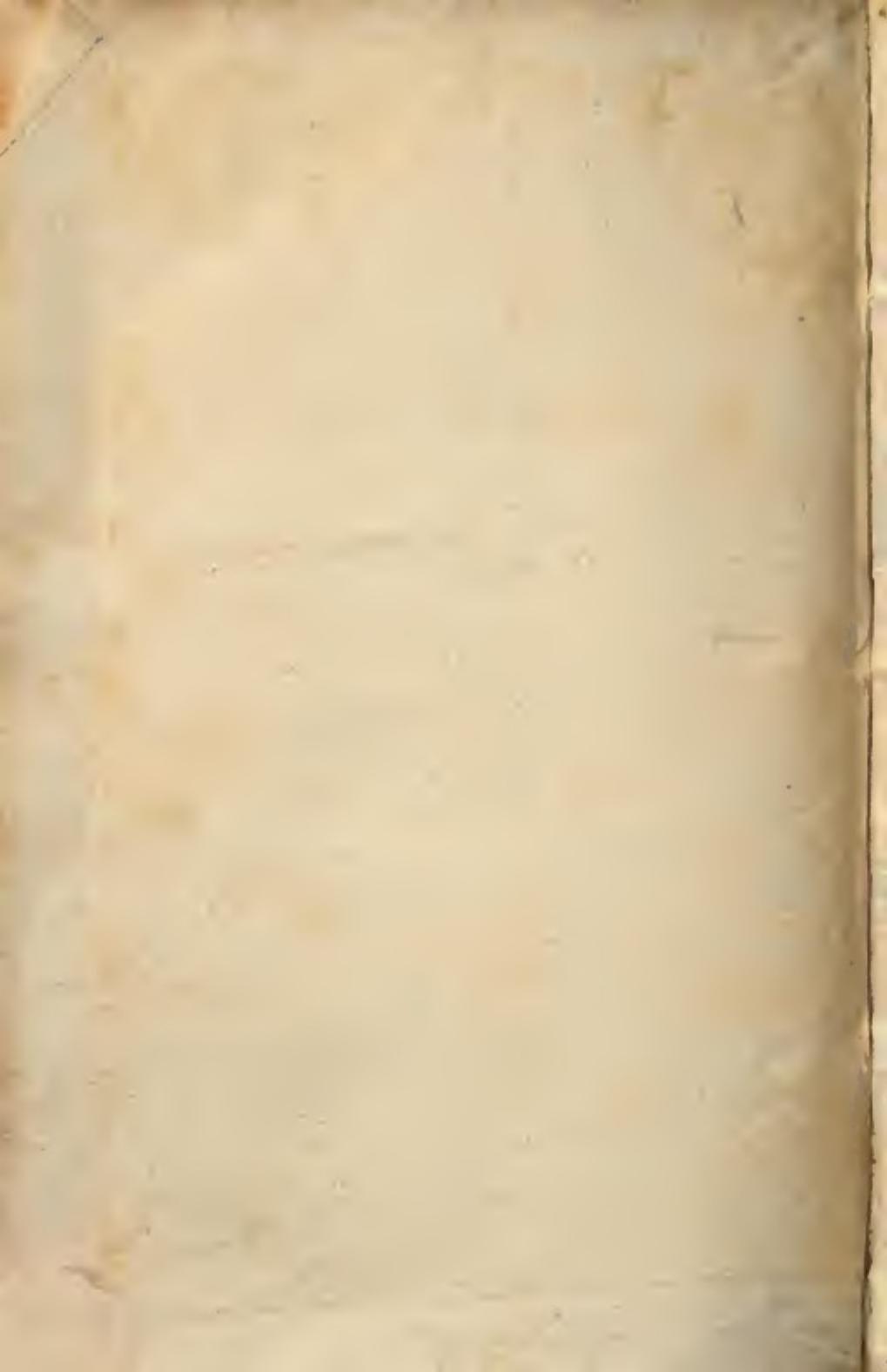

1800

